

Thần Hy Khúc

Contents

Thần Hy Khúc	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	11
4. Chương 4	19
5. Chương 5	24
6. Chương 6	30
7. Chương 7	37
8. Chương 8	43
9. Chương 9	49
10. Chương 10	54
11. Chương 11	59
12. Chương 12	63
13. Chương 13	68
14. Chương 14	72
15. Chương 15	77
16. Chương 16	81
17. Chương 17	86
18. Chương 18	91
19. Chương 19	96
20. Chương 20	100
21. Chương 21	105
22. Chương 22	110

Thần Hy Khúc

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ hiện đại, 1x1, ngụy huynh đệ, ma cà rồng, nhân thú, phúc hắc cường công x nữ vương mỹ thụ, [H], n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/than-hy-khuc>

1. Chương 1

Tác giả: SUNQINGtheWriter.

Lưu ý: KHÔNG CHUYỂN VER.

Chương 01

Nếu như ai muốn tìm hiểu về dòng tộc ma cà rồng của Vưu gia, thì trước hết phải nhớ kỹ hai chữ: Vưu Thần.

Khoảnh khắc tất cả mọi người trong dòng tộc ngóng chờ sự ra đời của Vưu Thần chính là một điều không bao giờ có thể quên được. Dường như có một sự hợp nhất nào đó giữa trời và đất, cậu bé với đôi mắt màu hổ phách ấy vừa lọt lòng, cả bầu trời liền nổi sấm rền, mặt đất rung chuyển mãnh liệt.

Chỉ tích tắc vài giây sau, tiếng khóc của cậu bé đó đã khiến cho toàn thể con dân trong dòng tộc ma cà rồng này phải cúi người tôn kính.

Vưu Thần, từ nhỏ đã được rèn luyện văn võ rất chu toàn. Tất cả mọi lĩnh vực đều được y trải nghiệm qua. Và điều đáng nói ở đây là dường như không có một lĩnh vực nào đủ sức làm khó được Vưu Thần cả.

Vưu Thần, tính khí từ lúc mới sinh ra đã là kẻ kiêu lời, chỉ hành động trong những lúc cần thiết nhất. Bản thân y càng không phải loại người thích dựa dẫm và ỷ lại, mọi việc đều tự tay làm nên cho bằng được. Cũng chính vì tính cách này mà Vưu Thần khá kiêu ngạo và hành động rất dứt khoát.

Nếu như Vưu Thần đã nói là một, thì đừng bao giờ cãi lại thành hai.

Vưu Thần là kẻ không bao giờ biết nở nụ cười. Y hoặc là dùng ánh mắt biểu thị suy nghĩ và lời nói, hoặc là ra tay hành động ngay lập tức. Có thể nói, sự vị tha và nụ cười từ tâm của y chính là không có.

Liệu trong tương lai, sẽ có một người nào đó đủ khả năng để khiến cho Vưu Thần kia tâm tư lay động, cơ mặt đã bất động cứng mà cười hay không?

Hầu như tất cả mọi người, ai cũng nảy sinh câu hỏi giống hệt như vậy. Thậm chí, họ còn cho rằng, nếu như Vưu Thần thật sự bị người nào đó làm cho nở nụ cười, thì...có lẽ đã quá muộn để tiếp tục sự sống của mình.

Đó là chân dung về Vưu Thần – hình ảnh đại diện cho dòng tộc ma cà rồng lúc bấy giờ.

Khoảng thời gian sau đó, phu nhân Thẩm Ninh còn hạ sinh thêm được bốn người con nữa. Trong đó là ba cậu con trai và một cô con gái.

Cậu con trai thứ hai được gọi Vưu Kien.

Người cũng như tên, từ nhỏ Vưu Kien đã rất giỏi trong những môn thể thao. Nhờ thế mà dáng vóc của hắn từ lúc học cấp hai đã phát triển hơn hẳn những thằng bạn cùng trang lứa rồi. Điều này càng khiến cho cái tên Vưu nhị thiếu gia đó càng được nước tự tin thái quá về sắc đẹp của bản thân.

Vưu Kien sở hữu một mái tóc màu hung bông bênh như trong truyện tranh, chỉ tiếc là đôi mắt của hắn có phần gian xảo một chút. Đuôi mắt kéo dài, hơi xếch lên, vô tình tạo thành một đường xiên sắc bén. Thoạt nhìn lần đầu sẽ thấy không ưa nổi hắn, nhưng vì thiên phú cho cách ăn nói ngọt ngào như mật ong rót vào tai các quý cô mà hắn nghiêm nhiên trở thành Vưu Kien đào hoa công tử.

Những tướng dòng tộc Vưu gia này sẽ lại tiếp tục hạ sinh một cậu quý tử thứ ba, nhưng không phải thế. Ngày phu nhân Thẩm Ninh đau đớn trong lúc lâm bồn, một thiên thần nhỏ đã lọt lòng với làn da trắng như tuyết cùng với đôi mắt màu xanh ngọc bích đầy cuốn hút.

Đó là cô con gái duy nhất của Vưu gia – Vưu San hay còn được mọi người gọi bằng cái tên San San đầy gần gũi thân mật.

Vưu San là một cô gái tốt tính. Tuy rằng dòng máu của mình là ma cà rồng bao đời đều rất tàn nhẫn máu lạnh, thế nhưng Vưu San đã biến những điều đó thành một điều không có thực.

Tính tình của cô cực kỳ ấm áp, khiến cho những người từng tiếp xúc với cô đều ấn tượng mãi không quên được. Vì bản tính chỉ làm theo những thứ mình cho là đúng cho nên Vưu San nhiều lần đã cãi nhau với cha của mình.

Và kết quả vẫn là không ai chịu lùi bước nhường ai cả.

Còn về cậu con trai áp cuối là một người cực kỳ dễ khiến cho người khác lầm tưởng về con người của mình.

Cậu ta là Vưu Hạ, đơn giản là vì cậu được hạ sinh vào mùa hè nóng bức mà thôi. Vưu Hạ có đôi mắt đỏ như dòng huyết nóng. Mỗi lần người khác nhìn vào đôi mắt cậu đều cảm giác cơ thể đang bị thiêu đốt một cách kỳ quặc.

Vưu Hạ trái ngược hoàn toàn với Vưu Thần.

Cậu luôn mỉm cười, cười trong mọi hoàn cảnh – một nụ cười đầy mỉa mai và bốn cột.

Nụ cười của cậu, thật tâm có mà giả tâm cũng không thiếu. Bản tính máu lạnh tàn nhẫn trong người Vưu Hạ rõ ràng rất nhiều, thế nhưng cậu đã khéo léo dùng nụ cười của mình để che lấp đi nó.

Và đương nhiên, khi một người có thể khiến nụ cười của Vưu Hạ chợt vụt mất trên môi cậu thì hãy chuẩn bị sẵn sàng một quan tài cho mình là vừa rồi.

Sự ra đời của bốn người con trước đó của Vưu gia đều có một sự đặc biệt nhất định. Chỉ duy nhất một người – cậu con trai út của Vưu gia đã được sinh ra trong một hoàn cảnh rất khác thường.

Khác thường ở chỗ, mọi người hầu như đều không biết cậu được sinh ra vào lúc nào, ở đâu.

Khác thường ở chỗ, tên của cậu dường như chỉ giống với anh chị ở cái họ Vưu mà thôi. Mọi người đều chỉ đọc nhất hai chữ, còn cậu lại tận ba chữ.

Khác thường ở chỗ, cậu cách tuổi với anh chị của mình không ít. Vì thế mà, cậu được mọi người cưng chiều yêu thương hết mực.

Tuy rằng mọi người trong dòng tộc đều thắc mắc về sự ra đời của cậu, nhưng thời gian rút cuộc cũng đã vô tình phủ lên một lớp bụi, lấp đi những sự thật về cậu.

Cậu, không ai khác chính là Vưu Chiêu Hy.

Vưu Chiêu Hy đối với Vưu Kiện là một thằng bé học rất giỏi, nhưng luôn khiến cho hắn phải khó chịu vì nét mặt ngây ngô đến tỉnh bơ của nó.

Vưu Chiêu Hy đối với Vưu San rõ ràng là một chú cún con đáng yêu và ngoan ngoãn, luôn khiến người khác có thể yêu ngay từ lần đầu gặp mặt.

Vưu Chiêu Hy đối với Vưu Hạ lại hoàn toàn khác với hai người trước. Vưu Hạ luôn cảm thấy tên nhóc này rất bất thường, nhưng lại không cách nào tìm ra được sự bất thường đó nằm ở chỗ nào. Chỉ biết rằng, mỗi lần ở gần Vưu Chiêu Hy, nếu như Vưu Hạ nhìn vào mắt cậu, đều sẽ cảm nhận được một sự mê hoặc khó hiểu.

Vì sao lại không nói đến Vưu Thần ngay từ lần đầu tiên à?

Vì vốn dĩ Vưu Chiêu Hy đã là một điều đặc biệt của Vưu Thần rồi.

Đặc biệt ở chỗ, Vưu Chiêu Hy là người duy nhất đôi khi mắc phải những lỗi mà Vưu Thần cực kỳ căm ghét, thế nhưng, y lại chưa bao giờ bày tỏ một thái độ hung hăng và trách phạt cậu tàn nhẫn như những người khác cả. Và cũng chính cậu là người đã khiến cho Vưu Thần phải mỉm cười, một nụ cười nhẹ đến mức dễ đánh rơi.

Sự kiện hôm đó mọi người đều nhớ rõ.

Vưu Chiêu Hy lúc đấy tròn bảy tuổi. Tuy tuổi còn khá nhỏ nhưng cậu đã có một sự hiểu biết không hề cạn hẹp. Điều này khiến cho các anh, tất nhiên trừ Vưu Thần ra đều cảm thấy có chút hồ thẹn.

Hôm ấy, Vưu Kiện đang cùng Vưu Hạ bàn luận gì đó rất sôi nổi ở phòng khách. Đúng lúc này, Vưu Chiêu Hy từ trên lầu đi xuống bên dưới, vô tình nghe thấy cuộc nói chuyện của họ liền thành thật chen vào.

” Các anh đang bàn về người cá ă?”

Nghe thấy âm thanh dội đến, Vưu Kiện cùng Vưu Hạ cũng thoáng dừng lại cuộc bàn luận của mình. Quay mặt về phía cậu, Vưu Hạ theo thói quen mà nở nụ cười tươi rói, bảo:

” Phải, bọn anh đang thắc mắc liệu người cá có thật hay không.”

Vưu Chiêu Hy nghe xong, chân mày thanh tú hơi nhíu lại, hồi lâu liền đáp:

” Chẳng phải chúng ta là ma cà rồng còn tồn tại được đó sao? Người cá có lẽ cũng sẽ như thế!”

Vưu Kiện cùng Vưu Hạ nhất thời cứng họng, liếc mắt nhìn nhau rồi lại cười trừ:

” Ủ nhì! Nhưng bọn anh không rõ nó tồn tại ở đâu. Thật là muốn ngấm thử một lần.”

Với sự hiểu biết rộng rãi của mình, Vưu Chiêu Hy một lần nữa vô tư giải thích cho các anh trai nghe về người cá.

Cậu nghiêng đầu, trả lời, ” Người cá trước kia xuất hiện trong thần thoại Hy Lạp và La Mã. Trong nhiều lời đồn thì người cá có lúc là người hiền lành, nhưng có lúc lại là hung thần. Nhưng mà, theo em tìm hiểu thì...người cá không xinh đẹp như truyền cổ tích đâu.”

Nghiêm túc mà nói, Vưu Kiện chẳng phải bàn luận về người cá với mục đích muốn tìm hiểu sâu đến như vậy. Hắn chỉ là quá nhàm chán rồi vô tình nhìn thấy được một bức ảnh được cho là hình ảnh của người cá. Từ đó sinh ra tò mò, lôi kéo Vưu Hạ vào rồi cùng bàn luận về nó.

Còn Vưu Chiêu Hy này, cũng thật là nghiêm túc quá rồi đi.

Nhìn thấy nét mặt hứng của anh trai, Vưu Hạ nhẹ huých vai hắn một cái rồi cười với Vưu Chiêu Hy.

” Tiểu Hy, em đúng là hiểu biết rộng đấy. Thế nói anh nghe thử, sinh vật nào là xinh đẹp mà có thật nhì?”

Nghe hỏi, Vưu Chiêu Hy một lần nữa suy nghĩ thật cẩn trọng. Cậu hơi cúi mặt ngẫm nghĩ, sau đó lại thành linh bật ra tên của một loài sinh vật được cho là...cấm kỵ.

” Hồ ly!”

Vưu Chiêu Hy không ngại mà nhìn thẳng vào Vưu Kiện và Vưu Hạ, nói ra đáp án của mình. Cậu còn nghĩ rằng, đáp án này không thể nào thuyết phục hơn được nữa.

Nhưng trái ngược với vẻ mặt chắc nịch kia của Vưu Chiêu Hy, Vưu Kiện cùng Vưu Hạ lại đơ cả người ra vì không biết phải trả lời như thế nào.

Trong dòng tộc ma cà rồng này, điều cấm kỵ thứ nhất chính là hồ ly. Sự tình vì sao hồ ly lại được liệt vào danh sách cấm kỵ thì cũng rất dễ hiểu.

Lúc bấy giờ, bên cạnh dòng tộc ma cà rồng thì còn có một dòng tộc khác cùng chung sống dưới một thành phố này. Đó là tộc Thú.

Trong tộc Thú có loài hồ ly nổi tiếng xinh đẹp nhưng lại vô cùng xảo quyệt. Hồ ly chuyên đi thu phục những người mê mẩn họ, ép buộc họ làm những điều mà hồ ly yêu cầu. Từng có rất nhiều sự việc xảy ra khi tộc Thú bắt đầu phát triển mạnh mẽ.

Đứng đầu tộc Ma Cà Rồng lúc ấy chính là Vưu Quán Thanh đã nhiều lần muốn đàm phán với tộc Thú về việc chung sống hòa bình dưới một thành phố. Thế nhưng tộc Thú khá hiểu chiến, họ muốn thể hiện mình có một cộng đồng người dân hùng mạnh và muốn chiếm lĩnh thành phố này.

Từ đó, hiềm khích giữa hai tộc không ngừng lớn mạnh thêm, tạo ra không biết bao nhiêu đau khổ cho người dân của họ.

Đỉnh điểm của sự tranh giành quyền lực đó chính là một hồ ly bên tộc Thú đã mê hoặc một ma cà rồng, sau đó giết hại người đó không toàn thây.

Hành động đó đã khiến tộc Ma Cà Rồng nổi giận, quyết thẳng tay xử lý tất cả những người liên can đến tộc Thú nói chung và hồ ly nói riêng.

Cũng từ đó, hồ ly được liệt vào điều cấm kỵ của dòng tộc Ma Cà Rồng.

Tiếc là, Vưu Chiêu Hy tuổi còn nhỏ, không thể thấu cảm được hết sự tình đau thương giữa hai dòng tộc này nên mới vô tư nói ra đáp án kia.

Vưu Kiện không hề có ý kiến gì về câu trả lời đó, vì hẳn thật ra cũng chẳng mấy quan tâm lắm về loài hồ ly xinh đẹp xảo quyệt kia. Nhưng Vưu Hạ ngược lại rất căm ghét điều đó.

Vì thế mà hẳn mới đứng bật dậy sau một hồi lặng người, đi lại gần Vưu Chiêu Hy, gồng giọng của mình:

” Đừng bao giờ nhắc đến loài xảo quyệt đó!”

“...” Vưu Chiêu Hy ngậy người, cậu không hiểu vì sao anh tư lại nổi giận.

Đúng lúc này, từ phía sau Vưu Chiêu Hy bỗng xuất hiện một thân ảnh cao ráo đang thong thả bước tới. Vưu Hạ còn muốn răn dạy cậu thêm thì phát hiện người căm ghét hồ ly nhất đã bước ra, vì thế mà hẳn không nói thêm gì, chỉ nở một nụ cười thật mãnh nhìn Vưu Chiêu Hy.

” Hồ ly đúng là loài sinh vật xinh đẹp!”

Người phát ngôn câu nói này, không ai khác chính là thân ảnh cao ráo với dáng vẻ thong thả kia – Vưu Thần.

Điều đáng kinh ngạc là trong dòng tộc Ma Cà Rồng này, không ai căm hận loài hồ ly hơn y.

Nghe thấy giọng nói từ phía sau lưng mình, Vưu Chiêu Hy lập tức xoay người lại, ngược đôi mắt xanh biếc của mình lên mà nhìn Vưu Thần.

” Nhưng loài hồ ly cũng rất gian xảo!” Vưu Chiêu Hy không ngần ngại bổ sung thêm vào đáp án của mình.

Vưu Thần nhìn người kia từ trên cao, lại chỉ đặc biệt chú ý vào đôi mắt xinh đẹp đó, từng dòng suy nghĩ trong đầu cũng đôi chút gián đoạn. Im lặng một hồi lâu, y mới nhẹ nhếch khóe môi lên, như mỉa mai lại như đồng ý:

” Phải, rất xảo quyệt. Vì thế mà...chúng ta không nên có bất kỳ quan hệ nào với chúng.”

Vưu Kiện ở phía bên kia nghe anh trai mình khẳng định, trong lòng hẳn đột nhiên không ngừng dậy sóng.

Anh trai à, anh nói vậy, rốt cuộc là có ý tứ gì đây? Không có quan hệ, dễ dàng như anh nói thật à?

Giữa bầu không khí tĩnh lặng đến ngột ngạt, Vưu Chiêu Hy chỉ nhất mực ngược nhìn Vưu Thần, nụ cười nhàn nhạt bỗng xuất hiện.

” Em đã hiểu rồi.”

Nghe cậu ngoan ngoãn trả lời mình, Vưu Thần đột nhiên lại cảm thấy thật thành tựu. Tầm nhìn dần hạ xuống, Vưu Thần hơi khom người, dùng đôi mắt màu hổ phách của mình mà nhìn thẳng vào đôi mắt xanh biếc kia.

Một lần nữa, nụ cười âm trầm của y lại được vẽ ra. Một nụ cười tuyệt đẹp, đẹp đến thu phục được người khác.

Các đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm lên mái tóc đen tuyền của Vưu Chiêu Hy, Vưu Thần cất tiếng, âm thanh khản đặc, lạnh lẽo như phát ra từ nơi sâu nhất của lòng đất.

” Ngoan lắm, Tiểu Hy!”

Dường như trong sự kiện hôm ấy, mọi người đều chỉ đặc biệt chú ý đến việc Vưu Thần đã chịu nở một nụ cười trên môi khi nói chuyện cùng với một người khác. Ngoài ra, còn có thái độ bình tĩnh và ung dung của y khi nhắc đến loài hồ ly.

Chỉ tiếc rằng, không ai thật sự phát hiện ra được, ánh mắt cùng tâm trí của Vưu Thần kể từ ngày hôm đó lại chẳng thể nào dứt ra khỏi Vưu Chiêu Hy được một lần nào nữa.

2. Chương 2

Tác giả: SUNQINGtheWriter.

Lưu ý: KHÔNG CHUYỂN VER.

Chương 02

Ngày trước, mọi người trong gia đình đều biết Vưu Chiêu Hy sợ máu.

Chúng sợ máu của cậu không phải là một nỗi sợ bình thường. Cứ nhìn thấy máu, thân thể cậu sẽ run rẩy không ngừng. Trong đôi mắt xanh ngắt ấy dường như đang hiện lên một khoảnh khắc khiếp sợ nào đó mà không ai có thể hiểu được.

Thẩm phu nhân đã không ít lần ngồi tâm sự cùng Vưu Chiêu Hy trong phòng của cậu. Mặc kệ những lời an ủi dịu dàng của bà, cậu vẫn không chịu hé môi một lời để giải thích vì sao mình lại sợ máu đến như vậy. Chỉ biết rằng mỗi lần nhắc đến máu, nhìn thấy máu, Vưu Chiêu Hy đều sẽ trở nên kinh hãi.

Cậu còn kinh hãi hơn khi nhận thức được một ma cà rồng lại sợ máu sẽ vô dụng đến mức nào.

Mọi người trong gia đình đều rất giỏi trong việc hút máu một kẻ khác. Đối với họ, máu chính là nguồn sống mạnh mẽ nhất.

Thế nhưng, Vưu Chiêu Hy cậu lại chỉ biết run rẩy khi nhìn thấy nó.

Trong chuỗi ngày dài, Vưu Chiêu Hy đều chẳng chạm đến một giọt máu mà Thẩm phu nhân mang đến để cậu dùng bữa. Vì việc ám ảnh này mà cậu không uống máu hay dùng thêm bất cứ món ăn nào khác. Bảo hại cơ thể của Vưu Chiêu Hy ngày càng trở nên gầy gò và xanh xao.

Tất nhiên, cảnh tượng này đã khiến cho Thẩm phu nhân cùng anh em trong gia đình lo lắng đến mức nào.

Mãi cho đến khi người sẽ kế tục dòng tộc ma cà rồng này đích thân gõ cửa phòng Vưu Chiêu Hy, mọi chuyện mới được thay đổi một chút.

Khoảnh khắc mọi người không thể quên chính là Vưu Thần cao lãnh mở cửa phòng của Vưu Chiêu Hy ra, trên tay y là một mâm thức ăn đầy đủ chất dinh dưỡng, nét mặt bình thản, bước chân thông dong bước vào trong.

Mọi người lúc đấy đều đứng bên ngoài chờ đợi sự việc tiếp theo diễn ra, nhưng thật tiếc, Vưu Thần lại không muốn bất cứ ai làm phiền đến y và cậu.

Vừa nhắc chân được một bước, Vưu Thần đã lạnh lùng đẩy cánh cửa để nó khép lại, tách biệt hoàn toàn với khung cảnh ở bên ngoài kia.

Vưu Chiêu Hy vốn đã mệt nên mới thiếp đi được một lúc lâu rồi. Ánh nắng bên ngoài nhẹ nhàng chiếu qua khung cửa sổ, hắt một ít lên cơ thể gầy gò của cậu.

Nhìn thấy Vưu Chiêu Hy đang say giấc, Vưu Thần cũng không vội vàng đánh thức cậu dậy. Đôi mắt khẽ liếc qua khuôn mặt cậu, từng hơi thở cứ đều đặn tiếp nối, không hiểu sao nhịp thở của y lại trở nên ngắt đoạn.

Khi mâm thức ăn được đặt xuống bàn, Vưu Thần vừa vặn nghe được giọng nói khe khẽ phát ra từ bên cạnh. Y hơi nghiêng mặt quan sát, phát hiện người kia đang nói mớ.

” ĐỪNG, ĐỪNG LÀM THẾ...”

Mọi người đều biết Vưu Chiêu Hy sợ máu, nhưng lại không biết được vì sao cậu lại trở nên sợ máu.

Nếu như có một người biết được sự thật này, thì Vưu Chiêu Hy sẽ không hy vọng người đó là Vưu Thần.

Vì ký ức đen tối ngày hôm ấy đã đeo bám dai dẳng không giây phút nào thả lỏng cho một cậu bé chỉ mới mười hai tuổi.

Đó là một đêm mưa tầm tã, sấm rền vang cả bầu trời.

Vưu Chiêu Hy đang say giấc ngủ thì bỗng thức tỉnh vì tiếng sấm bên ngoài cửa sổ. Khi cậu vừa choàng mở mắt thì lại hứng lấy luồng ánh sáng của tia sét mạnh mẽ phản chiếu qua lớp cửa kính.

Từng giọt nước lì lợm bám dày đặc trên cửa sổ. Có những giọt không đủ sức lại đành trượt xuống theo một hàng dài.

Không khí ẩm ướt khiến Vưu Chiêu Hy cảm thấy khó chịu, vì vậy mà cậu quyết định rời khỏi phòng, đi rót một cốc nước uống.

Lúc đứng tựa người bên thành bếp, Vưu Chiêu Hy định sẽ uống nhanh vài hớp nước rồi lại lên phòng, tiếp tục ngủ. Nhưng ngay khi cậu sắp đặt cốc nước lên bàn trở lại thì nghe thấy một số âm thanh thì thầm to nhỏ phát ra.

Đôi mắt màu xanh của cậu chốc chốc như phát sáng trong đêm. Khẽ liếc nhìn về phía lầu một, Vưu Chiêu Hy nhận ra Vưu Kiện đang đứng nói chuyện với ai đó. Người bí ẩn kia thật sự không lộ mặt ra, chỉ có thể định hình được mỗi Vưu Kiện mà thôi.

Tiếng nói lúc được lúc mất cho nên Vưu Chiêu Hy cũng không tiếp nhận được câu chuyện của họ. Một lúc sau, cửa phòng đột nhiên khép lại, Vưu Kiện lại trở nên vội vã quay người, đi về hướng ngược lại.

Theo phản xạ, Vưu Chiêu Hy đột ngột ngồi thụp xuống, cố gắng che khuất đi cả người của mình dưới gầm bàn. Vài giây sau, cậu lại đứng dậy, nhanh chóng đi theo sau Vưu Kiện.

Trong cuộc nói chuyện kia, Vưu Chiêu Hy chỉ nghe được một câu hoàn chỉnh từ Vưu Kiện.

” Anh định xử lý nó như thế nào?”

Xử lý? Xử lý ai cơ? Nhưng anh hai vừa nói chuyện với ai vậy nhỉ?

Vưu Chiêu Hy vừa men theo thân ảnh của Vưu Kiện vừa ngẫm lại câu nói vừa rồi. Chẳng may, khi đến khúc rẽ, cậu lại để mất dấu của hắn ta. Đứng chần chừ ở ngã ba một hồi lâu, Vưu Chiêu Hy trong lòng vẫn không nguôi sự tò mò của mình, đành chọn một ngã mà đi tiếp.

Con đường cậu lựa chọn là một con đường tối mịt. Đường như ở đây không hề có ánh đèn, mà đây cũng không phải là đường mà cậu thường hay đi qua.

Đưa mắt nhìn chung quanh, Vưu Chiêu Hy nhận ra đây là khu vực mà mẹ mình thường bảo là cấm đi đến. Phút chốc, bước chân của cậu dừng lại đầy vẻ cẩn trọng và lo lắng.

Liệu mình đi tiếp sẽ nhìn thấy gì?

Vưu Chiêu Hy từ nhỏ đã biết suy nghĩ phải trái đúng sai, cũng ít khi quyết định một vấn đề gì đó một cách ngẫu hứng. Nhưng ngay lúc này, cậu lại rất muốn một lần làm liều theo sự hiếu kỳ của bản thân.

Cũng chính vì quyết định đó đã dẫn Vưu Chiêu Hy vào một căn phòng vừa tối tăm vừa đầy mùi của tội ác.

Gian phòng tương đối rộng rãi, nhưng xung quanh lại không bày biện nội thất gì cả. Chỉ duy nhất có một cái tủ rộng màu nâu đã cũ nát cùng với một sợi dây thừng treo trên cao.

Khoảnh khắc Vưu Chiêu Hy nhú chặt mày vì mùi máu tanh tươi cũng là lúc cậu phát hiện trong gian phòng không chỉ có mỗi một mình cậu.

Đoạn dây thừng ở phía đối diện cách cậu vài mét đang buộc chặt hai cánh tay của một người nào đó.

Vưu Chiêu Hy thoát đầu giật nảy mình, sau đó liền lấy lại bình tĩnh, từng bước đi đến thăm dò người nọ. Mùi máu tanh càng lúc càng nồng. Vưu Chiêu Hy đứng cách người kia hai mét, nhìn thấy được rất nhiều vết roi đòn bám chặt trên cơ thể, máu không ngừng rỉ ra.

” Tại sao người lại ở đây?”

Vưu Chiêu Hy không nói chuyện với người kia. Cậu chính là hoang mang đến tự thêu thào với bản thân của mình.

Vì sự yêu chiều quá mức của Thẩm phu nhân mà Vưu Chiêu Hy chưa bao giờ phải nhìn thấy những cảnh tượng kinh hãi như thế này.

Người bị trói treo lơ lửng lúc này bỗng dưng động đậy, đôi mắt mệt mỏi hé mở. Trước mặt là bóng tối bao trùm, hay đúng hơn là cái chết đang bao vây hấn khiến hấn bất giác bật cười đầy mỉa mai.

Âm thanh khe khẽ phát ra khiến Vưu Chiếu Hy tỉnh lại trong cơn mơ màng của mình. Cậu ngược mắt nhìn hấn, chẳng bao lâu lại lùi về sau thật nhanh, thật nhanh.

Đến lúc tấm lưng chạm phải chiếc tủ cũ kỹ, Vưu Chiếu Hy mới thở ra một hơi nặng nề. Bàn tay bám vào cánh tủ, không may, một mũi nhọn trên bề mặt cánh tủ khiến ngón trỏ của cậu bị xước, máu chảy ra rơi xuống mặt đất.

Vưu Chiếu Hy “uy” một tiếng, vừa lúc bên ngoài đang có tiếng chân bước đến càng lúc càng gần.

Có người?

Nhận thức được việc mình không được hoan nghênh ở đây, Vưu Chiếu Hy nhanh chóng mở chiếc tủ bên cạnh mình, gạt đi mùi ẩm mốc bên trong nó mà ngồi thu mình lại, ẩn nấp.

Cánh cửa toang mở, chào đón hai người đàn ông vừa mới bước vào.

Một người khoác trên người là áo choàng đen, không cài khuy, mặc cho luồng gió bên ngoài thổi vào cuốn vạt áo lên, để lộ một chiếc áo sơ mi màu xanh sẫm. Khuôn mặt âm lãnh khiến người khác nhìn vào phải khiếp sợ. Mái tóc dài phủ ngang vai, phía trước được vuốt gọn gàng lộ ra vầng trán cao cùng với cặp chân mày đen rậm.

Trong bóng tối, đôi mắt màu hổ phách sáng như mắt mèo, có thể thấu rõ mọi ngõ ngách trong gian phòng này.

Người còn lại đứng lùi về sau một chút, vẫn cùng bộ dạng với người kia, chỉ khác màu mắt của hấn tối hơn rất nhiều. Khóe môi hấn khi nhìn kẻ đang bị treo lơ lửng hơi cong lên, đầy vẻ thống khoái.

” Anh cả, là tên đó.”

Vưu Chiếu Hy lúc này đang nấp trong tủ, nghe giọng nói kia liền tròng lớn mắt. Vì cậu biết giọng nói này là của ai. Còn xưng hô với người còn lại là anh cả.

Đôi môi Vưu Chiếu Hy hơi run lên, cậu thật sự không nghĩ đến hai người kia lại chính là hai người anh của mình.

Vưu Thần lúc ấy không quan tâm Vưu Kiện đang nói đến tên bị trói, y trầm ngâm đưa mắt nhìn bao quát khắp gian phòng, cánh mũi bỗng phập phồng như ngửi thấy mùi vị gì đó rất tươi.

Sau khi nghe ra được mùi vị đó là gì rồi, ánh mắt của y lập tức tối lại, nhưng không hề để lộ ra sơ hở gì cả.

Vưu Kiện đứng bên cạnh Vưu Thần không hiểu y đang nghĩ gì mà trầm ngâm như vậy, định cất tiếng một lần nữa thì đã thấy y tiến về phía của tên bị trói.

Như ngửi được mùi vị của cái chết càng lúc càng rõ rệt hơn, kẻ bị trói bỗng giãy dụa không ngừng. Đoạn dây thừng được mắc trên cao liên tục ma sát với thanh sắt, tạo ra những âm thanh thật chướng tai.

Đôi mắt kẻ bị trói tròng lớn, cảm nhận được áp lực mà Vưu Thần đang đặt lên người mình quá khủng khiếp. Gã gần như phát điên khi bị ngón tay của Vưu Thần vuốt nhẹ theo sườn mặt.

” Tôi sai, tôi đã sai, làm ơn...” Gã hoảng loạn luôn miệng cầu xin.

Vưu Thần vẫn chưa hé môi nửa lời, chỉ âm trầm quan sát biểu hiện sợ hãi của gã, khóe môi không kìm được lại hơi nhếch nhẹ lên một chút. Ngón tay trượt nhẹ từ cằm xuống đến cổ, dừng lại vừa vặn ngay động mạch cổ, nơi mà tất cả các ma cà rồng đều yêu thích.

Gã bị trói càng lúc càng điên loạn hơn, mồ hôi túa ra như nước chảy. Hai chân giãy dụa giữa chân không, gã cố gắng tìm lấy một điểm để tựa vào nhưng hoàn toàn không thể.

” Vì sao ngươi lại hoảng loạn như vậy?”

Rốt cuộc Vưu Thần đã lên tiếng, lần ất tất cả những âm thanh còn sót lại trong gian phòng này.

Ngay cả Vưu Chiêu Hy khi nghe được giọng của y cũng phải đứng hình một vài giây. Đôi mắt vẫn trừng to vì hoang mang, mặc kệ ngón tay mình vẫn không ngừng rỉ máu và đau rát.

Chưa bao giờ cậu nhìn thấy hình ảnh âm lãnh này của người anh cả mà cậu hết mực tôn sùng cả.

Nhưng những gì Vưu Chiêu Hy đang nghĩ vẫn còn quá ít so với một con người thật sự của Vưu Thần. Thật sự là cậu đã qua non đại khi nghĩ con người của y chỉ đến chừng mực đó mà thôi.

” Tôi sai, là tôi sai, đáng lẽ tôi không nên làm như vậy, là tôi...”

Những lời cầu xin đầy bất lực của gã bị trói khiến Vưu Kiện đứng đối diện cảm thấy ngứa ngáy khắp người. Hắn cười mỉa một cái, đồng dạng bước tới, dứt khoát tung một cước ngay chính giữa bụng của gã làm xuất cả huyết.

” Bây giờ nói tôi sai thì làm được gì nữa, hả? Hả?”

” Khốn khiếp!”

Vưu Kiện trừng lạnh gã.

” Tôi sẽ đền tội, sẽ...ợc...” Lời của gã còn chưa dứt thì lại một ngụm máu bị phun ra ngoài.

” Thả gã xuống!” Vưu Thần buông một câu nhẹ tênh rồi xoay người, đi đến chiếc ghế được bọc lấy một lớp vải màu đỏ rục rịch thật dày.

Vưu Kiện nghe theo lời của y, thả gã kia xuống, kéo đến ngay trước mặt của y.

Thấy mình được thả xuống, gã kia cứ nghĩ lời cầu xin của mình đã có ảnh hưởng đến Vưu Thần, khuôn mặt cười nhảu như một kẻ điên, giọng nói từ cổ họng có chút khản đặc.

” Cảm ơn ngài, cảm ơn — a!”

Gã đang cao hứng mà gật đầu liên tục với sự biết ơn thì Vưu Thần bất ngờ giơ cao chân, nhắm ngay vị trí khi này gã bị Vưu Kiện đánh, đập một cái dứt điểm.

Gã bị đá bất ngờ, cả cơ thể lão đảo ngã sập ra đất, nét sợ hãi trên mặt lại hiện ra, càng lúc càng tăng mức độ.

Ngược lại, Vưu Thần thông thả hất hai tà áo ra phía sau, đặt người ngồi xuống ghế đệm êm ái, một tay tựa lên thành ghế, chống cằm ngắm nghía sự hoảng loạn của kẻ yếu đuối.

” Điều cấm kỵ của tộc chúng ta là gì?”

Gã lồm cồm bò dậy, cúi rạp người, lắp bắp trả lời:

” Thừa...là...là...hồ hồ...ly.”

Vưu Thần vẫn giữ nguyên ánh mắt lãnh đạm của mình, hỏi tiếp:

” Người đã làm gì?”

Nhắc đến tội đồ của mình, gã lại run rẩy hoảng loạn. Cả người vẫn cúi rạp xuống mong sự tha thứ từ Vưu Thần. Nhưng điều đó chắc chắn là không thể, vì gã đã phạm phải một tội cực kỳ nặng, là một tội bị cấm kỵ ở trong tộc này.

Gã sẽ chết, gã biết chắc mình sẽ chết, nhưng gã nên cảm hận nữ hồ ly kia hay là cảm hận người đang trừng phạt không thể ban cho hắn một ân huệ?

Gã thật sự rối lăm, gã không biết mình đang nghĩ gì nữa.

” Người đã làm gì?”

Vưu Thần kiên nhẫn lặp lại câu hỏi của mình. Bản thân y thật sự không cần một câu trả lời từ gã, chỉ là y muốn cho kẻ kia phải cảm thấy tội lỗi mỗi khi nhắc lại việc mà mình đã làm.

Dày vò người khác, chính là điều mà y thích nhất.

” Tôi...tôi đã say mê một hồ ly. Tôi còn...còn nghe lời ả, làm hại đến...tộc của mình...Là tại tôi, do tôi...”

Vưu Thần nhẹ chớp mi mắt một cách lười nhác:

” Người biết không nên có quan hệ với hồ ly đúng chứ?”

” Đúng, đúng, tôi biết, biết.”

Ngay lúc này, Vưu Thần bỗng đứng dậy, rời khỏi chiếc ghế của mình, đi đến trước mặt gã. Tầm nhìn hạ xuống kẻ đang run rẩy bất tài vô dụng kia, y không mỉm cười, cũng không tỏ ra quá cảm phần gì gã ấy cả.

Vưu Thần chỉ khom nhẹ người, nâng cằm của gã kia lên, dùng đôi mắt của mình nhìn trực diện vào con quỷ sợ hãi trong mắt gã.

” Ta...”

Vưu Thần nói rồi ngừng lại giây lát, sức ép trên cằm gã ngày càng nhiều hơn, đến mức móng tay đều cắm sâu vào da thịt.

Một lần nữa, y cất tiếng, giọng nói lại lạnh lẽo như ở sâu nơi lòng đất:

” Ta ghét nhất là những kẻ không nghe lời!”

Ngay sau đó, gã kia chỉ còn biết la toáng lên trong sự đau đớn. Một bên khuôn mặt của gã ướt cả mùi máu tươi. Năm đầu tay tạo thành năm đường thẳng kéo dài từ đuôi mắt đến khóe môi, máu không ngừng chảy ra, khiến cả gian phòng gần như ngập trong mùi máu tươi.

Gã đau đớn, quần quai, thống khổ.

Vưu Chiêu Hy ở trong tủ, qua khe hở nhỏ chính giữa, cậu đã chứng kiến một màn tra tấn người như vậy. Hai vai buông thỏng, tim trong lồng ngực đập nhanh đến mức nghe rõ cả tiếng. Máu chảy xuống làm ướt khuôn mặt của gã, từng dòng máu nóng đỏ đến tươi ngon.

Vưu Kiện đứng gần đó không nhìn được lại liếm môi, bày tỏ sự thèm khát thú tính của mình. Nhưng chẳng đợi đến lượt hẳn, Vưu Thần đã nhanh như cắt, bắt lấy cổ của gã kia, nhắm đúng vị trí động mạch còn đang đập mãnh liệt, cắm sâu hai chiếc răng nanh của mình vào nơi đó.

Càng sâu, máu lại càng tươi ngon.

Vưu Thần trở tay quá bất ngờ khiến ai cũng chết lặng. Vị máu của đồng loại đúng là ngon hơn hẳn những kẻ khác. Vị máu nóng như muốn thiêu đốt cả lồng ngực của y.

Ánh mắt của Vưu Thần càng lúc càng lạnh lẽo, mặc kệ cho gã kia vẫn còn một chút sức giãy dụa cuối cùng, y vẫn bình thản hút hết máu trong người gã.

Đến khi giọt cuối cùng được y hút vào, tầm mắt y đột ngột di chuyển về phía cửa cánh tủ. Một ánh mắt rất cảm phần, giống như muốn chứng tỏ một điều gì đó vậy.

Ngay khi Vưu Thần nhìn về hướng cánh tủ, Vưu Chiêu Hy cũng cảm nhận được ánh mắt của y, chốc chốc giật khẽ mình.

Tại sao lại nhìn về phía này? Là anh ấy nhìn mình sao?

Là...tại sao...

” Tại sao? Không, không, không!”

Vưu Chiêu Hy từ trên giường choàng tỉnh, cả người đều đã ướt đầm mồ hôi. Cậu ngồi bật dậy, mơ màng đảo mắt ra ngoài cửa sổ, biết được mình chỉ vừa mới gặp ác mộng nên liền thở ra nhẹ nhõm.

Nhưng ngay sau đó, Vưu Chiêu Hy lại phải nhíu mày khi phát hiện có người đang ở trong phòng của mình, còn ngồi trước mặt vẻ phong thái bình thản kia nữa.

” Ai...” Cậu định hỏi, ai cho anh vào phòng nhưng lại không thể nên câu.

Vưu Thần ngồi trên một chiếc ghế không quá cao, đôi chân vắt chéo nhau, hai tay thông thả ôm trước ngực, ánh mắt kiên định nhìn về phía cậu.

” Sao anh lại vào đây?”

Vưu Chiêu Hy ngập ngừng hỏi, sau đó mới nhìn thấy mâm thức ăn trên bàn. Cổ họng cậu chốc chốc trở nên khô khốc, nhưng bao tử lại phản kháng lại bằng cách kêu lên đầy mệt mỏi.

Ngay lập tức, cậu ấn mạnh vào chính giữa bụng mình, nhất quyết không nhận thức ăn từ Vưu Thần.

” Còn đợi anh phải mời em ăn hửm?”

Vưu Thần hơi ghé mắt sang mâm thức ăn, hỏi.

” Em không đói.”

Vưu Thần lắng nghe, không vội trả lời mà chỉ cười nhẹ một cái. Về mặt của y vẫn chưa thể gọi là tức giận hay mất kiên nhẫn, mà đúng hơn chính là bình thản như đã nắm bắt hết con người của Vưu Chiêu Hy vậy.

” Một ma cà rồng sợ máu đã là một tên vô dụng. Bây giờ ngay cả thân thể cũng không chăm sóc hay bảo vệ được, thì đúng là ngu xuẩn!”

Nghe Vưu Thần nói lời khó nghe như vậy, Vưu Chiêu Hy liền trừng lớn mắt, muốn phản kháng lại nhưng ngay lúc đó y đã nhanh chóng bắt lấy bàn tay của cậu, chăm chú quan sát ngón trở bị một vết sẹo nhỏ.

Bị nhìn chằm chằm, Vưu Chiêu Hy bỗng chợt dạ, rút bàn tay trở về. Đó là vết sẹo mà cánh tử kia gây ra cho cậu. Đến giờ, nó chỉ còn là một vết sẹo khá mờ, nhìn kỹ lắm mới nhìn ra được.

Nhưng vì cậu sợ Vưu Thần nhìn ra được mọi chuyện, nên mới có tật giật mình như vậy.

Vưu Thần thấy cậu rút bàn tay lại, cũng không tức giận, chỉ nói một cách băng quơ:

” Mỗi chúng ta đều có quyền lựa chọn sống hay chết. Nhưng, với kẻ có tội với dòng tộc này, thì chỉ có thể bị chết.”

Dứt lời, Vưu Thần toang đứng dậy, có ý định rời khỏi phòng. Mặc kệ Vưu Chiêu Hy trầm mặt không đáp, y thật sự xoay người, tiêu sái mà rời đi.

Khi tay y vừa chạm lên nắm cửa thì âm thanh của đĩa và chén đồng loạt vang lên, khe khẽ. Vưu Thần không xoay người lại, chỉ nhìn thẳng vào cánh cửa trước mặt, nhếch mép vẽ ra một nụ cười thành tựu.

Đúng vậy, trẻ con là phải ngoan.

3. Chương 3

Tác giả: SUNQINGtheWriter.

Lưu ý: KHÔNG CHUYỂN VER.

Chương 03

Vưu Chiêu Hy trong lớp học chính là một học sinh gương mẫu và được tất cả các thầy cô yêu mến.

Mặc dù bản thân có vốn kiến thức sâu rộng nhưng cậu chưa bao giờ dùng nó để đáp trả hay sửa lưng giáo viên. Mẹ cậu dạy rằng, cho dù người lớn có nói sai, chúng ta cũng phải biết lựa lời mà nói lại chứ không được dùng thái độ hiểu biết rộng mà đối đáp.

Như vậy là thất lễ.

Vưu Chiêu Hy đối với bạn bè trong lớp cũng là một người vô cùng hoạt bát và đáng yêu. Cậu không phải loại người nói quá nhiều hay đùa giỡn quá giới hạn. Cậu biết khi nào nên nói đùa, khi nào nên nghiêm túc, khi nào cần im lặng.

Tính cách này của Vưu Chiêu Hy được hình thành cũng một phần nhờ vào sự dạy dỗ tương đối khắt khe của Vưu Thần.

Khi Vưu Thần vẫn còn thời gian ở nhà không đi công tác, y đã ở bên cạnh và dạy dỗ Vưu Chiêu Hy rất nhiều điều. Điều tốt cũng có, mà điều không được tốt cũng không phải là hiếm.

Nhưng Vưu Chiêu Hy từng nói với y rằng, em sẽ tự biết chọn lọc, khi nào thì dùng đến những điều không được tốt. Lúc đấy, Vưu Thần cảm giác cậu bé trước mặt mình quả thực là biết suy nghĩ, cho nên y đã ưng lại càng ưng thêm.

Sau cái hôm Vưu Thần mang đồ ăn vào phòng cho mình, Vưu Chiêu Hy đã nhận ra được một bài học rất đắt giá.

Từ trước đến giờ, cậu chỉ đơn giản nhận thức bản thân là ma cà rồng thì phải uống máu mà thôi, chứ chưa nhận thức được những điều sâu xa hơn như thế nữa. Nhưng qua câu nói của Vưu Thần, Vưu Chiêu Hy đã hiểu và rất thấm thía.

Ma cà rồng, thật sự không phải là một danh phận đơn giản. Sau này, khi trưởng thành, cậu chắc chắn sẽ phải đối mặt với rất nhiều thứ còn tăm tối hơn gấp nhiều lần.

Chỉ vì cậu chính là một ma cà rồng.

Cũng từ đó, chứng bệnh sợ máu của Vưu Chiêu Hy cũng không còn nữa. Cậu cũng không còn ám ảnh sự kiện trong căn phòng trừng phạt kia. Ngược lại, Vưu Chiêu Hy đối với Vưu Thần lại tăng thêm một bậc sùng bái.

Những lời Vưu Thần nói ra, Vưu Chiêu Hy đều sẽ tự động cho rằng đó là điều đúng đắn. Vì với cậu, y chưa bao giờ làm một điều gì đó sai trái và vô ích cả.

Có lẽ, sự sùng bái này chỉ có mỗi Vưu Chiêu Hy mới định hình được nó đang nằm ở mức độ nào thôi. Còn người ngoài, ví như các anh chị của cậu nhìn vào sẽ chỉ thấy được cậu rất sùng bái Vưu Thần.

Trong lớp, Vưu Chiêu Hy có một người bạn thân. Cậu bạn này có tên là Từ Lương. Người như tên, vô cùng hiền lành và rất dễ bị ức hiếp.

Từ Lương là một con người, một con người đúng nghĩa của nó.

Ngày đầu tiên nhập học, Vưu Chiêu Hy đã lựa chọn ngồi bên cạnh Từ Lương. Mọi người có lẽ chỉ nghĩ cậu vô tình lựa chọn mà không có nguyên nhân hay mục đích gì khác.

Nhưng không.

Vưu Chiêu Hy từ nhỏ đã làm một việc gì đều có nguyên nhân của nó cả. Cũng vì tính cách này mà Vưu Thần cảm thấy cậu rất vừa mắt, rất dễ để dạy dỗ.

Trước ngày nhập học, trong lúc Vưu Chiêu Hy ra ngoài cùng chị ba Vưu San để mua sắm một ít vật dụng, cậu đã vô tình phát hiện một cậu bé bị cả đám bạn cùng trang lứa ăn hiếp.

Cậu bé đó có vóc dáng gầy gò, ốm yếu. Chiếc mắt kính màu đen nằm trên sống mũi cũng bị méo mó không ít, thậm chí còn có chỗ phải dùng băng keo dán dính lại. Cậu bé với đôi mắt sợ hãi, hai tay ôm cứng chiếc cặp ở trong lòng, đôi chân vì do dự mà không biết nên đi về hướng nào.

Lúc ngoảnh lại nhìn xem chị ba đang ở đâu, Vưu Chiêu Hy bỗng dưng cảm thấy các khớp tay của mình ngứa ngáy khủng khiếp. Định được vị trí của Vưu San rồi, Vưu Chiêu Hy liền nhanh chân chạy đến chỗ của cậu bé kia.

Trước mặt là một đám con trai cao lớn, Vưu Chiêu Hy không ngần ngại liền giơ mũi chân, đập thẳng vào phần sau đầu gối của một thằng khiến nó khụy xuống một cái. Vòng tròn kia chốc chốc tan rã, mỗi đứa đứng một chỗ cách xa nhau.

” Mày là đứa nào?” Một thằng to con hất cằm, quát lớn.

Vưu Chiêu Hy hơi ngẩng đầu nhìn tên to con kia, ánh mắt của cậu vốn dĩ cũng đã dễ hút hồn người khác rồi, nhưng lần này cậu lại thay đổi phong cách của mình.

Mắt trừng lớn, tỏ ra hung tợn, lạnh lùng.

Thế nhưng kết quả Vưu Chiêu Hy nhận được lại chỉ là một tràng cười sảng khoái và bốn cọt của đám con trai kia thôi.

Thằng gầy trong nhóm nhún vai bảo:

” Mày đừng coi chừng lời mất nha con! Đã không được gì còn bày về!”

Thằng mập bên cạnh cũng phụ họa vào:

” Mày có biết mày trông mắt trông buồn cười cỡ nào không? Nhìn như một thằng ngố vậy đó!”

Vưu Chiêu Hy ngay lúc đấy không hiểu được. Vì sao Vưu Thần không cần trông mắt người người cũng đã khiếp sợ? Còn mình trông thì lại giống một thằng ngố?

Không hiểu được, thật sự là không hiểu được!

Vưu Chiêu Hy một phút buồn rầu trong lòng, nhưng ngay sau đó liền quay về con người thật của mình. Cậu hít vào một hơi, ngẩng mặt lên, nhìn thẳng vào mặt từng đứa hồng hách kia.

” Tao sẽ cho bọn mày nói lại một lần nữa.”

Đám oắt con kia bị Vưu Chiêu Hy nhìn thẳng như vậy, đột nhiên đứa nào cũng im không nói một lời. Bọn nó không biết bị cái gì thu hút mà cứ dờ người ra như thế cũng hơn một phút đồng hồ.

Vưu Chiêu Hy đứng đối diện chứng kiến một màn như vậy, khóe môi nhếch lên đầy lém lỉnh.

Thấy không? Bọn mày đã dờ người ra rồi đó! Cẩn thận, không ta sẽ hút hết...ấy, không được!

Mẹ đã răn mình không được hút máu linh tinh, làm hại con người.

Nhớ lời mẹ dặn, Vưu Chiêu Hy mới gạt đi suy nghĩ dè chừng thằng trong đám kia ra mà hút sạch máu bọn chúng.

Ngây người một lúc lâu, thằng cầm đầu nhóm mới chợt tỉnh lại, quát lớn một câu:

” Tụi mày nhìn gì vậy hả?”

Cả đám nghe xong lập tức hồi tỉnh, ngơ ngác nhìn nhau, không hiểu vì sao bản thân lại như vừa bị mê hoặc như vậy.

Vưu Chiêu Hy thấy tên cầm đầu tức đến mặt đỏ gay, cậu bỗng bật cười một tiếng đắc thắng, chêm vào một câu:

” Nhìn tao chứ nhìn cái gì nữa.”

Tên cầm đầu một lần nữa trừng mắt lên nhìn Vưu Chiêu Hy, nắm tay đều chuẩn bị sẵn đòn đánh, chỉ cần cậu kích động thêm một câu nữa thôi thì nó sẽ thật sự cho cậu ăn đòn.

Những đứa còn lại trong đám cũng đã vào tư thế, sắp sửa lên đòn xử đẹp Vưu Chiêu Hy cùng cậu bé ốm yếu kia.

Trông thấy bọn nó nghiêm túc hơn khi nãy rồi, Vưu Chiêu Hy lập tức nhún chặt mày, dẹp đi nụ cười trên môi của mình. Một bộ dạng mà không ai dám nghĩ đến việc đùa giỡn.

” Làm sao? Bọn mày thật sự muốn đánh nhau?” Vưu Chiêu Hy hỏi, bình thản đến lạ.

Thằng mập hất cằm, ” Đúng đấy! Mày với thằng yếu đuối kia biết điều thì quỳ xuống cầu xin đi là vừa.”

Cầu xin? Ha...

Vưu Chiêu Hy hơi cúi mặt, cười một cái đầy mỉa mai, sau đó liền bất ngờ ngẩng mặt, dứt khoát tiến lên hai bước, dùng nắm đấm của mình đánh thật mạnh vào má trái của thằng mập hồng hách.

Thằng mập không trở tay kịp lúc, cả người liền chao đảo sang một bên, xô ngã luôn cả hai đứa đang đứng bên cạnh mình. Một bên má nhanh chóng bị sưng lên, thằng mập lập tức thở mạnh như đầy phần nộ, dùng khuỷu tay hất thằng đệ tử bên cạnh mình sang một bên.

” Mày được! Tới đi tụi bây!”

” Dạ!” Một đám hô hào lớn tiếng, sẵn sàng xông lên.

Vưu Chiêu Hy nhìn cảnh tượng đó, thật sự ngán đến tận cổ. Cậu không hiểu nổi logic của tụi nó là như thế nào nữa? Bộ nào mà trời ban cho chúng rớt cuộc là có tác dụng gì?

Trái ngược với vẻ ngoài bình thản của Vưu Chiêu Hy, cậu bé ốm yếu kia đứng nép sau lưng cậu vươn tay bám lấy vạt áo của cậu, cất tiếng gấp gáp:

” Này, đủ rồi. Chúng ta chạy thôi!”

Nghe thấy giọng nói vọng đến, Vưu Chiêu Hy hơi nghiêng đầu, vẻ mặt hơi ương bướng mà phản kháng:

” Cậu sợ cái gì? Cứ để đó, tớ xử đẹp chúng!”

Vừa dứt lời, Vưu Chiêu Hy ngay tức khắc giơ cao chân trái, nhắm chính xác giữa bụng của thằng gầy tóc xoăn kia đập một cái. Không chờ đợi thêm một giây tiếp theo, khuỷu tay phải tung lên, va phải cằm của thằng bên cạnh, vang lên một tiếng “cốp”.

Đám bọn nó có đến năm thằng, hai thằng đã bị hạ gục, hiện tại vẫn chưa phục hồi sức lực để đánh tiếp.

Vưu Chiêu Hy mím chặt môi, định sử dụng hết những gì mình từng học để nhừ bọn nó thành cám nhưng không nghĩ đến trong lúc cậu đang tập trung đánh thằng mập cầm đầu thì bị chơi sau lưng.

” Này, coi chừng!”

Giữa một trận hỗn loạn như vậy lại có một giọng nói xen vào, như muốn xé nát bức tranh xấu xí của bọn nhóc học sinh.

Vưu Chiêu Hy nghe thấy giọng cậu bé ốm yếu kia, theo phản xạ liền quay đầu lại, trong ánh mắt lập tức hiện lên một cây gậy gỗ đang hướng tới ngay trước mặt mình. Nhưng không lâu sau đó, tầm nhìn của cậu lại bị một người khác chắn đi mất.

Lúc bình tĩnh nhìn lại, Vưu Chiêu Hy mới nhận ra bản thân hoàn toàn không hề bị thương bởi cây gậy gỗ kia. Ngược lại, cậu bé ốm yếu thì lại đau đớn bưng kín cái trán của mình.

Cậu bé rất đau, nhưng lại không dám khóc, cũng không dám than thở oán trách một lời.

Khoảnh khắc hình ảnh một cậu bé yếu đuối đã lấy hết dũng khí mà chặn một đòn cho mình khiến Vưu Chiêu Hy ngây người đến mấy phút.

Từ lúc nhỏ cậu đã được dạy dỗ không được dựa dẫm hay ỷ lại bất cứ ai, càng không để chuyện của mình làm liên lụy đến những người khác. Những bài học đó Vưu Chiêu Hy đã thấm nhuần từ rất lâu, chỉ tiếc rằng, ngày hôm nay cậu lại vô tình quên mất đi nó.

Hiện tại, cậu bạn kia vẫn còn run rẩy hai bả vai, máu túa ra qua các khe tay, thế nhưng vẫn ngược mặt lên nhìn Vưu Chiêu Hy, mỉm cười thống khổ.

” Không sao, cậu đi đi.”

Không sao là thế nào chứ?

Vưu Chiêu Hy tức giận bản thân, cũng tức giận luôn cậu bạn kia. Vì sao lại phải khuất phục trước một đám người không biết suy nghĩ như thế này? Vì sao phải chịu đựng đau đớn một mình như thế?

Không, không được.

Mình phải làm gì đó!

Giữa khung cảnh máu chảy người đau, bọn con trai kia đã ngừng lại trong giây lát, cẩn trọng quan sát tình hình. Nhưng với bản chất không đổi, bọn chúng vẫn cố tình chen vào những câu nói bốn cột và khinh thường.

” Bỏ cuộc rồi hả? Biết điều sớm thì đã không bị như vậy!”

Mặc kệ bọn chúng vẫn đang cười chê không ngừng, Vũ Chiêu Hy ngược lại im lặng đến khó hiểu.

Cậu không quay lưng lại, chỉ nhất mực nhìn cậu bạn không quen trước mặt mình, nhìn dòng máu đang sắp khô lại, cơ thể không hiểu vì sao lại nóng ran đến khó chịu.

Tiếng cười giòn giã của bọn con trai càng lúc càng giảm dần rồi tắt lịm sau khi Vũ Chiêu Hy bắt ngờ xoay cả người lại.

Đôi mắt màu xanh biếc xinh đẹp của cậu bỗng tối đi rất nhiều lần. Cả hai bàn tay cũng nắm chặt lại, hình ảnh mờ mờ ảo ảo như một làn khói trắng đột ngột xuất hiện khiến bọn chúng ngơ ngác nhìn nhau.

Ánh mắt của Vũ Chiêu Hy lúc này không chỉ nghiêm túc mà còn chứa đựng một sự giận dữ rõ rệt. Khóe môi cậu mấp máy, như muốn cười lại như không cười.

Trông thấy một sắc thái khác của Vũ Chiêu Hy, bọn gây sự đột nhiên cảm giác không an toàn, cả đám bắt giắc lùi về sau, thật chậm rãi và đề phòng.

Tiếc rằng, bọn chúng càng lùi về sau thì Vũ Chiêu Hy lại càng tiến lên, khoảng cách một ngày một rút lại gần hơn.

Mặt đất như đang rung chuyển mạnh mẽ. Những chiếc lá nằm lơ lửng bên dưới cũng bị một luồng gió nào đó thổi tung lên.

Khoảnh khắc Vũ Chiêu Hy gần như biến thành một con người khác thì có một giọng nói từ đằng xa vọng lại, đầy hoảng hốt và vội vã.

” Vũ Chiêu Hy!”

Ba chữ Vũ Chiêu Hy thật sự đã kéo cậu trở lại với hình dáng bình thường. Hai bàn tay thả lỏng ra, bả vai cũng không còn căng cứng nữa. Đôi mắt một lần nữa chuyển về màu sắc cũ.

” Vũ Chiêu Hy, em đang làm gì vậy, hả?”

Cảm nhận được một bàn tay ấm áp ghì chặt lên vai mình, Vũ Chiêu Hy lúc này ngẩn người ra, nhìn người bên cạnh.

” Chị?” Cậu vẫn chưa hoàn hồn lại sau vụ việc khi nãy.

Chỉ có Vũ San là chứng kiến được khoảnh khắc đó, tim của cô vẫn còn đập mạnh không theo nhịp nữa đây. Cố gắng trấn tĩnh em trai, Vũ San hơi nghiêm mặt, nói:

” Em quên lời mẹ dặn rồi sao?”

Vũ Chiêu Hy ngơ ngác nhìn xuống hai bàn tay của mình, kiên định đáp:

” Nhưng em đã làm gì đâu ạ?”

Vũ San biết rằng cậu vẫn chưa nhận ra được sự biến đổi cơ thể của mình, mà chuyện này cô cũng không được phép giải thích quá nhiều cho cậu nên đành thở hắt ra, dặn dò cái khác.

” Khi ra ngoài, không được gây sự với người khác, càng không được tức giận như khi nãy.”

Nghe chị ba nói, Vũ Chiêu Hy trầm ngâm nghĩ ngợi. Hóa ra ban nãy chính là cậu đang tức giận? Tức giận đến mức thần trí cũng loạn cào cào, không còn biết thực tại mình sắp làm gì nữa?

Vũ Chiêu Hy xoa xoa trán, cảm thấy chuyện vừa nãy cứ như một giấc mộng vậy. Thực thực ảo ảo, không thể phân định rõ.

Chỉ biết rằng, khi đó, cơ thể cậu rất muốn phóng thích một cái gì đó đang được ẩn giấu sâu bên trong bản thân.

Lẽ nào mình định hút máu của bọn chúng?

Là như vậy, đúng không nhỉ?

”Được rồi, em ra xem cậu bạn kia như thế nào đi. Ở đây, để chị!”

Vưu San nói một cách bình thản rồi nhanh chóng quay lưng lại, đối diện với lũ con nít xấu lão, bạo lực kia. Cô khoanh hai tay trước ngực, dùng giọng điệu của một người lớn hiểu chuyện mà khuyên bảo:

”Chuyện hôm nay xem như chị chưa thấy gì cả. Các em lần sau nhớ đừng tái diễn lần nữa.”

Bọn chúng ngược mắt nhìn Vưu San, không hề có ý khuất phục mà còn cãi bướng lại:

”Chị là ai? Chúng tôi không biết. Chị đi chỗ khác đi.”

Bị một đám oắt con lớn giọng nói như vậy, Vưu San híp đôi mắt, thầm đánh giá một lượt rồi bình tĩnh đáp trả:

”Chị là ai, các em không cần biết. Mà muốn thì các em cũng không đủ trình để biết đâu. Chỉ cần nhớ một điều, về sau không được động đến cậu bé kia và em trai của chị nữa.”

Cả bọn lần này thật sự im lặng lắng nghe.

Vưu San khẽ cười, ”Thế nào? Nhớ rồi chứ?”

Thấy bọn chúng vẫn lì lợm không chịu trả lời, Vưu San đành dùng chiêu thức cuối cùng. Cô kéo thẳng cầm đầu đến gần mình, chân mày thanh tú nhướn cao lên, khóe môi vẫn cong cười như cũ nhưng giọng điệu lại lạnh lùng khó chịu.

”Biết điều thì bảo tất cả nhớ lời chị nói. Nếu không, đừng trách.”

“...” Thằng cầm đầu nghe đến đây thì thực sự xanh mặt, liên tục gật đầu rồi bảo nhóm của mình rút lui.

Trong lúc Vưu San đàm phán với nhóm của thằng mập thì Vưu Chiêu Hy lại ân cần hỏi han cậu bé kia.

”Cậu vẫn ổn chứ? Tổ đưa cậu đến bệnh viện nhé? Trán của cậu chảy máu nhiều lắm.”

Cậu bé kia đẩy nhẹ gọng kính, lắc đầu kiên quyết từ chối:

”Tổ bị thương quen rồi. Cái này không nhằm nhò gì đâu. Cậu đừng lo.”

Vưu Chiêu Hy nghe như vậy càng cảm thấy tội lỗi hơn. Cậu cắn môi, muốn làm gì đền bù lại cho người bạn mới quen này nhưng nghĩ mãi vẫn không ra được. Một phần, qua cách nói chuyện, Vưu Chiêu Hy nhận thấy cậu bạn này rất tự trọng, không hề muốn nhận sự giúp đỡ của ai cả.

Im lặng một hồi, Vưu Chiêu Hy mới chủ động giơ tay ra, mỉm cười:

”Tổ là Chiêu Hy, Vưu Chiêu Hy.”

Cậu bé kia tròn mắt nhìn cậu, sau đó cũng chìa tay ra, ngập ngừng giới thiệu:

”Còn tổ là Từ Lương.”

Vưu Chiêu Hy hơi nheo mắt, thầm đánh giá, người như tên, thật là lương thiện hiền lành. Nghĩ đến đó, cậu bất giác cười một tiếng rồi ôm lấy vai Từ Lương, dịu dàng ân cần bảo:

”Sau này tổ sẽ là bạn của cậu nhé, Từ Lương. Tổ sẽ bảo vệ cậu khỏi đám côn đồ ngu ngốc kia.”

”Bạn ư?” Từ Lương có chút mơ hồ, vì trước giờ cậu không có một người bạn nào cả.

Bây giờ bỗng dưng xuất hiện một người chủ động làm bạn với cậu, cảm giác này thật lạ lắm quá. Không chỉ là người bạn bình thường, Vưu Chiêu Hy trong mắt Từ Lương quả thực đặc biệt hơn người.

”Phải, hai đứa hãy trở thành bạn của nhau đi.”

Vưu San lúc này từ xa đi đến, ánh mắt trêu mến nhìn Từ Lương đang bối rối mà đỏ mặt. Sau đó, cô quàng tay lên vai em trai mình, bộ dạng thân thiết gần gũi càng làm cho Từ Lương một trận ngượng mọ và ghen tị.

” Thằng nhóc này rất biết chuyện, cũng rất thương người. Em đi với nó sẽ được bảo vệ an toàn.”

Được khen ngợi, Vũ Chiêu Hy cười tíu tít, càng làm ra vẻ đảm bảo chắc nịch.

” Tin tưởng tớ, Từ Lương.”

Từ Lương nâng đôi mắt ngập ngừng của mình lên nhìn hai chị em trước mặt, một nỗi xúc động len lỏi vào trái tim của cậu.

Bầu trời hôm đấy thật xanh, xanh như tình bạn mới chớm nở của cả hai người vậy.

Đứng quan sát tình bạn mới được kết thành của hai đứa trẻ, Vũ San một phần cảm thấy vui mừng, một phần lại lo lắng không nên lời.

Vũ Chiêu Hy có được một người bạn như Từ Lương quả là một chuyện tốt, chỉ có điều, cậu bé này là...

Vũ San khẽ liếc nhìn Từ Lương, thấy nụ cười trên môi của cậu, cô lại không biết mình đang lo lắng như vậy liệu có phải quá thừa thãi hay không?

#

Buổi tối hôm ấy, Vũ gia có một bữa ăn họp mặt, mỗi tháng một lần.

Bữa ăn họp mặt này được bày ra do ý kiến của Vũ Quán Thanh. Ông muốn mỗi tháng, cả gia đình phải tụ họp lại một chỗ, cùng nhau dùng bữa và trò chuyện về những gì đã xảy ra trong một tháng đó.

Đây có thể gọi là một tập tục truyền thống của Vũ gia.

Đối với những người khác, bữa ăn này cũng thực bình thường, hay không muốn nói chính là nhàm chán. Nhưng với Vũ Chiêu Hy, đây chính là cơ hội để cậu được nhìn và trò chuyện với cha của mình.

Vũ Quán Thanh là một con người của công việc. Ông ấy rất ít khi ở nhà, thường sẽ đi công tác, đi đàm phán với nhiều người khác. Mục đích của ông chính là xây dựng một cộng đồng mà cả rông có thể hòa nhập thành công với loài người.

Cánh tay phải đắc lực của ông không ai khác chính là con trai cả, Vũ Thần. Vũ Thần tuổi thực của y đã hơn hai trăm tuổi, còn tuổi của con người chính là hai mươi lăm tuổi. Công việc của y cũng nặng nề và áp lực không khác gì cha của mình cả.

Và bữa ăn này gần như là dành cho hai cha con họ bàn luận với nhau thì đúng hơn.

” Công trình nghiên cứu kia đã thực hiện tới đâu rồi?” Vũ Quán Thanh nhìn Vũ Thần, hỏi.

Vũ Thần nhấp một ngụm rượu vang đỏ, bình tĩnh trả lời:

” Chúng con đã nghiên cứu được một nửa. Bây giờ chỉ cần tìm ra chất hóa học thích hợp để hoàn thành nghiên cứu mà thôi.”

” Được, rất tốt. Kho đông của chúng ta thực sự đang cạn kiệt việc hết số lượng máu để cung cấp cho người dân rồi. Chúng ta tuyệt đối không để người dân quá đói mà làm càn được.”

Vũ Thần nghiêm túc gật đầu:

” Con đã rõ.”

Vũ Quán Thanh cảm thấy hài lòng, liền ngó nghiêng sang hai đứa con trai vẫn còn muốn tung bay với tuổi trẻ của mình.

” Công việc thầy giáo tốt chứ, Vũ Kiện?”

” A...” Vũ Kiện cười khổ, ” Cha à, công việc đó thực sự là quá nhàm chán—”

” Vũ Hạ, con còn có ý định du học hay không?”

Bị cha mình ngắt lời, Vũ Kiện giận đỏ mặt, muốn phản kháng lại không thể được. Vũ Quán Thanh là vậy, chỉ muốn con của mình trưởng thành, nghiêm túc với công việc. Còn Vũ Kiện thì lại đi ngược với những gì mà ông mong muốn.

Vưu Hạ nghe hỏi liền ấp úng giây lát:

” À, vâng. Con định chuẩn bị xong những thứ cần thiết thì sẽ du học.”

Vưu Quán Thanh gật gù, có vẻ không phản đối ý kiến này. Ông ấy rất hiếm khi hỏi đến Vưu San, vì với ông, cô con gái này luôn làm theo ý mình, không nghe theo lời chỉ bảo của mình, cho nên xem như việc của cô sẽ không liên quan đến ông.

Con người ông lạnh lùng, khô khan và độc đoán như vậy đấy.

Chỉ có mỗi Vưu Chiếu Hy là người luôn muốn được ông hỏi han nhưng dường như lần nào ông cũng quên mất cậu. Cảm giác bị lãng quên này nhiều lần khiến cậu rất tủi thân.

Về mặt ngóng chờ, cái đầu hơi rướn lên, Vưu Chiếu Hy muốn gây chú ý đến Vưu Quán Thanh, rốt cuộc vẫn thất bại. Chỉ có mỗi Thẩm phu nhân là nhìn ra được, bèn nói nhỏ với chồng mình:

” Kìa ông, còn Tiểu Hy nữa mà.”

Nghe nhắc, Vưu Quán Thanh mới buột nhìn đến đứa con trai út, ánh mắt thờ ơ mà hỏi:

” Ừm, còn Chiếu Hy thì sao?”

Cuối cùng cha cũng đã hỏi han đến mình, Vưu Chiếu Hy một mặt hý hứng liền vui vẻ nói rành mạch.

” Thừa cha, hôm nay con vừa làm quen được với một bạn. Bạn ấy rất hiền, còn đáng— ày...”

Sự cao hứng của Vưu Chiếu Hy đột nhiên bị ngắt ngang bởi cái huých tay của Vưu San. Cậu ngơ ngác nhìn chị ba, không hiểu vì sao chị lại nháy mắt ra hiệu như vậy.

Đừng nói nữa.

Sao lại đừng nói nữa?

Vưu Chiếu Hy khẽ nhú mày, chưa định thần được liền bị Vưu Quán Thanh hỏi tới:

” Bạn như thế nào?”

” A...dạ, là bạn...một người bạn bằng tuổi ạ. Đặc biệt hơn, cậu ấy là...”

Vưu Chiếu Hy vẫn nhìn theo ánh mắt của Vưu San, rốt cuộc chuyển hướng câu nói thành:

“...là con trai. (!)”

Cả nhà im lặng mong đợi đáp án, hóa ra lại chẳng đâu vào đâu thế này. Vưu Kiện ngồi đối diện bật cười đầy ý chế giễu.

” Em đúng là ngốc!”

Vưu Chiếu Hy bị mắng cũng không tức giận, chỉ cảm thấy điều mình vừa nói hình như không vừa ý của cha.

Trong lúc mọi người bận quan tâm đến những chuyện khác thì Vưu Thần lại trầm ngâm liếc nhìn Vưu Chiếu Hy cùng Vưu San.

Ngay sau khi kết thúc bữa ăn họp mặt, Vưu Thần đã lặng lẽ trở về phòng của mình. Chẳng đầy mười lăm phút sau, cửa phòng của y bị đẩy ra, bóng dáng một nữ nhân ngập ngừng đi vào.

” Anh cả tìm em?” Vưu San cất tiếng, ánh mắt thăm dò biểu tình của người kia.

Vưu Thần đang chuyên chú gõ phím, nghe thấy Vưu San hỏi, y lập tức dừng lại. Về mặt lãnh đạm không thay đổi mà nhìn về phía cô.

Một cách thẳng thắn, y đã đi vào chủ đề chính của câu chuyện.

” Chiếu Hy kết bạn với con người, đúng chứ?”

4. Chương 4

Tác giả: SUNQINGtheWriter.

Lưu ý: KHÔNG CHUYỂN VER.

Chương 04

Cuộc nói chuyện nghiêm túc này thật sự là ngoài khả năng dự đoán của Vưu San khiến cô phải ngập ngừng một lúc lâu cũng chưa biết nên trả lời như thế nào.

Nhìn nét mặt nghiêm nghị của Vưu Thần, Vưu San chỉ ước được quay lại khoảng thời gian dùng bữa khi nãy, giả như cô đừng huých tay gây sự chú ý đối với mọi người thì có lẽ bây giờ...

"Vưu San."

Nghe đến tên mình, Vưu San giật khê mình, ánh mắt lại hướng về phía của anh trai, ấp úng nói:

"Chuyện đó, thật ra thì là...phải, Tiểu Hy kết bạn với một con người."

Vì sợ Vưu Thần sẽ hiểu nhầm mọi thứ theo chiều hướng tiêu cực, Vưu San lại nhanh chóng lấp vào câu trả lời của mình cho đầy đủ.

"Cậu bé đó thật sự rất ngoan và hiền lành. Tiểu Hy chỉ là thấy nạn phải cứu, giúp đỡ cậu bé tránh khỏi một nhóm côn đồ mà thôi. Em nghĩ tình bạn này cũng không đến mức quá nguy hiểm đâu..."

Vưu Thần lúc này nhắm hờ mắt, tựa như đang suy nghĩ gì đó rất cẩn trọng, sau đó mới tiếp lời của cô.

"Em đã biết lý do vì sao đến bây giờ mới để Tiểu Hy đến trường đúng không?"

Vưu San làm sao có thể không biết hay quên được lý do đó cơ chứ? Cô cũng là người trong Vưu gia, cũng biết được những điều xoay quanh Vưu Chiêu Hy. Chỉ là hôm nay nhất thời nổi hứng nên mới đem cậu ra ngoài dạo chơi một chuyến.

Thật sự cô không nghĩ việc này lại trở nên nghiêm trọng trong mắt Vưu Thần như thế.

Là y đang lo lắng chuyện gì vậy chứ?

Thấy cô im lặng không nói, Vưu Thần mới nhẹ thở ra một hơi, ngón tay luân phiên gõ lên mặt bàn, tạo thành những nhịp điệu khe khẽ, tựa như tiếng tích tắc của đồng hồ.

"Chiêu Hy đến hiện tại vẫn chưa đủ khả năng kiểm soát bản thân. Mặc dù em ấy hiểu chuyện, nhưng cảm xúc sẽ không bao giờ đi liền với lý trí."

Ngừng lại, y ngược mắt nhìn Vưu San đang nhú mày suy nghĩ.

"Huống gì người bạn mới này còn là một con người. Nếu không hòa nhập khéo léo ắt sẽ gây họa."

Một khắc Vưu Chiêu Hy cùng Từ Lương kết bạn với nhau, Vưu San đã suy nghĩ đến điều này rồi. Nhưng vì nụ cười hiền lành, hay nói cách khác chính là vô hại của Từ Lương đã làm cho cô cảm thấy không có gì phải lo lắng quá mức cả.

Vưu San thật lòng vẫn kiên định với suy nghĩ của mình. Vưu Chiêu Hy là một đứa trẻ ngoan, hiểu chuyện, biết cái gì nên và không nên, vì thế mà...

"Anh cả đừng quá lo lắng. Em sẽ nói chuyện khéo léo với Tiểu Hy, để em ấy hiểu bản thân nên kiểm soát tốt hơn khi tiếp xúc với thế giới ngoài kia."

Nghe một lời đảm bảo như vậy, Vưu Thần chỉ nhếch nhẹ khóe môi, mười đầu ngón tay tiếp tục quay về bàn phím. Trước khi trở lại với công việc, y chỉ buông nhẹ một câu đầy thờ ơ:

"Tốt nhất là nên như vậy."

Mặc dù đã sống cùng người anh trai này từ nhỏ đến hiện tại, nhưng Vưu San vẫn chưa thể thích nghi được với thái độ lạnh lùng lãnh đạm của y. Mỗi khi nói chuyện cùng y, cô đều cảm giác ngột ngạt đến bức bối.

Ngay cả gian phòng này cũng đầy mùi hương kì lạ tạo cho người khác một áp lực quá lớn.

Ngay sau câu nói của Vưu Thần, Vưu San liền nhanh chóng xoay người, rời đi.

Cửa phòng đóng kín, lúc này y mới nhẹ nhàng thả mình ra phần ghế sau, ánh mắt đảo nhẹ đến điều thuốc còn đóm lửa đỏ ở trên bàn. Điều thuốc đã gần cháy hết, thế mà y chỉ mới hút được chỉ có một làn hơi.

Nhắm nhẹ mắt lại, Vưu Thần chốc chốc bị cuốn về quá khứ. Khoảng thời gian mà trong đôi mắt của y chỉ có một màu đỏ rướm máu tươi tanh tưởi. Tiếng khóc than, tiếng gào thét, dòng máu nóng, giọt nước mắt khôn cùng, tất cả như hòa lẫn vào nhau tạo nên một quá khứ thật kinh tởm.

Cảm giác nóng rát truyền từ bàn tay làm cho Vưu Thần nhất thời nhũn mảy. Nhưng ngay lúc đó, bỗng dừng lại xuất hiện một vật thể mềm nhũn, còn có thể cất tiếng khóc đầy thương xót. Lúc đó, cho dù đôi bàn tay nóng rất đến mức nào thì y cũng không thể buông bỏ vật thể được cho là sai trái kia.

Hàng mi Vưu Thần khẽ run lên theo sự cuộn trào của quá khứ.

Vưu Thần vẫn còn nhớ rõ mình cứ cố gắng chạy đến một nơi an toàn, cả người đều ướt đầm mồ hôi, thế nhưng trong lòng y bỗng trở nên nhẹ nhõm một cách kì lạ.

Dưới đáy mắt của anh đến tận cùng vẫn sót lại một hình ảnh của vật thể định mệnh đó. Một màu xanh biếc khiến lòng người rung động. Một thanh âm non nớt khiến y không thể quay mặt làm ngơ.

Vưu Thần thoáng mở mắt, cảm giác lạnh lẽo trong gian phòng khiến y an tâm phần nào. Một mối xoa vằng thái dương, y nhanh chóng rút một điều thuốc mới, châm lửa, rít sâu một hơi.

Qua làn khói trắng đục, ánh mắt của Vưu Thần có chút mơ hồ mà đảo quanh một con lật đật màu đỏ, khoe môi cong lên, vẽ ra một nụ cười thật mỉa mai.

Lại là giấc mơ ngu xuẩn đó...

#

Ngày hôm sau, Vưu Chiếu Hy chính thức nhập học ở một ngôi trường cấp ba của loài người.

Nói là ngôi trường của loài người nhưng trong đây có thể trộn lẫn giữa ma cà rồng và tộc thú. Họ cũng giống như con người, hoàn toàn khôn khéo cải trang để hòa nhập vào với thế giới muôn màu này.

Cũng chính vì lý do thế giới bên ngoài đầy rẫy những nhân thú đã sớm thành tinh cho nên Vưu Chiếu Hy đến tận mười lăm tuổi mới được phép đến trường học.

Ngày đầu nhận lớp, Vưu Chiếu Hy không tỏ vẻ xa lạ với nơi này. Cậu đi thẳng một đường đến lớp của mình, đảo mắt một vòng, thật nhanh liền phát hiện hình bóng quen thuộc.

Đôi mắt xinh đẹp hơi cong lên, Vưu Chiếu Hy mừng rỡ cất tiếng gọi:

” Tiểu Lương!”

Từ Lương vốn dĩ đến lớp rất sớm, cậu còn đang loay hoay ghi ghi chép chép gì đó trên cuốn vở bọc giấy trắng của mình. Nghe gọi tên, Từ Lương ngẩng ngốc ngẩn đầu, lập tức nhìn thấy một khuôn mặt tươi như hoa đang nhìn mình.

” Tiểu Lương, chúng ta cùng một lớp này!”

Giọng nói của Vưu Chiếu Hy hơi lớn cho nên thu hút rất nhiều sự tò mò của các bạn xung quanh. Điều này bất giác khiến Từ Lương cảm thấy xấu hổ ngại ngùng, cậu kéo tay Vưu Chiếu Hy, thấp giọng bảo:

” Ừ, cậu ngồi xuống đi rồi nói tiếp.”

Vưu Chiếu Hy vẫn đem theo bộ dạng cao hứng mà ngồi xuống ngay bên cạnh, sau đó lại tiếp tục mở miệng hý hửng nói:

” Không ngờ chúng ta lại có duyên như vậy!”

Từ Lương đẩy nhẹ gọng kính, nhìn về mặt thích thú của người nọ, chốc chốc cậu lại cười khỏ.

” Ừ, thì bạn thân thường có duyên như vậy đó.”

”Ồ ra vậy.” Vưu Chiêu Hy mắt mở to, đầu gật gù, bày ra một vẻ như vừa mới phát hiện một điều mới mẻ.

Trong lớp lúc này cũng đã tập hợp đông đủ những học sinh cho năm học mới rồi. Vừa lúc Vưu Chiêu Hy định đứng dậy đi vệ sinh thì chuông reo lên inh ỏi khắp hành lang.

Cậu hơi méo mặt nhìn Từ Lương. Từ Lương lại chỉ im lặng không nói câu gì.

Chẳng đầy vài phút, giáo viên chủ nhiệm của họ cũng đã vào lớp. Cô bạn một bộ y phục công sở rất lịch thiệp và gọn gàng. Mái tóc được buộc gọn ở phía sau lưng. Khuôn mặt được trang điểm một lớp nhẹ nhàng.

Cô đưa mắt nhìn bao quát cả lớp rồi nở nụ cười gần gũi.

” Các em ngồi.”

Vưu Chiêu Hy đến bây giờ mới cảm nhận thực tế được bầu không khí ở trường học là như thế nào. Cậu ngồi thẳng lưng, ánh mắt luôn hướng về phía của giáo viên để lắng nghe.

Nhìn thái độ tích cực của cậu, Từ Lương không nhịn được mà nhíu mày đầy khó hiểu.

Cậu ấy thích thú với việc học đến vậy ư?

Sau khi đã làm quen với lớp xong, giáo viên liền đề đạt ý kiến mỗi bạn trong lớp sẽ đứng dậy tự giới thiệu bản thân cho mọi người cùng nghe.

Ban đầu ý kiến này không được cả lớp đón nhận, ngoại trừ Vưu Chiêu Hy.

Nhưng nhờ giáo viên khích lệ các kiểu nên mỗi học sinh đã chủ động đứng dậy, giới thiệu thật vắn tắt về bản thân mình.

Hầu như người nào cũng chỉ nói đến tên, tuổi rồi thôi. Nhìn về mặt đầy gượng ép đó mà giáo viên cũng chỉ biết lắc đầu ngao ngán.

Đến lượt Vưu Chiêu Hy, cậu đã đứng dậy một cách tự tin và giới thiệu thật rõ ràng, mạch lạc.

” Thưa cô và các bạn, mình là Vưu Chiêu Hy. Chiêu trong chiếu rọi, Hy trong hy vọng. Mình năm nay vừa tròn mười lăm tuổi. Sở thích của mình thiên về nghệ thuật, đặc biệt là thổi sáo. Rất vui khi được làm quen cùng với mọi người. Sau này hãy giúp đỡ nhau nhé.”

Nói xong, Vưu Chiêu Hy còn khuyến mãi thêm một nụ cười ngây ngất lòng người nữa.

Mọi người trong lớp lúc này hẳn đã bị cậu thu hết sự chú ý. Có một số nữ sinh nháy mắt nhìn nhau, bày ra một vẻ rất cao hứng. Chỉ có Từ Lương ngồi bên cạnh là cảm thấy căng thẳng vì người bạn của mình ăn nói lưu loát quá.

Sắp đến lượt cậu sẽ như thế nào đây?

” Xin chào mọi người, tớ là Từ Lương.”

Từ Lương về mặt căng thẳng lộ rõ ra bên ngoài, hai bàn tay nắm chặt trên mặt bàn. Cậu hơi cúi mặt không dám nhìn thẳng vào mọi người.

Im lặng suy nghĩ một hồi, rốt cuộc cậu lại nói, ” Tớ xin hết.”

Vưu Chiêu Hy ngồi bên cạnh có vẻ khá bất ngờ trước một con người hướng nội như Từ Lương. Hai người ngồi cạnh nhau nhưng lại hệt như trời và đất vậy.

Từ Lương à, chúng ta chính là bù đắp khuyết điểm cho nhau nha.

Vưu Chiêu Hy một mình tự nghĩ tự đưa ra nhận xét rồi lại tự đắc ý với nó làm cho cậu bạn của mình một lần nữa cảm thấy kỳ quặc.

Trong lúc Vưu Chiêu Hy vẫn còn lảng lảng với cảm giác tự giới thiệu bản thân của mình khi nãy thì phía cuối lớp đang có một nam sinh vừa đứng dậy với phong thái bình thản mà giới thiệu bản thân.

Cách nói chuyện cùng ánh mắt của nam sinh đó thực sự giảo hoạt khiến cho mọi người trong lớp không ngừng bị chú ý.

Dường như nhận ra được mọi người đang chú ý về một ai đó, Vưu Chiếu Hy lúc này mới quay đầu lại, nhìn nam sinh đang đứng đồng dạng nói.

“... Mình là Lý Thiệu Lâm. Ở môi trường mới này mình hy vọng sẽ được trau dồi thêm thật nhiều kiến thức cũng như kỹ năng sống. Đặc biệt là làm quen cùng với tất cả mọi người. Mình xin cảm ơn.”

Trước khi ngồi xuống, nam sinh họ Lý kia còn như cố ý liếc mắt nhìn về phía Vưu Chiếu Hy với một nụ cười đầy thách thức.

Sau khi nghe xong đoạn thoại tự giới thiệu của Lý Thiệu Lâm, Vưu Chiếu Hy nhất thời nhú mày, trong lòng hoàn toàn chẳng đón nhận ánh mắt cùng nụ cười của tên đầy chutzpah nào.

” Khoe mẽ.” Vưu Chiếu Hy hơi cúi đầu, thì thầm.

Từ Lương bên cạnh vô tình nghe được lại tò mò hỏi, ” Ai khoe mẽ?”

“A...Không, có ai đâu.”

Vưu Chiếu Hy lắc lắc đầu rồi nhanh chóng gỡ trang tập đầu tiên ra, chuẩn bị bài học thứ nhất. Từ Lương tuy trong lòng tò mò không hiểu nhưng cũng không có ý hỏi cho bằng được.

Tiết học rất nhanh liền bắt đầu.

Giáo viên chủ nhiệm của lớp là giáo viên bộ môn Ngữ Văn. Khi nhắc đến môn này, dường như khuôn mặt ai cũng tỏ ra ngao ngán đến nhàm chán.

Chỉ có Từ Lương với Vưu Chiếu Hy là không bày tỏ thái độ gì quá mức. Vì vốn dĩ cả hai người họ đều khá yêu thích văn học.

Trước khi vào bài học, cô giáo có trích ra một đoạn trong một bài thơ nọ và đề nghị học trò mình đưa ra đáp án đúng về tên cũng như tác giả của tác phẩm này.

Trên tấm bảng đen, từng nét chữ uốn lượn mềm mại dần hiện ra.

Đào hoa ố lý đào hoa am,

Đào hoa am lý đào hoa tiên.

Đào hoa tiên nhân chủng đào thụ,

Hựu trích đào hoa hoá tử tiên.

Vưu Chiếu Hy chăm chú nhìn về phía bảng, lẩm nhẩm đọc trong đầu đoạn thơ đó. Ngay lập tức, cậu khẽ nhíu mày, tỏ ra đắc ý.

Từ Lương ở bên cạnh cũng tập trung nghiền ngẫm đoạn thơ kia, nhưng thật sự bài thơ này cậu chưa đọc qua lần nào cả. Câu hỏi kia có lẽ phải nhường lại cho người khác mất rồi.

Trong lúc mọi người đang loay hoay bàn tán trao đổi về đáp án thì Vưu Chiếu Hy lại làm việc riêng. Cậu cầm bút chì trên tay, không biết vừa nghĩ ra cái gì lại ghi chép hý hoáy xuống giấy tập của mình.

Từ Lương khi đó có vô tình liếc qua nhìn một cái, nhưng cũng không quá lâu cậu đã dời tầm mắt dán chặt lên tấm bảng đen kia, tiếp tục nghiền ngẫm.

Thời gian thảo luận đã hết, cô giáo thông thả đứng chính giữa bục giảng, hơi nghiêng đầu hỏi:

” Có bạn nào đưa ra đáp án được hay không?”

Nhìn về mặt bối rối, tránh né của học trò bên dưới, cô có chút cảm giác bất lực. Nhưng rất nhanh, tâm tình của cô đã được một cánh tay trắng nõn cứu vớt. Nhìn về hướng cánh tay đang giơ lên, cô khẽ cười, gọi:

” Mời Chiếu Hy.”

Khoảnh khắc Vưu Chiếu Hy đứng dậy với vẻ mặt tự tin, mọi học sinh trong lớp đều ngoái đầu lại nhìn cậu.

” Thừa cô, đây là bài Đào Hoa Am Ca của Đường Dần ạ.”

Nghe đáp án từ Vưu Chiếu Hy, cô Lục mang theo vẻ bất ngờ mà nheo mắt, sau đó liền gật gù đầy thành tựu mà nói:

” Rất tốt! Em có vẻ tìm hiểu rất nhiều về văn học. Đây là một bài thơ không phải ai cũng nghe qua.”

Cô Lục ngừng một chút, ánh mắt chuyển sang cuốn sổ ghi điểm của mình, dường như nảy ra ý gì đó rất thách thức học trò Vưu Chiếu Hy.

” Chiếu Hy, nếu bây giờ em có thể đọc thêm hai đoạn thơ của bài này một cách trôi chảy, cô sẽ cho em điểm cộng đầu tiên.”

Nghe lời thách thức có vẻ hấp dẫn của cô Lục, Vưu Chiếu Hy nhất thời mím nhẹ môi, ra chiều ngẫm nghĩ quyết định. Từ Lương ngồi bên cạnh hơi ngước đầu nhìn bạn mình, trong lòng có chút hồi hộp và háo hức kỳ lạ.

Tiểu Hy sẽ làm được mà.

” Thử đi.” Từ Lương nín nhẹ góc áo của Vưu Chiếu Hy, ra chiều cổ vũ.

Vưu Chiếu Hy giơ tay cào cào gáy tóc, sau đó thì gật đầu, đáp:

” Dạ được.”

” Tửu tỉnh chỉ tại hoa tiền toạ,

Tửu túy hoàn lai hoa hạ miên.

Bán tỉnh bán túy nhật phục nhật,

Hoa lạc hoa khai niên phục niên.

Đăn nguyện lão tử hoa tửu gian,

Bất nguyện cúc cung xa mã tiền.

Xa trần mã túc quý giả thú,

Tửu trần hoa chi bản giả duyên.”

Giọng đọc thơ rõ ràng cùng những lần ngắt nhịp đúng chỗ khiến cho cô Lục cùng mọi người trong lớp đều kinh ngạc một trận.

Cô Lục tròn mắt nhìn cậu:

” Chiếu Hy, em thật sự làm cô bất ngờ đấy. Điểm cộng đầu tiên chắc chắn phải dành cho em rồi.”

Mấy nữ sinh trong lớp dần để hình ảnh sáng ngời hoàn hảo của Vưu Chiếu Hy vào trong mắt mình. Đôi mắt của họ lúc này sắp sửa hóa thành hai trái tim màu hồng thật lớn mắt rồi.

Chỉ riêng Vưu Chiếu Hy cảm thấy chuyện này cũng không đến mức để mọi người trầm trồ như vậy. Vốn dĩ mỗi ngày cậu đều bị anh cả Vưu Thần bắt phải học thuộc lòng một bài thơ. Và đây chính là kết quả của những ngày đó.

Vì Vưu Chiếu Hy làm cho cô Lục cảm thấy hứng thú hơn với bài giảng của mình nên đã ngỏ ý muốn cậu đọc nốt hết cả bài cho cả lớp cùng thưởng thức.

Trong lúc mọi người đều tỏ ra mong đợi Vưu Chiếu Hy đọc hoàn chỉnh bài thơ kia thì cậu lại đột ngột lắc nhẹ đầu, thành thật mà nói:

” Thật ra, em chỉ vừa thuộc được hai đoạn tiếp theo thôi ạ.”

Nghe câu trả lời, cô Lục nhất thời hệt hẫng, nhưng cũng không thể ép buộc học sinh của mình được. Dẫu sao Vưu Chiếu Hy cũng vừa làm được một điều mà trong lớp này không ai đủ khả năng làm nó.

Nén tiếng thở dài tiếc nuối, cô Lục mỉm cười bảo:

” Được rồi, cái này cô không thể ép em được. Cảm ơn Chiêu Hy.”

Đoạn, cô quay lưng, cầm phấn lên tiếp tục viết lên bảng đen tựa đề bài học hôm nay.

” Chúng ta vào bài học thôi nào.”

Lúc này, phía cuối lớp, có một nam sinh không chịu dời tầm mắt của mình lên bảng để nghe giảng mà chỉ nhất mực nhìn đắm đắm vào tấm lưng mảnh khảnh của Vũ Chiêu Hy.

Một tay xoay bút, Lý Thiệu Lâm thoáng nhú chân mày, đôi mắt đen láy đặt lên cả người của Vũ Chiêu Hy, chăm chú đến mức muốn đâm thủng một lỗ trên chiếc áo của cậu.

Vì Lý Thiệu Lâm ngồi ở bàn cuối cho nên Vũ Chiêu Hy không hề phát hiện có kẻ đang thầm lặng quan sát mình. Cậu vẫn còn hào hứng sau khi giành lấy được điểm cộng đầu tiên cho bộ môn này.

Từ Lương ngồi bên cạnh lúc này mới phát hiện trên cuốn tập của Vũ Chiêu Hy ghi cái gì. Cậu bạn thoát đầu kinh ngạc, sau đó liền tò mò hỏi:

” Tiểu Hy, trên tập cậu có phải là bài thơ khi nãy không?”

Nghe hỏi, Vũ Chiêu Hy nghiêng mặt nhìn Từ Lương, không giấu diếm gì mà gật đầu thừa nhận:

” Phải, là nó.”

Từ Lương càng lúc càng mơ hồ:

” Vậy...sao cậu lại không đọc hoàn chỉnh nó?”

” Tiểu Lương, cậu có biết điều này không?”

Lúc này, Vũ Chiêu Hy mới khẽ cười, ghé sát tai Từ Lương mà thì thầm:

” Kẻ thông minh chính là biết giấu đi một nửa sự thông minh của mình đó.”

Đoạn, Vũ Chiêu Hy ngồi thẳng người, cầm bút chép bài với vẻ mặt tự nhiên mà bồi thêm một câu nữa:

” Với lại, khi nãy cô cũng không bảo nếu tớ đọc hoàn chỉnh bài thơ thì sẽ cho tớ điểm hay cái gì khác. Chỉ nên dùng sự hiểu biết để đổi lấy lợi ích cho bản thân thôi, cậu nhớ chưa?”

Từ Lương hoàn toàn nghe rõ một lời như vậy, cậu hơi ngây người quan sát biểu tình của Vũ Chiêu Hy. Một hồi lâu, vẫn không rõ mình nên đáp lại câu gì, Từ Lương chỉ cúi mặt nhìn xuống cuốn vở vẫn còn trắng tinh của mình, ừm nhẹ một tiếng.

Trong đầu thầm nghĩ, Tiểu Hy, cậu thật sự đặc biệt hơn những gì tớ từng nghĩ.

5. Chương 5

Tác giả: SUNQINGtheWriter.

Lưu ý: KHÔNG CHUYỂN VER.

Chương 05

Vũ Kiện vừa mới dạy xong tiết học của mình, đang thông thả lướt đi trên hành lang với một trận âm thanh náo nhiệt.

Hiện tại đang là giờ ra chơi, cho nên học sinh trong các lớp đều nhanh chóng ủa ra ngoài như đàn ong vỡ tổ.

Vũ Kiện một mình kẹp nách cái bảng điểm màu nâu của mình, một tay còn lại cầm vào túi quần, thông dong đi ngang các lớp học, không quên dùng vẻ đẹp trai đào hoa của mình mà khiến nữ sinh rung động con tim.

Kỳ thực, trong trường này, Vưu Kiện chính là vị giáo viên được tất cả nữ sinh yêu quý, ngay cả những giáo viên nữ dù có chồng hay chưa có chồng cũng bị thu hút không chừng một ai.

Nhờ Vưu Kiện phụ trách bộ môn thể dục mà các nữ sinh không cảm thấy lười nhác với môn học này nữa. Ngược lại, động lực vào tiết đúng giờ của các em ấy phải nói là rất lớn, cực kỳ lớn.

Điểm này khiến cho thầy hiệu trưởng cũng phải lấy khăn lau mồ hôi trên trán, khuôn mặt tuy đầy vẻ sợ hãi nhưng miệng vẫn cười và khen Vưu Kiện làm rất tròn trách nhiệm của mình.

Nhưng đối với Vưu Kiện, đây là một công việc cực kỳ nhàm chán. Từ trước đến nay, hắn chưa bao giờ có ý niệm sẽ trở thành một giáo viên cả. Vưu Kiện có được công việc này một phần nhờ vào Vưu Quán Thanh đã buông lời đe dọa không ít.

Vì ông cảm thấy người con trai này của mình cần phải được chỉnh đốn lại tính cách cùng lối suy nghĩ càn hẹp của nó. Thế là Vưu Quán Thanh liền một cú đá Vưu Kiện vào vị trí giáo viên bộ môn thể dục.

Ban đầu Vưu Kiện tất nhiên không chấp thuận việc làm này của Vưu Quán Thanh, nhưng vì niềm đam mê với thể thao, hắn đành gật đầu đồng ý.

Đúng hơn, niềm đam mê chỉ chiếm ba phần, bảy phần còn lại chính là không thể cãi lời Vưu Quán Thanh.

Trở về phòng giáo viên, Vưu Kiện ngồi xuống ghế tựa, cả người có vẻ mệt mỏi, mi mắt dường như đang đánh nhau không ngừng. Đêm qua hắn lỡ quá chén, sáng nay lại có tiết cho nên liền cảm thấy rã rời.

Đúng lúc Vưu Kiện định chớp mắt thì bên cạnh có người vỗ nhẹ vai hắn. Lọ mọ ngồi dậy, Vưu Kiện nửa mê nửa tỉnh nhìn người nọ, hỏi:

” Sao thế?”

Kia là giáo viên trong trường, một cô gái mới tốt nghiệp được ba năm có khuôn mặt tròn trĩnh trắng non hệt như bánh bao. Thấy Vưu Kiện tỉnh dậy, cô liền nhỏ giọng nói:

” Ở phòng nghỉ của giáo viên có người đợi thầy đó.”

” Đợi tôi?” Vưu Kiện nhất thời nhíu mày, ” Người đó ra sao?”

Cô gái bánh bao nghe hỏi, khuôn mặt bỗng dựng hồng lên nhưng rất nhanh liền lắc nhẹ đầu, vẫn cứ chỉ nhẹ nhàng trả lời:

” Ừm, người đó vẻ mặt rất nghiêm túc. Chỉ bảo là đang đợi anh. Còn dặn, anh không được qua quá trễ.”

Vưu Kiện rốt cuộc cũng dứt khỏi cơn mơ ngủ của mình. Hắn ngồi thẳng dậy, vẻ mặt trầm ngâm nghĩ ngợi đến quên luôn cả cô đồng nghiệp đứng đối diện.

Giọng điệu này, thật sự chỉ có thể là...anh cả mà thôi!

Nhưng mà anh cả sao đột nhiên lại đến đây làm gì? Đây hoàn toàn không phải nơi mà anh cả thích hòa nhập một chút nào. Huống gì còn đang trong giờ ra chơi, ồn ào cùng đông đúc như vậy.

Liếc mắt nhìn sang màn hình máy tính, Vưu Kiện khẽ thở ra một hơi rồi tức tốc đi sang phòng bên cạnh. Mặc dù không hiểu lý do vì sao người kia đến đây nhưng hắn cũng chẳng dám để người kia chờ đợi thêm mấy phút nữa.

Đưa tay gõ lên mặt cửa hai tiếng, bên trong chung thủy một màn tĩnh lặng khiến Vưu Kiện càng mơ hồ hơn.

Đẩy cửa đi vào, một thân ảnh tây trang màu đen lọt vào tầm mắt khiến Vưu Kiện hơi khựng lại. Ngay sau đó, hắn bình tĩnh đóng cửa lại, thở nhẹ một hơi.

” Em đoán quả không sai.”

Trước mặt Vưu Kiện, Vưu Thần đang ngồi điềm nhiên ở bộ ghế dài được bọc một lớp vải vừa dày vừa êm, hai tay như cũ ôm lấy trước ngực, hai chân vắt chéo nhau, tạo nên một hình ảnh khiến ai cũng không dám động vào.

Nghe tiếng Vưu Kiện, Vưu Thần lập tức dời tầm mắt từ chậu cây xương rồng nhỏ ở trên bàn đến cậu em trai của mình, nhanh chóng vào chủ đề:

” Việc anh nhờ em như thế nào rồi?”

Vưu Kiện vừa mới ngồi xuống, còn chưa kịp rót một ly nước uống để tỉnh táo hẳn thì đã bị hỏi đến công việc. Ngặt nỗi, hẳn hiện tại không nhớ rõ lắm việc mà Vưu Thần giao cho mình, nhưng cũng không đủ gan để mà hỏi ngược lại người kia công việc đó là gì.

Cố gắng tỏ ra thản nhiên, Vưu Kiện gãi gãi chóp mũi, cả người tựa ra sau ghế, chân mày hơi nhíu lại ra vẻ ngẫm nghĩ. Thật chất, cả đầu hắn đều loạn cào cào lên rồi.

Chuyện gì mới được nhỉ? Liên quan gì đến mình? Có cái gì liên quan đến mình không nhỉ?

” Cái đó...”

Vưu Kiện hơi ngáp ngừng, ánh mắt đảo qua liên hồi.

Quan sát biểu tình của em trai, Vưu Thần chỉ lãnh đạm thở nhẹ ra một hơi nhưng đủ khiến cho người đối diện một phen khiếp sợ.

Anh ấy mất hứng rồi!

Vưu Kiện nhăn mày, định sẽ bào chữa nhưng không kịp nữa.

” Chiều Hy.”

Chiều Hy?

Vưu Kiện hơi ngây người, ngay sau đó liền “à” một tiếng, giống như đã tìm được con đường cứu vãn cho bản thân vậy.

” À Tiểu Hy... Sáng nay khi em đưa nó đến trường thì nó liền chạy thẳng vào lớp.”

Vưu Thần không rườm rà câu nệ, trực tiếp hỏi:

” Chiều Hy ở lớp nào?”

Vưu Kiện nuốt nước bọt, không dám nhớ sai lớp của Vưu Chiều Hy.

” Là lớp A10B2. Dãy A, lầu B, phòng thứ 2.”

” Tiếp.”

Về mặt Vưu nhị thiếu gia lúc này hơi cứng lại, nhưng vì không dám bày tỏ thái độ lộ liễu cho nên liền mỉm cười đầy gượng gạo. Trong tay ngay lập tức xuất hiện một tờ giấy nhỏ, trong đó được ghi chú không ít.

” Lớp học là A10B2, vị trí ngồi là bàn thứ tư. Bên cạnh là một nam sinh, tên Từ Lương, là con người. Học hành chăm chỉ, khá tích cực.”

Đọc xong những dòng ghi chú như một số táo quân rút gọn đó, Vưu Kiện đóng gấp lại, tự tin mỉm cười:

” Hiện tại chỉ ghi nhận được bao nhiêu đó. Dù sao cũng chỉ là ngày đầu tiên đến trường.”

Vưu Thần lúc này ngồi tựa ra sau mặt ghế, tay đặt lên thành ghế, ánh mắt bất ngờ nhìn về phía Vưu Kiện làm hắn giật thót mình.

” Từ Lương, tên nhóc đó như thế nào?”

” Ủầy, nhưng mà...không phải anh bảo chỉ ghi nhận những gì liên quan Tiểu Hy thôi sao?”

Nghe phản kháng, Vưu Thần một lần nữa điềm nhiên nâng mi mắt, chân mày hơi nhướng lên, từ tốn đáp:

” Là...tất cả những thứ xoay quanh Chiều Hy.”

Phì, anh đúng thật là con người giáo hoạt đến bức ép người khác.

Vưu Kiện trong lòng không khỏi bức xúc, bên ngoài lại cố gắng tỏ ra rất chịu tiếp thu những sai sót này của mình.

Trước khi kết thúc cuộc gặp mặt ngày hôm nay, Vưu Thần chỉ lãnh đạm gửi lại một câu cho Vưu Kiện, như một lời cảnh báo đầy nhẹ nhàng.

” Đừng sai sót nữa đấy.”

Sau đó, y tiêu sái rời khỏi phòng nghỉ của giáo viên. Chỉ còn mỗi Vưu Kiện lưu lại trong phòng, không ngừng trừng mắt, nghiền răng mà độc thoại cho hả giận.

Sai sót cái gì chứ? Còn không phải là anh một mặt hai lời đó sao? Nếu quan tâm để ý như vậy thì tự đi mà tìm hiểu đấy! Khỉ thật!

#

Ngày học đầu tiên của Vưu Chiếu Hy trôi qua vô cùng êm ái. Sau khi tan học, cậu còn cùng Từ Lương đi bộ về nhà nữa.

Lúc đầu Từ Lương không chịu để Vưu Chiếu Hy đưa mình về đến tận nhà, nhưng sau nhiều lời năn nỉ thì cậu cũng đành chịu thua độ nài nỉ cún con của Vưu Chiếu Hy.

Từ Lương về sau vẫn còn nhớ rõ giọng nói cùng nét mặt của Vưu Chiếu Hy khi năn nỉ, quả thực là khiến lòng người rối bời, không thể không chấp nhận.

Trên đường trở về nhà của Từ Lương, hai người vô tình chạm mặt lại đám côn đồ hôm bữa. Nhìn quần áo của bọn nó đang mặc thì nhận ra được tất cả đều cùng một trường.

Nhà của bọn nó với Từ Lương cùng một đường, nhưng ngược hướng nhau. Vưu Chiếu Hy sau khi nhìn thấy thẳng mập cầm đầu xác láo hôm bữa liền nhú chặt mày, nhanh tay đẩy Từ Lương ra phía sau mình.

Cứ nghĩ bọn kia vẫn nhớ thù cũ mà gây hấn lần nữa, không ngờ chẳng đầy vài phút sau, bọn nó đều lầm lũi đi lướt qua hai người họ cứ như không quen biết.

Vưu Chiếu Hy ngoái đầu nhìn lại, định cất tiếng nhưng rồi lại bị Từ Lương níu lại, kìm hãm đi bản tính nóng nảy của cậu.

” Này, cậu định gây sự với bọn nó hả?”

Vưu Chiếu Hy nhìn tay Từ Lương đang nắm chặt áo mình, cứ như sợ rằng chỉ cần buông ra, mình lập tức sẽ bay tới như bọn kia một trận vậy.

Khẽ cười, Vưu Chiếu Hy đáp:

” Đúng là như vậy, nhưng không phải lúc này.”

” Không phải lúc này chứ cậu định kêu cái gì?”

Nghe hỏi, Vưu Chiếu Hy nhún vai đầy thản nhiên:

” Định nhắc nhở thằng mập kia là nó quên kéo khóa quần thôi mà.”

“ ... ”

Từ Lương nhú mày, cảm giác con người trước mặt mình có một bộ não vượt xa con người. Mặc dù ghét nhau là thế, nhưng vẫn để ý mấy chuyện nhỏ nhặt thế à? Tốt ghê nhỉ!

Nhìn vẻ mặt cạn lời của Từ Lương, Vưu Chiếu Hy phì cười, khoác vai kéo cậu đi về.

” Đi về thôi nào!”

Mặc kệ Từ Lương có nhìn mình bằng ánh mắt gì đi nữa, Vưu Chiếu Hy trong đầu vẫn luôn nghĩ đến việc phải trả đũa cái đám xác láo đó một lần mới thôi.

Tha thứ cho bọn người như vậy chắc chắn không phải việc mà Vưu Chiếu Hy sẽ làm.

#

Buổi tối hôm ấy, Vưu Chiêu Hy có một bài toán khó không biết phải giải như thế nào liền đem cuốn tập đi sang một căn phòng ở phía đối diện.

Căn phòng đó, ngoại trừ những người được gọi vào thì không có ai chủ động bước vào đó với vẻ mặt thích thú hay là bình thản cả.

Tất nhiên, kẻ làm được điều đó có lẽ chỉ có mỗi Vưu Chiêu Hy mà thôi.

Gõ lên mặt cửa hai tiếng, Vưu Chiêu Hy cất giọng:

” Anh cả, là em Chiêu Hy.”

Vưu Thần bên trong đang bận rộn với việc nghiên cứu y học của mình thì nghe thấy giọng nói lạnh lạnh bên ngoài cửa. Ánh mắt của y lập tức dời về hướng đó, bàn tay cũng dừng lại việc đang làm.

Trầm thấp, y đáp:

” Vào đi.”

Vưu Chiêu Hy cẩn thận khép cửa lại, ngược mắt nhìn xung quanh phòng của anh cả. Căn phòng này tông màu chính là màu đen, vật dụng nội thất xung quanh cũng không hề sáng sủa mấy.

Hít nhẹ một hơi, Vưu Chiêu Hy mới nhìn về phía bàn làm việc, trông thấy anh trai mình đang gõ lạch cạch trên bàn phím với vẻ mặt thông thả như nhấm nháp với bạn bè vậy.

Mà, Vưu Thần thì làm gì có một người bạn nào cơ chứ? Chắc chắn là không rồi.

” Anh cả.” Vưu Chiêu Hy chìa cuốn tập ra trước mặt, ” Em có một bài toán hơi khó, không biết nên giải thế nào.”

Vưu Thần rút cuộc cũng dừng hẳn công việc của mình. Lưng ngả nhẹ ra phía sau ghế, nghiêng mặt nhìn Vưu Chiêu Hy đang căng thẳng nhìn mình.

Mặc dù cậu là người dám gõ cửa chủ động bước vào căn phòng này, nhưng rất hiếm khi cậu lui đến đây, ngoại trừ có một cái gì đó cần được giải đáp lắm mà thôi.

” Còn không cần hỏi anh có bạn hay không sao?”

Chạm phải đôi mắt sắc lạnh của Vưu Thần, Vưu Chiêu Hy nhất thời nuốt một ngụm nước bọt, cảm thấy bản thân vừa thô lỗ nên liền chỉnh lại.

” Anh có bạn không?”

Vưu Thần lúc này nhắm hờ mắt, y thật sự không nghĩ tên nhóc bên cạnh sẽ hỏi lại câu đấy. Trong lòng có chút buồn cười, nhưng ngoài mặt y vẫn lãnh đạm như vậy khiến Vưu Chiêu Hy không rõ y đang vui hay là đang khó chịu nữa.

Vì thế mà cuốn vở cứ nằm ỳ trong tay cậu, không dám đưa ra nhưng cũng không nỡ cất vào rồi quay về phòng mình.

Bài toán còn chưa giải được nữa mà!!!

Trong lúc Vưu Chiêu Hy còn đang loay hoay với những dòng suy nghĩ thì Vưu Thần lại gõ xuống bàn hai nhịp, kèm theo hai từ:

” Cuốn vở.”

Vưu Chiêu Hy nghe thế lập tức gạt hết những ý niệm linh tinh kia, đặt cuốn vở xuống bàn, cẩn thận chỉ vào bài toán mà cậu không giải được. Vưu Thần liếc mắt đọc qua đề bài, chẳng bao lâu liền gờ bàn tay ra:

” Bút.”

Chiếc bút lập tức nằm gọn trong bàn tay của y.

Quan sát anh trai cầm bút gạch vài nét lên cuốn tập của mình, không lâu liền có một đáp án khá là hoàn chỉnh, Vưu Chiêu Hy chẳng biết trong lòng đang có tư vị gì.

Con người này, muôn đời vẫn là kiếm lời khiến người ta phát ghét mà! Nhưng cậu lại không thể ghét y, vì y quá tài giỏi, quá hoàn hảo!

Mím nhẹ môi, Vưu Chiêu Hy quay về với bài tập toán của mình, nhìn từng dòng bài giải của Vưu Thần, cậu liền hiểu được trọng tâm nằm ở đâu.

” Khi này là em tìm thiếu một cái đúng không?”

Vưu Thần buông bút, đáp ngắn gọn, ” Phải.”

Giải được bài toán, Vưu Chiêu Hy liền cảm thấy nhẹ nhõm. Toang định trở về phòng thì bỗng dừng lại muốn nhìn ngó kệ sách của anh cả. Trong phòng này, Vưu Chiêu Hy không thể thích cái gì hơn ngoài kệ sách cả.

Đó là một kệ sách thần thông vĩ đại, một kệ sách mà bao người...đam mê nghiên cứu yêu thích. Mặc dù cậu không có niềm đam mê mãnh liệt đó nhưng mà rất thích nhìn ngắm kệ sách này, vì nó trông hoành tráng vô cùng.

Nghĩ vậy, Vưu Chiêu Hy lại quên bồng đi cuốn vở của mình còn nằm ở trên bàn, quay lưng đi về phía của kệ sách.

Cậu neho mắt, bắt lấy cuốn sách khoa học mà mình vẫn luôn yêu thích, Life After Death.

Vưu Chiêu Hy đã đọc hoàn chỉnh cuốn sách này không ít lần, nhưng vẫn luôn thích đọc lại vì cậu rất tò mò cuộc sống sau cái chết là như thế nào.

Cậu tò mò điều này vì bản thân cậu cũng như người thân trong gia đình đều, tức sẽ không bao giờ chết.

Sinh, lão, bệnh, tử chính là thứ không bao giờ xảy ra với họ. Họ chỉ có thể sinh, chứ không có lão, bệnh và tử.

Công việc của Vưu Thần rốt cuộc lại nằm dở dang ở đó chỉ vì y mãi nhìn bóng lưng mảnh khảnh của người kia từ phía sau.

Nhìn cái cách cậu nhón chân lên lấy cho bằng được cuốn sách nằm trên cao. Nhìn cái cách cậu chăm chú đọc cuốn sách mà mình yêu thích, sau đó lại gật gù ra vẻ đã hiểu rồi. Nhìn cái cách mà cậu thở dài ngao ngán với những cuốn sách cao siêu hơn.

Quan sát một lúc lâu, Vưu Thần mới bắt ngờ lên tiếng khiến cuốn sách trong tay Vưu Chiêu Hy suýt rơi xuống đất.

” Tiểu Hy.”

Vưu Chiêu Hy lập tức quay đầu nhìn y, trong ánh mắt là sự khó hiểu.

” Kệ sách có phải hơi bẩn không?”

” A?”

Vưu Chiêu Hy ngốc lảng nhìn y, sau đó quay đầu nhìn kệ sách, dùng ngón tay quệt thử một vết, đúng là rất bụi!

Vì vậy mà cậu gật đầu nói, ” Vâng, bụi lắm!”

Vưu Thần vẻ mặt lơ đãng không có ý quá quan tâm về vấn đề kệ sách bị bẩn, y gật nhẹ đầu, ” Ừm.”

Vưu Chiêu Hy thật sự không nắm bắt được suy nghĩ của Vưu Thần. Tự dừng lại hỏi đến kệ sách bị bẩn làm gì?

Cậu đảo mắt nghĩ, rất nhanh sau đó liền bước đến chỗ bàn làm việc, cầm cuốn vở của mình lên rồi nói:

” Hmm.. cảm ơn anh cả. Vậy em về phòng làm bài tiếp nha.”

” Khoan đã.”

Vưu Chiêu Hy còn chưa kịp quay cả người thì bị khựng lại. Cậu nghiêng mặt nhìn Vưu Thần, định hỏi chuyện thì lại bị y ngắt lời.

” Chúng ta chỉ dùng sự hiểu biết của mình để đổi lấy lợi ích cho bản thân, đúng chứ?”

Vưu Chiêu Hy gật gật đầu, đương nhiên là vậy!

Vưu Thần lúc này nhẹ nhếch khóe môi, tiếp tục tấn công:

” Hình như anh vừa dùng hiểu biết của mình cho bài toán, vậy...lợi ích của anh đâu?”

6. Chương 6

Tác giả: SUNQINGtheWriter.

Lưu ý: KHÔNG CHUYỂN VER.

Chương 06

Nhớ lại một sự kiện vào lúc Vưu Chiêu Hy chỉ mới chín tuổi.

Trong lúc Vưu Kiện cùng Vưu Hạ ngồi ở phòng khách trò chuyện cùng nhau, Vưu Chiêu Hy từ trên lầu chạy thật nhanh xuống dưới, thân mật gần gũi mà tựa mình vào người của Vưu Kiện.

Trong tay cậu là một cuốn vở Toán còn đang làm dang dở.

Vưu Kiện bị nhóc con mềm mại kia tựa vào, không những không khó chịu lại còn tỏ ra thích thú, hoàn toàn đem cậu đặt vào lòng mình. Vưu Chiêu Hy lúc nhỏ thật sự giống như một con gấu bông cỡ lớn, cơ thể trắng nõn, mềm mại, còn có mùi thơm nhẹ khiến ai ở gần đều muốn ôm nựng không buông.

Vưu Hạ ngồi bên cạnh nhìn cảnh tượng này cũng không phải là lạ, chỉ là nhất thời nhướng cao chân mày, không nhận được mà nói:

” Anh hai, đừng đem Tiểu Hy như thú cưng mà ôm như vậy nữa. Anh không thấy kỳ quặc à?”

Vưu Kiện một tay xoa nắn hai má của Vưu Chiêu Hy, một bên lại cười cười đầy gian manh.

” Em không được ôm Tiểu Hy nên mới ghen tức đúng không? Thằng nhóc này quả thực rất thơm và mềm, cứ muốn ôm mãi không thôi.”

Tựa như muốn trêu chọc Vưu Hạ thêm một bậc, Vưu Kiện liền quay đầu, cầm hất lên:

” Không tin thì em cứ ôm Tiểu Hy đi.”

Vưu Hạ ngay lập tức lườm một cái sắc bén, hừ khê mà không thèm đáp lại. Hắn làm sao lại đi so đo vấn đề này với một người anh trai đã lớn tòng ngồng nhưng vẫn không hiểu chuyện thế kia được?

Vưu Hạ cũng không phải chưa được ôm Vưu Chiêu Hy vào lòng lần nào. Lúc cậu còn nhỏ xíu, hắn cũng đã ôm cậu, dỗ cậu ngủ, dỗ cậu nín khóc một vài lần rồi. Chẳng qua bây giờ Vưu Chiêu Hy đã lớn, hành động ôm nựng đó quả thực có chút không phù hợp.

Ít nhất thì nó không hợp với phong cách của Vưu Hạ.

Vưu Kiện nói xong, bị người kia lơ cũng không tức giận, chỉ tiếp tục ôm Vưu Chiêu Hy trong lòng, mắt liếc qua cuốn vở của cậu.

Những công thức toán học dày đặc bên trong khiến Vưu Kiện nhất thời nhăn mặt, sau đó lập tức lấy lại phong độ, cười cười bảo với Vưu Chiêu Hy:

” Tiểu Hy học Toán đến đâu rồi?”

Vưu Chiêu Hy nghe hỏi liền ngẩng đầu lên, để đôi mắt màu xanh biếc của mình thu về toàn bộ khuôn mặt cùng biểu tình của Vưu Kiện, mau miệng đáp:

” Em vừa học xong một số phép toán mới rồi. Anh hai, em nói anh nghe bí mật này nha.”

” Bí mật? Bí mật gì nào?” Vưu Kiện bày ra một mặt tò mò.

Vưu Chiêu Hy thấy vậy liền cao hứng ngồi thẳng lưng, đối mặt với hắn mà thành thật nói:

” Nhờ có anh mà em đã học thuộc được bảng cửu chương đó!”

“ ... ”

Không chỉ mỗi Vưu Kiện ngạc nhiên, mà Vưu Hạ ở bên cạnh cũng thập phần khó hiểu. Ý tứ câu nói kia rốt cuộc là như thế nào?

Vưu Kiện, anh hai chắc chắn sẽ không trở thành giáo viên tại nhà cho Vưu Chiêu Hy rồi. Thế...câu nói kia rốt cuộc từ đâu mà thành?”

Vưu Kiện sau một hồi im lặng ngẫm nghĩ, hắn cuối cùng cũng đã động đậy được cơ mặt, hỏi lại một cách nghiêm túc.

” Sao lại nhờ anh?”

Vưu Chiêu Hy chớp chớp đôi mắt của mình, đầu nghiêng nhẹ một bên, tựa như hồi tưởng lại khoảnh khắc mình đang khốn khổ học thuộc bảng cửu chương vậy.

Những ngày tháng Vưu Chiêu Hy bị Vưu Thần suốt ngày tra khảo bảng cửu chương là những ngày tháng rất kinh khủng. Cậu có thể ngồi lì một ngày trong phòng chỉ để học bảng cửu chương mà thôi. Nhưng không hiểu vì sao nó lại khó nằm lòng như vậy?

Vậy là một ngày nọ, Vưu Thần đã chỉ cho Vưu Chiêu Hy một cách để học bảng cửu chương, thông qua câu chuyện của một người.

Vưu Chiêu Hy thần nhiên nhìn hai người anh trai của mình trước mặt, trả lời:

” Khi em học bảng cửu chương không thuộc, anh cả đã hỏi em bằng một câu khác. Anh cả yêu cầu em phải đếm đủ số người con gái đã từng quen với anh hai, từng được anh hai dẫn về nhà, từng chuẩn bị hỏi cưới cùng anh hai...”

” Lúc đó em nghĩ, cái này đúng là dễ. Vì cô gái nào của anh hai em cũng từng gặp mặt qua rồi. Đêm đó em ngồi lẩm nhẩm đếm, nhưng đếm đến qua nửa đêm, gần tờ mờ sáng rốt cuộc vẫn không đếm xong nổi...”

Vưu Chiêu Hy lúc này còn thở dài một cái như thể rất ngán ngấm và bất lực, hai bàn tay nhỏ nhắn giơ lên rồi lại thả xuống đầy tuyệt vọng.

” Em thật sự là không thể đếm hết và đưa cho anh cả một con số cụ thể được. Vì thế, em chợt nhận ra, bảng cửu chương kia dù khó kiểu gì nó cũng có giới hạn, còn...những cô gái của anh hai, quả thực là vô hạn!”

Đợi đến khi Vưu Chiêu Hy nói xong thì trên đầu Vưu Kiện cũng đã đầy hắc tuyến bao vây. Chẳng bù cho Vưu Hạ bên cạnh lúc này mới tiếp nhận được câu chuyện li kỳ kia. Không bao lâu, Vưu Hạ liền bật cười đầy sáng khoái, giống như được nước mà làm tới vậy.

Vưu Chiêu Hy không hiểu vì sao Vưu Hạ lại cười đến nghiêng ngả như vậy, cậu nhìn Vưu Kiện, thành thật hỏi:

” Anh thấy em giỏi không?”

Vưu Kiện cơ mặt đã đông cứng, trong lòng không ngừng phỉ báng ông anh cả tội tệ của mình. Còn dám dùng những chuyện này mà dạy trẻ nhỏ, thật là không có tiền đồ!

” Giỏi, giỏi lắm!”

Ở phía cửa bên hông, chị ba Vưu San một thân bận một chân váy màu đen ôm sát đùi, phía trên là một chiếc áo trễ vai màu trắng, kiểu dáng hòa trộn giữa sự dịu dàng cùng quyến rũ khiến cho Vưu Chiêu Hy nhất thời ngây người.

Trong mắt cậu, người đẹp nhất trong ngôi nhà này chính là Vưu Thần! Còn chị ba Vưu San chính là người thứ hai!

Vưu Chiêu Hy nhìn Vưu San không chớp mắt, chẳng bao lâu liền phũ phàng rời khỏi vòng tay không còn sức lực của Vưu Kiện, chạy về phía cửa chị ba, chiếc mũi hư hổng hít nhẹ một cái.

Chị ba quả là rất thơm nha!

Vưu San nhìn thấy Vưu Chiêu Hy liền nhìn thấy một chú cún con lông trắng tinh cực kỳ đáng yêu. Cả bàn tay mềm mại vuốt ve gò má của cậu, thoáng chốc đặt lên đó một nụ hôn nhẹ như cánh chuồn chuồn.

” Bé con của chị giỏi lắm.”

Chỉ vì một tên nhóc con đáng vẻ đáng yêu kia mà Vưu Kiện đã bị chìm một trận thê thảm. Hắn cảm thấy cho dù thế nào cũng phải hiên ngang mà đứng dậy, bình tĩnh chỉnh sửa lại cổ áo, vẻ mặt không cam lòng mà ngày càng đen lại!

” Anh cả đúng thật là không có tiền đồ!”

Câu nói này vừa thốt ra, tầm mắt Vưu Hạ liền dời về phía đằng xa, một thân ảnh khí chất ngất trời chậm rãi tiến tới, càng lúc càng gần hơn. Thân ảnh ấy tựa như hòa vào trong một làn khói trắng, thật huyền bí chậm rãi mà xuất thân lộ diện.

Giữa một màn không khí nhộn nhịp như vậy, không hiểu vì sao khuôn mặt Vưu Kiện lại méo mó đi không ít.

Vưu Chiêu Hy đứng cạnh Vưu San lúc này bỗng chốc chớp chớp mắt, lại không chung thủy mà hướng Vưu Thần lao tới. Cậu thật sự đã dùng tốc độ nhanh như chớp vốn có của mình mà ngã nhào vào lòng của Vưu Thần.

Hai cánh tay của y chẳng bao lâu liền hứng trọn một vật thể mềm mại và đầy nũng nịu.

Một bên bông cả Vưu Chiêu Hy trên tay, một bên Vưu Thần lại khẽ nhướn cao lông mày mà nhìn Vưu Kiện, đầy ý tứ muốn nói.

” Em sai rồi, anh cả.” Vưu Kiện hít một hơi, lại cố gắng dùng sức lực đó mà thốt ra câu nói này.

Sự oan ức đó rõ ràng đem Vưu Kiện chèn ép đến nghẹn ngào.

Thấm thoát, câu chuyện đó cũng đã được thời gian vùi lấp sáu năm rồi. Ngẫm lại, khi ấy Vưu Thần dạy dỗ Vưu Chiêu Hy hoàn toàn không hao tổn một đồng xu hay một thứ gì.

Còn hiện tại, nhìn xem, ai đang đòi hỏi cậu phải trả ơn thế kia? Rõ ràng thầy giáo hoạt hơn trò nhiều mà!

Vưu Chiêu Hy kinh ngạc nhìn người trước mặt mình, cổ họng lại không cách nào thốt ra lời từ chối, nhưng cũng không muốn phải đồng ý trả ơn cho y.

Chỉ là một bài toán, đối với Vưu Thần thật sự quá đơn giản, còn đơn giản gấp mấy lần những chuyện mà hồi nhỏ y từng làm nữa mà.

Vưu Chiêu Hy hơi bĩu môi, vẻ mặt không bằng lòng trả công cho Vưu Thần. Cậu nghĩ mình cứ đứng đây kéo dài thời gian ra, đến lúc công việc của y không thể trì hoãn được nữa thì y cũng sẽ tha cho mình thôi.

Nhưng Vưu Chiêu Hy lại quên mất, Vưu Thần là ai rồi.

Khi Vưu Thần đã thẳng thừng hỏi như vậy, chính là y đang nhường nhịn cậu một nước, muốn cậu chủ động đề đạt ra một kiểu trả ơn. Còn nếu Vưu Chiêu Hy vẫn bần khoản như vậy, hẳn là phải trông cậy vào y đưa ra yêu cầu rồi.

Ngón cái vẫn tì dưới cằm, Vưu Thần có vẻ rất thống khoái nhìn Vưu Chiêu Hy đang chơi chiêu kéo dài thời gian mà thách thức mình.

Khóe môi bắt chợt cong lên.

Nụ cười của y kỳ thực chỉ xuất hiện nhiều lần khi ở bên cạnh Vưu Chiếu Hy mà thôi. Vì nhóc con này luôn khiến y phải bày ra một vẻ buồn cười như vậy.

” Thôi thì, anh sẽ đưa yêu cầu giúp em vậy.”

Ngay lúc này, bên tai Vưu Chiếu Hy mới nghe một tiếng nổ mạnh mẽ. Cậu tức khắc ngẩng mặt, đôi mắt thất kinh nhìn Vưu Thần, từ ngữ lại nhảy loạn xạ ở đầu lưỡi.

Vưu Chiếu Hy thật sự không nghĩ đến việc Vưu Thần sẽ chủ động đưa ra yêu cầu, cậu mím nhẹ môi, hai chân đã ngửa ngáy đến mức muốn giậm xuống đất vài hồi cho thỏa.

” Khoan, khoan, em nghĩ ra rồi!”

Vừa khi Vưu Chiếu Hy lên tiếng thì Vưu Thần giơ cao cổ tay của mình, trên đó là một chiếc đồng hồ màu đồng, bề mặt các chữ số được khắc rất tỉ mỉ và đẹp mắt.

Y lại mỉm cười, một nụ cười đầy gian trá:

” Đã hết thời gian suy nghĩ rồi.”

Vưu Thần dùng nước cờ này mà chặt đứt hy vọng mong manh của Vưu Chiếu Hy. Rõ ràng y đã nhìn thấu được tính cách của cậu, cho nên mới để cậu hã hê dùng chiêu của bản thân.

Bây giờ e rằng, cậu để vụt cơ hội mất rồi.

Vưu Thần vừa dứt lời thì liền đứng dậy. Dáng người cao ráo, bộ quần áo khoác trên người đầy khí chất khiến người khác nhìn vào cũng đã thấy ngợp thở.

Vưu Chiếu Hy thoáng giật mình bước lùi về phía sau, đầu ngẩng lên, đôi mắt thu về hình ảnh của Vưu Thần, cổ họng chốc chốc khô khốc, không biết nên nói gì cho phải.

Không lẽ anh ấy thật sự sẽ đề ra yêu cầu gì đó với mình sao? Hmm...không thể nào.

Vưu Chiếu Hy nhíu nhíu chân mày, hai chân vẫn kiên định lùi về sau, mãi đến khi lưng bất ngờ chạm phải một vật thể cứng rắn, cậu mới dừng lại.

Vưu Thần nhìn thấy sự tránh né của người kia cũng không cảm thấy hụt hẫng hay tức giận. Y vẫn từng chút tiếp cận cậu, đến khi khoảng cách của hai người chỉ còn là một gang tay, y mới chịu dừng bước.

Từ trên cao nhìn xuống, một màu xanh biếc động lòng người khiến Vưu Thần phút chốc bị cuốn về quá khứ.

Đó là một đoạn thời gian y từng chiều Vưu Chiếu Hy như một bảo bối riêng của mình.

Trên danh nghĩa là người anh trai lớn nhất, nhưng Vưu Thần lại chỉ can tâm để Vưu Chiếu Hy vào mắt mình. Còn lại đối với y chỉ đơn giản là những đứa em cùng máu mủ ruột thịt.

Vưu Chiếu Hy từ lúc nhỏ đã được chăm sóc, bảo vệ, dạy dỗ bởi một tay của y. Sự yêu thương, chiều chuộng của y dành cho cậu, mọi người trong dòng tộc này cư nhiên nhìn thấy được.

Đến bây giờ Vưu Chiếu Hy ngày càng trưởng thành hơn, Vưu Thần cũng đã không còn bộc lộ sự yêu chiều đó ra bên ngoài được nữa. Chính y cũng cảm nhận được tâm tình của mình hình như có thay đổi không ít, chỉ là vẫn còn một chút mơ hồ không thể phân rõ.

Điều mà Vưu Thần thích nhất ở Vưu Chiếu Hy chính là đôi mắt của cậu. Một đôi mắt lay động tâm tình người khác. Một đôi mắt rất có thể sẽ thu phục không biết bao nhiêu người ở thế giới ngoài kia.

Một đôi mắt đã khiến Vưu Thần yêu thích từ rất lâu rồi.

” Anh cả.”

Vưu Chiếu Hy bất ngờ cất tiếng kéo hồn phách của Vưu Thần quay trở về thực tại. Nhiệt độ lạnh lẽo trong phòng khiến y nhất thời nhíu mày, ánh mắt vẫn không rời khỏi khuôn mặt thập phần xinh đẹp của Vưu Chiếu Hy.

Như vẫn còn vương vấn quá khứ, Vưu Thần mơ hồ ứng tiếng, giọng nói trầm đến mức làm tim người khác lỡ một nhịp.

” Làm sao?”

Vưu Chiêu Hy ngược nhìn ngũ quan hoàn hảo kia ngày càng kề sát mặt mình, ngay cả luồng khí nóng kia cũng từng chút bám lên cả chóp mũi cậu khiến nó chốc chốc ửng hồng.

Nuốt xuống một ngụm nước bọt, Vưu Chiêu Hy thừa cơ hội anh cả đang mông lung suy nghĩ cái gì đó liền lém lỉnh dứt khoát bảo:

“Anh cả, chúng ta kề sát mặt như vậy rất có thể sẽ...hôn nhau á nha.”

Nghe nói đến đây, Vưu Thần lập tức tỉnh lại, đứng thẳng người, trầm mặc nhìn người kia vẫn còn dùng ánh mắt láu cá nhìn mình.

Vưu Chiêu Hy giơ bàn tay đặt ngay trước ngực Vưu Thần, cười hì hì:

” Đúng rồi, đây mới là khoảng cách đúng đắn nè anh cả.”

Im lặng quan sát tên tiểu ma cà rồng trước mặt làm trò, Vưu Thần kỳ thực không buồn tặng cho cậu một nụ cười nhếch mép, ngược lại còn đặt bàn tay lên kệ sách phía sau, vô tình mà cố tình chặn đường chạy trốn của Vưu Chiêu Hy.

Tay còn lại Vưu Thần bất ngờ di chuyển xuống dưới, các ngón tay mang theo nhiệt độ lạnh lạnh áp hẳn lên mông quần bò của người kia. Cách một lớp vải, Vưu Thần gần như cảm nhận được cái gì đó rục rịch ngại ngùng.

Mà Vưu Chiêu Hy thì bị dọa đến mức biểu cảm cũng cứng đờ như bị hóa đá. Đôi mắt mở to đầy vẻ hoang mang, hai bàn tay lại mơ hồ vịn vào kệ sách phía sau.

Cái này... là tình huống gì thế? Khoan đã, mình... mình hình như bỏ lỡ tiết học phòng thân rồi!

Quá đáng!

Trong lòng, Vưu Chiêu Hy không ngớt lời phản kháng, ngoài mặt lại vẫn như trước, đóng băng toàn diện.

Vưu Thần tuyệt nhiên không dời tầm mắt xuống chiếc quần bò đang bày vẻ bối rối vô cùng kia. Y nhẹ nhàng đưa ngón trỏ vuốt thẳng một đường từ trên xuống, đợi đến lúc Vưu Chiêu Hy nhin không được mà nhắm mắt, cắn môi dưới, y mới khẽ bật cười thành tiếng.

Cùng lúc ấy, một thanh âm khác khẽ hơn xen vào, làm Vưu Chiêu Hy bừng tỉnh.

Roẹt.

“ ... ”

Vưu Thần liếc nhìn biểu tình ngây ngốc của Vưu Chiêu Hy, vẫn là gian trá nói:

” Bây giờ em lại nợ anh một lần rồi. Lợi ích lại nhân đôi thì phải?”

Hai mắt trừng lớn nhìn xuống dưới, nhận ra khóa quần của mình khi nãy chưa gài lại, gò má của Vưu Chiêu Hy lặn nữa đỏ ửng, thật là chỉ muốn đào một hố chui xuống.

Bây giờ nợ nần lại tăng gấp đôi, đúng thật tính toán nhỏ nhen mà!

Vưu Chiêu Hy phần nộ đến mím chặt môi, định trừng mắt dọa người kia một trận nhưng không ngờ lại chứng kiến được một màn “đôi mắt mím cười” của y.

Khoảnh khắc những nét đẹp tinh tú nhất của Vưu Thần đều lọt thỏm vào tầm mắt của Vưu Chiêu Hy khiến trái tim đang đập trong lồng ngực tựa như lỡ mất vài nhịp.

Thời gian lúc này như ngừng lại, mọi hoạt động khác cũng bị hóa phép bất động. Vưu Chiêu Hy ngây người quan sát khuôn mặt của người đối diện, trong mơ màng mà nói điều hồ loạn.

” Mắt anh thật đẹp...”

Ngón tay trắng nõn chạm lên mắt y, lại trượt xuống chớp mũi.

” Mũi cũng rất thẳng...”

Lại rơi trên đôi môi đang hé mở.

” Ừm...môi hơi lạnh nhưng vẫn nét lắm... cả gò má, cả chiếc cằm...cả...ay!”

Ngón tay hư hồng kia bỗng bị bắt lấy. Vưu Chiêu Hy nhú mày, sức tỉnh mà nhận ra mình vừa ăn nói hàm hồ, hành động cũng quá thất lễ.

” Em...em xin lỗi.” Vưu Chiêu Hy cười đến ngốc, sau đó vội vã chuyển chủ đề bằng một câu chuyện rất hài hước.

” Thật ra em luôn thắc mắc cái này. Em không hiểu vì sao khi anh không trừng mắt thì mọi người đều nể sợ. Còn em trừng mắt muốn hù dọa thì trở thành trò cười. Không công bằng chút nào!”

” Hù dọa ai?”

” Chính là cái bọn côn đồ hôm nọ đã gây sự với...ách.”

Đến nước này, Vưu Chiêu Hy mới cảm thấy bản thân đúng là ngốc nghếch không thuốc chữa. Cậu vì cao hứng muốn chuyển chủ đề nhưng càng chuyển lại càng đi vào một ngõ cụt.

Giống như cái cách Vưu Chiêu Hy dừng lại câu nói khi nghĩ thấy được mùi bất an, Vưu Thần cũng đã quay về với vẻ mặt nghiêm túc đến rùng mình.

” Bọn côn đồ?” Y khẽ nhướn mày, chất vấn.

Mọi người đều biết Vưu Chiêu Hy từ nhỏ đến bây giờ vẫn chưa từng bị thương dù chỉ một chút. Sự yêu chiều của Vưu Thần đã vô tình tạo thành một vỏ bọc bảo vệ vô cùng hoàn hảo.

Ngay cả khi Vưu Chiêu Hy là một ma cà rồng đầy uy lực, không phải ai động vào cũng có thể tổn hại thì Vưu Thần cũng không hề muốn cậu bị một vết tích gì trên người.

Đó là lý do khi nghe người nọ vô tình thú tội có một đám côn đồ gây sự, nét mặt của y mới thay đổi đến như vậy.

Chính Vưu Chiêu Hy cũng hiểu được điều này nhưng mọi thứ đã đi không đúng như cậu hy vọng.

Tránh né cái nhìn lạnh thấu xương kia, cậu lắp bắp mãi mới thành câu:

” À không... không phải. Em nói đùa, chỉ nói đùa thôi.”

Đương lúc không khí trong phòng ngày càng áp lực thì cửa phòng của Vưu Thần toang mở ra, đứng đó là Vưu Kiện cùng gương mặt cũng căng thẳng không kém.

Chứng kiến một màn anh cả cùng em út đứng đối diện nhìn nhau không chớp mắt, mà bầu không khí này sao cứ kì lạ như thế nào nhỉ?

Vưu Kiện nhú mày, tò mò không được bao lâu liền nghe thấy anh cả lên tiếng, giọng đầy lãnh đạm.

” Có chuyện gì?”

Vưu Kiện nuốt một ngụm, tức thời đáp:

” Anh cả, chúng ta có chuyện cần phải giải quyết ngay bây giờ.”

Thần sắc của Vưu Kiện trở lại căng thẳng vội vã như khi nãy khiến Vưu Thần không thể làm ngơ. Y lúc này đứng thẳng lưng, nhẹ nhàng chỉnh lại cổ áo rồi toang quay người rời đi.

Đoạn, y dừng lại, nghiêng đầu nhìn Vưu Chiêu Hy đang thở phào vì thoát nạn.

” Một lát chúng ta nói tiếp! Bây giờ thì em hãy lau sạch kệ sách trước khi anh trở về.”

Niềm vui của cậu còn chưa toàn vẹn thì đã bị người kia giáng một đòn dứt khoát như thế này. Mà, dù sao ban đầu cậu cũng đã định sẽ giúp y lau kệ sách xem như trả ơn mà.

Nghĩ vậy, Vưu Chiêu Hy cười cười, gật đầu đồng ý.

Ngay khi cậu vừa tiếp nhận yêu cầu của mình thì Vưu Thần cũng xoay người, đi nhanh về phía của Vưu Kiện. Cánh cửa vôi vàng bị khép lại, Vưu Chiêu Hy chỉ kịp nhìn thấy hai bóng lưng đầy căng thẳng vừa khuất khỏi tầm mắt.

Trong lòng Vưu Chiêu Hy không hiểu rõ đang có chuyện gì xảy ra, nhưng cậu cũng hy vọng hai người anh trai của mình sẽ vẫn bình an mà trở về.

Nghĩ ngợi linh tinh một chút, cuối cùng cậu cũng đành phải quay lại, cầm trên tay là cây chổi nhỏ, bắt đầu công việc quét dọn kệ sách của mình.

Kệ sách này cao hơn Vưu Chiêu Hy đến hai cái đầu, khiến cho công việc lau dọn của cậu gặp khó khăn không ít. Đoạn, Vưu Chiêu Hy bắt cái ghế đứng lên để lau phần kệ trên cùng, cậu vô tình phát hiện một cuốn sách với vẻ ngoài cực kỳ cổ kính, trang giấy cũng đượm một màu vàng ngà.

Giữ nguyên tư thế, Vưu Chiêu Hy hiếu kỳ mở trang đầu tiên ra đọc thử, không nghĩ đến đây lại là cuốn sách ghi chép toàn bộ về dòng tộc ma cà rồng của Vưu gia. Bắt đầu từ cái thời mà cha của cậu còn chưa sinh ra, nguồn gốc dòng tộc của cậu, sự tồn tại từ đời này sang đời khác.

Vưu Chiêu Hy kiên nhẫn lật mãi mới nhìn thấy ba chữ Vưu Quán Thanh, trong lòng thập phần kinh hỷ cùng háo hức. Rốt cuộc cũng tìm được gia đình của mình rồi. Dưới ba chữ Vưu Quán Thanh chính là lý lịch của cha cậu, mọi thứ tất tần tật đều được ghi chép kỹ lưỡng.

Trang kế tiếp, không ai khác chính là mẹ cậu, Thẩm Ninh. Giống như Vưu Quán Thanh, mẹ của cậu cũng là một ma cà rồng thuần chủng. Tuy nhiên vì sinh ra trong một gia đình bình thường, cho nên ngày trước Thẩm Ninh luôn bị những người khác trong hoàng tộc khinh rẻ.

Nhưng những điều đó sẽ không là gì vì đối với Vưu Quán Thanh, bà là người phụ nữ duy nhất trong tim ông.

Lật đến trang tiếp, tức khắc nhìn thấy rõ hai từ “Vưu Thần” được khắc bằng một ngòi bút sắc xảo và khéo léo.

Mọi thứ ghi chép về Vưu Thần đều tuyệt hảo đến từng chút một. Đường như không có việc gì có thể làm khó được y. Hiện tại, y còn là một bác sĩ nổi tiếng trong một bệnh viện mà Vưu Quán Thanh đã gây dựng nên.

Những người kế tiếp chính là anh hai Vưu Kiện, chị ba Vưu San và anh tư Vưu Hạ. Vưu Chiêu Hy đều đọc kỹ về từng người một, cho đến khi cậu định lật sang trang tiếp theo để đọc về chính bản thân mình thì cửa phòng đột nhiên kêu hai tiếng.

Một thân ảnh ở bên ngoài phòng đang có vẻ chờ đợi.

” Anh cả, là em Vưu Hạ đây.”

Nghe thấy âm thanh của Vưu Hạ, Vưu Chiêu Hy liền đóng gấp cuốn sách lại, cẩn thận leo xuống khỏi ghế.

” Mời vào.”

Mời vào?

Vưu Hạ phút chốc nghĩ mình nghe nhầm, nhưng ngẫm lại thì kia không phải là giọng của anh cả. Hắn ôm một bụng tò mò mở cửa đi vào, lại nhìn thấy Vưu Chiêu Hy đang cầm trên tay một cây chổi cùng một quyển sách thật dày.

” Sao em lại ở trong này?” Vưu Hạ nhìn quanh, ” Anh cả đâu?”

Vưu Chiêu Hy bị hỏi như thế cậu lén lút ở trong phòng anh cả làm gì bí mật vậy, cậu khẽ thở ra một hơi, đáp:

” Khi này anh cả cùng anh hai đã đi mất rồi. Hình như có công việc gì đó.”

Vưu Hạ nhú mày, ” Thế à? Vậy...còn em?”

Lại bị hỏi cùng với ánh nhìn nghi ngờ kia, Vưu Chiếu Hy đột nhiên liếc nhẹ một cái, tay trái giơ cây chổi hươu phía trước:

” Anh không đoán được em đang làm gì sao?”

“...” Cái thằng nhóc này! Còn dám nói giọng đó với mình.

Vưu Hạ bị cậu hỏi ngược lại, tâm tình chốc chốc trở nên không thoải mái. Nhưng ngay lập tức hắn liền bị thu hút bởi cuốn sách trên tay của cậu. Một cuốn sách khá dày, vẻ ngoài lại độc lạ khiến người ta hiếu kỳ.

” Sách mà em đang cầm là...” Vưu Hạ vừa nói vừa đi lại gần, muốn nhìn thấy cuốn sách rõ hơn.

Nghe nói đến sách, Vưu Chiếu Hy giơ cuốn sách kia lên, thuận miệng nói:

” Em tìm được sách ghi chép về dòng tộc của mì—ách, này...”

Còn chưa dứt câu, cuốn sách kia thoáng cái đã rời khỏi tay của Vưu Chiếu Hy, yên vị trong tay của Vưu Hạ. Ánh mắt của hắn hoàn toàn bị thứ kia thôi thúc không ngừng, nụ cười bên khóe khẽ cong lên đầy thích thú.

” Cái này, cho anh mượn một lát.”

Nói rồi Vưu Hạ liền quay người rời đi, còn không kịp nói một lời cảm ơn Vưu Chiếu Hy. Nhìn thấy bóng lưng kia mất hút sau cánh cửa, Vưu Chiếu Hy liền thay đổi sắc mặt, đôi mắt đanh lại, đầy sự phẫn nộ bên trong nó.

Một lúc sau, cậu khẽ cười mỉa mai, trong lòng tự bảo, dấu sao cũng là sách của anh cả, anh tư mượn mà không nói lời nào, hắn là...

Sau khi nghĩ thông suốt, tâm tình cũng trở nên tốt hơn, Vưu Chiếu Hy lập tức quay lại với công việc còn dang dở của mình. Một phần kệ sách nữa thôi là cậu được tự do rồi!

Chưa đầy nửa tiếng sau, Vưu Chiếu Hy đã hoàn thành công việc của mình. Cậu cẩn thận cất cái ghế cùng cây chổi nhỏ kia, phúi phúi tay hai cái rồi nhanh chóng rời khỏi phòng của Vưu Thần.

Cánh cửa nhẹ nhàng khép lại, trả về một không gian an tĩnh cho căn phòng đó.

Gần nửa canh một, không gian yên ắng đến lạ thường.

Trong khi tất cả mọi người đều đang chìm trong giấc ngủ thì cửa phòng của Vưu Chiếu Hy đột nhiên hé mở. Âm thanh khe khẽ ấy dường như lấn át cả sự yên tĩnh lúc này.

Một thân ảnh cao lớn chậm rãi tiến vào trong. Ánh trắng vắt trên khung cửa sổ khẽ rọi vào phòng, vô tình phóng to chiếc bóng của thân ảnh kia lên gấp mấy lần.

Gương mặt xinh đẹp bị vùi sâu một bên của Vưu Chiếu Hy khiến các ngón tay của người nọ trở nên run rẩy không ngừng. Hơi thở đều đều của cậu dường như đang muốn ngắt đoạn từng dòng suy nghĩ của người kia.

Chiếc bóng vẫn đứng lặng ngay bên giường của Vưu Chiếu Hy, mãi đến khi cậu bỗng dưng trở mình, để lộ tất cả nét đẹp trên khuôn mặt của mình mới khiến cho chiếc bóng nọ khẽ lay động.

Bàn tay của người đó lúc này đang nắm lại thành nắm đấm, chặt đến mức các khớp tay đều nổi lên, trắng bệch. Xung quanh thân thể người đó cũng toát lên một mùi rất nồng, rất tanh, rất tàn nhẫn.

Trong bóng đêm, đôi mắt màu hổ phách thoáng chốc bị nhấn chìm trong một dòng máu nóng tàn ác.

Phút chốc, dưới thứ ánh sáng dịu dàng của mặt trăng bỗng lóe lên một tia ánh bạc mỏng như sợi chỉ.

7. Chương 7

Tác giả: SUNQINGtheWriter.

Lưu ý: KHÔNG CHUYỂN VER.

Chương 07

Cách đây vài giờ đồng hồ trước, sau khi cùng Vưu Kiện rời khỏi phòng, Vưu Thần lập tức hỏi:

” Lại có chuyện gì nữa?”

Vưu Kiện vẻ mặt vẫn chưa thôi căng thẳng, các ngón tay đều đang nắm chặt lại, đầy vẻ phẫn nộ nhưng không biết bày tỏ cùng ai. Hắn hạ thấp giọng, đôi mắt hướng đến chiếc xe hơi màu đen đang đậu ngoài sân, nói một cách ngắn gọn:

” Người dân gặp nạn.”

Bốn chữ này không đủ để khiến Vưu Thần hình dung được tai nạn kia khủng khiếp đến mức độ nào. Nhưng dựa vào nét mặt của Vưu Kiện, y vẫn dự đoán trước tình hình không mấy khả quan.

Con xe màu chong rừi khỏi ngôi biệt thự, lăn bánh trên con đường dài. Đầu xe hướng đến khu ngoại thành, con người dần trở nên đông đúc, bầu không khí cũng đặc biệt nhộn nhịp hơn bình thường.

Qua lớp cửa kính, Vưu Thần im lặng nhìn ngắm dòng xe cộ tấp nập qua lại. Trên vỉa hè còn có một số đứa trẻ đang chạy giỡn không ngừng. Những ánh đèn lập lòe chớp nháy trên những cửa hiệu. Một bầu không khí cực kỳ vui vẻ và náo nhiệt.

Vưu Kiện ở bên kia cũng trầm mặc không nói một lời, chỉ đưa mắt quan sát khung cảnh ở bên ngoài. Một lúc sau, bỗng trước mắt hắn xuất hiện vài giọt nước bị gió cuốn tạt vào tấm kính trong suốt. Một vài giọt nặng nề hơn liền trượt xuống, tạo thành một đường thẳng trong vắt, mỏng manh.

” Mưa rồi.” Vưu Kiện mở miệng nói, chỉ đơn giản là thông báo tình hình của thời tiết, cũng một phần để khiến cho bầu không khí trong xe bớt ngột ngạt.

Tiếc rằng câu thông báo của Vưu Kiện tuyệt nhiên không có ai hồi đáp lại, rất nhanh liền bị nhấn chìm trong sự im lặng.

Một tiếng sau, con xe màu đen như hắc mã rút cuộc cũng dừng lại trước một khu dân cư vắng vẻ.

Mở cửa xe, Vưu Thần có chút khoan thai mà bước xuống, đưa mắt quan sát bao quát cả khu dân cư này. Bất chợt, trong làn không khí mỏng manh, xen lẫn với mùi hơi đất còn có một mùi khác tanh nồng hơn rất nhiều.

Chân mày y khẽ nhíu chặt lại, viễn cảnh đầm máu bỗng được tái hiện trong tâm trí của y, khiến ấn đường càng lúc càng khóa chặt.

Quay mặt lại, Vưu Thần lạnh lùng nhìn Vưu Kiện đang tiến về phía của mình. Trong một khắc, bóng tối cùng tội ác đã bao trùm lấy toàn bộ khu dân cư này, khiến nó trở nên lạnh lẽo và đầy cô quạnh.

Sóng vai cùng Vưu Kiện, Vưu Thần rất nhanh đã đến nơi vừa xảy ra một trận thảm sát kinh hoàng. Đôi giày da được buộc dây cẩn thận của y không may đã giẫm lên một thứ gì đó, vừa đặc sệt lại vừa bốc mùi tanh tưởi.

Ấn đường chốc chốc nhíu lại, Vưu Thần nhấc một chân của mình lên, nhìn thấy từng giọt máu đã sớm bị đông đặc lại đang khó khăn mà chảy xuống thành dòng. Một màu đỏ sẫm khiến lòng người lạnh lẽo.

Nâng mi mắt, Vưu Thần lần theo những vệt máu kéo dài kia, đi đến bên cánh cửa sắt hoen gỉ bị hé mở một chút. Nghiêng mặt nhìn người bên cạnh, y chỉ lãnh đạm dùng ánh mắt mà ra mệnh lệnh.

Vưu Kiện bắt được ánh mắt của y, lập tức đi đến, đập mạnh vào cánh cửa. Hắn có vẻ dùng quá nhiều sức cho việc này nên cánh cửa kia liền rời khỏi vách tường, ngã rạp xuống đất, tạo nên một tiếng động chói tai.

Ngay lúc này, trước mắt cả hai người, ngoại trừ trần nhà không vương lại vết tích nào thì tất cả những nơi còn lại đều ngập trong máu. Những mảng tường bị phun lên từng vệt máu đã sớm khô lại thành một màu nâu sẫm. Dưới sàn nhà, những thi thể nằm san sát nhau, hoàn toàn bị dòng máu kia nuốt chửng.

Vưu Thần đứng bất động vài giây.

Trong dự đoán của y, quả thực không tệ hại đến mức này. Bản thân là một sinh vật khát máu, nhưng khi chứng kiến cảnh tượng này, y chỉ không ngừng cảm thấy cổ họng mình khô khốc như đang bị thiêu đốt mãnh liệt. Mùi vị hấp dẫn của máu phút chốc hóa thành một loại tư vị kinh tởm mà y không cách nào nếm được.

”Rốt cuộc chuyện này là như thế nào?”

Ánh mắt Vũ Thần trở nên âm lãnh, con người bỗng co rút, không muốn nhìn thấy cảnh tượng đau lòng, khôn cùng này nữa. Giọng nói trầm thấp, xen lẫn một chút run rẩy mà khó ai có thể nghe ra được.

Vũ Kiện đứng bên cạnh vẫn đang quan sát hiện trường án mạng, trong đầu không biết đang suy nghĩ cái gì liền nghe y hỏi. Hắn lập tức thở rút một hơi, tựa như vừa đẩy ra bên ngoài một sự dồn nén cảm xúc.

”Trong lúc em đang đi kiểm tra lại một số khu vực được cho là nguy hiểm thì có đi ngang qua khu dân cư này. Ngày thường, chỗ này hoàn toàn không có điểm gì cần lưu ý. Nhưng hôm nay, em lại nghe thấy tiếng la hét thất thanh, người dân thì chạy loạn khiến em phải dừng xe mà chạy vào xem qua...”

Vũ Kiện vừa thuật lại vừa không ngừng nhớ viễn cảnh hỗn loạn khi nãy. Khu dân cư này không quá đông đúc người dân vì nó nằm cách xa khu trung tâm thành phố. Nhưng từ trước đến nay, nơi này đều an toàn và không có điểm gì cần lo lắng.

Đột nhiên hôm nay, người dân trở nên hỗn loạn và hoang mang, chạy tán loạn cầu cứu. Xen lẫn còn có tiếng hét thất thanh, đau đớn. Vũ Kiện lúc ấy buộc phải dừng xe, đi xuống xem xét tình hình.

Bắt được một người dân nọ đang hoảng loạn chạy về phía mình, Vũ Kiện cố gắng trấn tĩnh người đó và hỏi han tình hình một cách ngắn gọn. Người dân kia khuôn mặt đã hóa thành trắng bệch, tay chân run rẩy, trong đôi mắt là cả một tội ác nào đó đang diễn ra.

”Nói ta nghe, rốt cuộc là có chuyện gì?” Vũ Kiện giữ chặt tay người đó, gắng giọng hỏi.

Người kia thoát đầu không nhận ra Vũ Kiện, về sau thì cũng vì tinh thần hoảng loạn nên chỉ đáp qua loa rằng:

”Có kẻ giết người, có kẻ đang giết người. Trốn thôi, trốn thôi!”

Nói rồi, gã kia hất mạnh tay Vũ Kiện ra, tiếp tục tìm nơi an toàn lẫn trốn.

Lúc Vũ Kiện chạy đến nơi xảy ra án mạng thì mọi thứ gần như đã kết thúc rồi. Một mùi máu tanh tươi xộc lên khiến đầu óc hắn có chút mơ hồ. Cảm giác vừa thèm khát lại vừa kinh tởm khiến hắn vô cùng khó chịu.

Ngay lúc Vũ Kiện định tiến vào nhà để xem xét kỹ hơn thì bất ngờ có một bóng đen vụt ngang qua khoeo mắt của hắn. Vũ Kiện lập tức quay đầu lui ra ngoài, hơi ngẩng mặt lên, hít vào một luồng không khí đặc sệt mùi tanh.

Nghe được đường chạy của kẻ giết người, Vũ Kiện nhanh chóng tăng tốc độ đuổi theo. Hắn từ dưới đất dùng lực bật nhảy, bám chặt vào một sợi dây lòng thông trước mặt, thoáng cái liền đứng sừng sững trên mái nhà.

Tầm nhìn được mở rộng đến cực đại, Vũ Kiện hai bàn tay đều nắm chặt lại, khớp tay đều nổi lên, trắng bệch. Đôi mắt vụt sáng như mắt mèo trong đêm, tìm cho bằng được hơi thở của kẻ giết người khi nãy.

Qua một lúc lâu tìm kiếm qua làn không khí, Vũ Kiện không cam tâm mà hừ mạnh một tiếng. Chiếc áo khoác không gài khuy, bị thổi lộng trong gió.

Để vụt mất kẻ giết người gây hỗn loạn nơi này khiến Vũ Kiện đến lúc trở về nhà vẫn căng thẳng và tự trách tội độ. Hiện tại, đứng ngay hiện trường đẫm máu này, tâm tình hắn vẫn chưa thể nguôi ngoai được.

Vũ Thần hoàn toàn nghe rõ toàn bộ những gì mà em trai mình vừa thuật lại, dưới đáy mắt lạnh đậm của y, phút chốc đã xuất hiện những con sóng giận dữ.

”Hãy chôn cất họ thật cẩn thận và dọn dẹp lại nơi này.”

Im lặng một lúc lâu, Vũ Thần rất cuộc cũng đã lên tiếng, bình tĩnh đưa ra những việc cần làm.

Ngay khi vừa dứt lời, y liền lạnh lùng xoay người, từng bước chân dứt khoát nhanh chóng rời khỏi nơi đó. Vũ Kiện nhìn thấy y muốn cất bước liền mau miệng hỏi:

” Anh định đi đâu?”

Vũ Thần không quay lưng lại, vẫn là bóng lưng cao lớn và vững vàng, lúc này lại càng thêm dứt khoát lạnh lùng.

” Ghé thăm người quen một chút.”

Để lợi vèn vèn một câu như thế rồi biến mất, Vũ Thần làm cho người kia một bụng đầy khó hiểu. Nhưng bản thân hắn cũng không muốn những con người ở đây phải kéo dài sự đau đớn và lạnh lẽo này hơn nữa nên đã nhanh chóng chuẩn bị chôn cất bọn họ.

#

Đêm nay trăng thật tròn, tròn vành vạnh tựa một chiếc bánh treo lơ lửng giữa bầu trời. Thứ ánh sáng hiền dịu ấy nhẹ nhàng hắt xuống mặt đất, soi thành một con đường dài nhỏ hẹp.

Bóng trắng ở trên cao lúc này nhìn thấy được một thân ảnh trong chiếc áo choàng màu đỏ sẫm lộng trong gió, từng bước chân dứt khoát tiến về phía trước, cả khuôn mặt dường như bị một lớp băng sơn quét qua, lạnh lùng đến áp bức.

Thân ảnh đi đến đâu, bóng trắng đều lảng lảng theo sau đến đấy, âm thầm chiếu soi cả một đoạn đường dài cho y. Mặt đất khô hanh, khí trời nóng bức, tuy gió thổi mạnh nhưng hoàn toàn không thay đổi được bầu không khí hiện tại.

Thân ảnh tựa như một chiếc bóng thoát ẩn thoát hiện. Vài giây trước còn nhìn thấy y đang bước đi trên mặt đất, chẳng đầy vài giây sau liền nhìn thấy y ở phía cuối đoạn đường trước mặt.

Nghênh ngang, bình thản, thông dong, Vũ Thần rốt cuộc cũng dừng chân tại một nơi tương đối vắng vẻ và hoang tàn. Trong bóng tối, những ngọn đèn treo lơ lửng dưới mái hiên rõ ràng không đủ sức soi sáng cho nơi này, càng khiến màu sắc trở nên ảm đạm và hiu hắt.

Vũ Thần bình tĩnh dừng chân quan sát toàn bộ khu vực, khi vừa nhìn thấy hai hình dáng to con mập mạp đang ngồi đối mặt nhau, trên môi mỗi gã là một điều thuốc còn cháy đỏ, giọng cười khàn khàn chướng tai, y khẽ cong khóe môi, không hoảng sợ mà tiến lại gần.

Thình lình xuất hiện ngay trước mặt hai gã đấy, Vũ Thần thành công hù dọa bọn họ đến dựng tóc gáy, điều thuốc cũng rơi hắt xuống đất, nhanh chóng bị vũng nước kia dập lửa.

Một gã trong bọn họ nhanh chóng lấy lại tinh thần, mặt ngông nghênh đánh giá Vũ Thần từ trên xuống dưới, sau đó liền hỏi:

” Mày là đứa nào? Ăn mặc thế này, đúng là dị hợm!”

Gã bên cạnh cũng mở miệng cười, lộ ra cả hàm răng vàng như rơm, hơi thối bản thủ.

” Mày muốn tìm ai? Sao không nói cái gì hết?”

” Bị câm à?”

Vũ Thần đứng sừng sững như một ngọn băng. Đôi mắt màu hổ phách tỏa sáng trong đêm khê liếc nhìn từng gã một. Chân mày y hơi nhướng lên, một bộ dạng khiến cho hai tên kia không đủ kiên nhẫn mà mắng chửi liên tục.

” Rốt cuộc mày tìm ai? Không nói thì biến!”

” Đúng, biến mệ đi!”

Lời nói của hai gã vừa dứt chưa được bao lâu thì ngay sau đó, liền có một âm thanh khác, lạnh lẽo mà ghê rợn xen vào. Hai khuôn mặt đỏ gay vì say hơi men khi nãy chốc chốc liền hóa thành một màu trắng xanh như hai xác chết.

Từ cổ trở xuống đều bị dòng máu nóng nuốt chửng, ướt đẫm cả bộ quần áo của hai gã.

Vưu Thần hành động nhanh gọn, dứt khoát đến mức hai gã còn không đủ nhận thức rằng mình vừa bị giết chết bằng những móng vuốt. Đôi mắt tròn tròn đầy kinh hãi mà nhìn y.

Thu về hai bàn tay nhuộm máu của mình, Vưu Thần như cũ không nói gì, chỉ nhanh chóng đi qua cánh cửa đã hé mở sẵn kia, để lại trước ngôi nhà nhỏ là hai cái xác còn tươi.

Từng bậc thang cuộn tròn dẫn đường Vưu Thần xuống đến nơi của những tiếng cười giòn giã. Sau tấm rèm được thêu đầy hoa văn sắc sảo là một chiếc bóng cao lớn, thật chậm rãi mà thản nhiên xuất đầu lộ diện.

Những tiếng cười giòn giã khi nãy thoáng chốc nhỏ dần rồi tắt lịm khi nhìn thấy Vưu Thần. Đó là thanh âm cười đùa của những cô gái sở hữu mái tóc đen dài mượt mà rũ ở phía sau lưng, đôi mắt của phượng hoàng, chiếc mũi nhỏ thanh tao cùng với hai cánh môi mấp máy đầy quyến rũ.

Một mình Vưu Thần đứng đó, giữa một dàn mỹ nhân thẹn thùng ngơ ngàng, y tuyệt nhiên không bày tỏ một biểu cảm gì.

Chỉ đến khi kẻ có uy lực nhất trong ngôi nhà này xuất hiện, khóe môi của Vưu Thần mới khẽ cong lên một chút. Ánh mắt của y nhanh chóng thu gọn về một hình ảnh xinh đẹp sắc sảo của người phụ nữ đang ngồi trên chiếc ghế gỗ sồi bóng loáng.

Vưu Thần nhìn ả, không tiến lên, chỉ bình tĩnh cất tiếng:

” Đã lâu không gặp, Lý Lạt My.”

Người được gọi Lý Lạt My lúc này bỗng nhúu chặt chân mày của mình lại, những ngón tay với móng vuốt bén nhọn khẽ lay động. Ánh mắt của ả lúc này chăm chú nhìn về phía của Vưu Thần, chẳng bao lâu liền đứng dậy, hất mạnh vạt áo màu trắng của mình ra phía sau.

Lý Lạt My chính xác là một hồ ly đã hơn một nghìn tuổi. Với nhan sắc khuynh thành của mình, ả trước đây đã mê hoặc không biết bao nhiêu là gã đàn ông, từ tri thức đến bản hèn đều đủ không thiếu mặt nào. Phải nói, bộ sưu tập đàn ông của ả quả thực đa dạng hiếm thấy.

Hơn một trăm năm nay, sau khi mê hoặc thành công quốc vương của tộc Thú, ả nhanh chóng được ngài sủng ái đến mức điên đảo, hoàn toàn đem người vợ chung sống bấy lâu của mình đặt qua một bên.

Tuy rằng Lý Lạt My được sủng ái như trời, nhưng ả đến bây giờ vẫn không thể ngoi lên được thiên chức vợ của quốc vương, đành phải ngậm ngùi với danh phận là thứ phi, vợ lẽ của ngài. Tất nhiên, đối với Lý Lạt My, đây chẳng phải là thứ danh phận mà ả mong muốn chiếm đoạt.

Cuộc sống của Lý Lạt My sau khi sống cùng người đứng đầu tộc Thú cực kỳ an ổn và tốt đẹp. Chỉ tiếc rằng, trái tim của ả không may lại rung động bởi một kẻ ngoại tộc. Mà kẻ này lại thuộc về một thế giới không đội trời chung với tộc Thú – gã ta là một ma cà rồng.

Lý Lạt My khoác lên người một bộ y phục cầu kỳ nhưng lại tôn lên được nét đẹp sắc sảo của ả. Một bộ bạch y phủ dài xuống đất, che khuất đi cả một đôi chân mảnh khảnh, thon dài, trắng nõn.

Lý Lạt My từng bước chậm rãi tiến về phía của Vưu Thần, dùng cái nhìn đầy tự tin mà đối với y.

” Con gió nào đã mang người đến đây thế, lão đại thiếu gia Vưu Thần?”

Vưu Thần đối với lời chào hỏi kia không mấy hứng thú, chỉ đáp gọn trong bốn chữ:

” Mùi hương của ngươi.”

Lý Lạt My nghe đến đấy, bất giác cười lên một tiếng giòn tan, khóe môi khuất sau lớp vải lụa trắng, đuôi mắt lại cong lên đầy ý vị.

” Rất cuộc thì, hôm nay ngươi đến là vì cái gì?”

” Vì ngươi.” Vưu Thần đáp, trong đáy mắt còn chứa đựng rất nhiều tâm tình khó hiểu.

Hai chữ vì ngươi này nhất thời khiến Lý Lạt My cảm giác bất an, nhưng cũng rất rung động. Với nhan sắc cùng khí chất của Vưu Thần, chính ả tuy rằng căm hận y nhưng cũng không thể phủ nhận một điều, chính là y rất cuốn hút, thật sự cuốn hút.

Đè nén xuống tâm tư hỗn loạn của mình, Lý Lạt My xoay người, nét mặt đanh đá sắc lạnh mà nhại lại câu nói của Vũ Thần.

” Vì ta? Ồ, nghe hấp dẫn đấy!”

Vũ Thần mặc kệ giọng cười mỉa mai của ả, chỉ hơi ngược mắt nhìn xung quanh, cảm thấy nơi này thật ảm thấp và dơ bẩn, đầu đó còn có mùi tanh tưởi đến cay mũi.

Sau khi quan sát cùng đánh giá nơi này một lượt, Vũ Thần không nhanh không chậm liền nhắc đến một người. Một người mà đối với Lý Lạt My kia quả thực có tầm ảnh hưởng rất lớn.

” Nếu ta không nhầm, hôm nay chính là ngày giỗ của A Hựu.”

Vừa nghe đến hai tiếng “A Hựu”, sắc mặt Lý Lạt My lập tức thay đổi khiến cho những mỹ nhân xung quanh cũng một phen hoảng sợ.

Chân mày ả nhướng cao lên như tự vấn, đôi môi lại run rẩy như thể đang xúc động không kìm được. Quay mạnh người, Lý Lạt My lúc này nhìn Vũ Thần với tất cả sự căm hận trong tim mình.

A Hựu kia, đối với Lý Lạt My là cả một sinh mạng. A Hựu kia đã từng vì ả mà bị cướp đi một mạng sống. Đến bây giờ, trong lòng Lý Lạt My vẫn luôn có một khoảng trống không bao giờ được lấp đầy, chính là mang tên A Hựu.

Trông thấy sự căm hận từ Lý Lạt My, Vũ Thần vẫn bình thản như cũ, tiếp tục trò chuyện như hai người bạn lâu năm mới gặp lại.

” Có lẽ lúc này A Hựu đã sớm đầu thai, dù gì cũng gần ba năm rồi. Người, có còn nhớ hần không?”

Khóe môi Lý Lạt My run lên, các ngón tay đều căng cứng, chỉ hận không thể một nhát mà giết chết tên đang đứng đối diện mình. Chỉ hận không thể một phép mà khâu kín cái miệng thối tha của y.

” Ta...” Lý Lạt My rút cuộc cũng định thần lại, ánh mắt di chuyển mờ mịt, từng bước chân chậm rãi tiến về phía của Vũ Thần.

” Con người ấy, bây giờ chẳng còn là gì trong lòng ta nữa rồi.”

Lý Lạt My khẽ cười một cái mỉa mai, sau đó đứng lặng một chỗ, không rõ đang suy nghĩ bộn bề điều gì. Vũ Thần đứng gần đó cũng nhất mực theo dõi động tĩnh từ ả, cũng không có ý định chọc tức ả ta thêm nữa.

” Tuy rằng...” Lý Lạt My ngẩng đầu, bất ngờ nói tiếp, ” Tuy rằng bây giờ hần không còn là gì với ta, nhưng mà...”

Dừng lại, Lý Lạt My bỗng cười một tiếng thật lớn, xen lẫn một chút đau thương rồi thành linh quay cả người lại, một cánh tay giơ cao lên, vạt áo lụa rộng trượt xuống, để lộ cả một cánh tay gầy gò, trắng bệch của ả.

” Nhưng mà, hận thù với người thì ta chưa dứt được! Mau chết đi!”

Qua khóe mắt, Vũ Thần nhanh như chớp bắt được cánh tay của Lý Lạt My, nhất thời siết chặt thêm một nấc, đôi mắt liếc ả như một lời cảnh cáo.

” Còn dám giở trò với ta?” Vũ Thần cười giận, bàn tay vẫn thêm lực chứ không giảm, nói tiếp, ” Chi bằng, ta giúp người cùng hần đoàn tụ.”

Dứt lời, Vũ Thần liền vươn tay siết chặt ngăn cổ thon dài của ả, chặt đến mức mạch máu đều hiện rõ.

Lý Lạt My định trả thù nhưng lại tự hại mình, ả cắn môi đến bật máu, đôi mắt vẫn không nguôi căm hận mà nhìn Vũ Thần.

” Người...người sẽ...bị quả báo!”

Nghe vậy, Vũ Thần lạnh lùng cười, ” Giết năm mạng người trong một đêm, người nghĩ người sẽ không bị quả báo?”

Y chỉ hỏi chứ không muốn nhận lại câu trả lời. Cho nên khi Lý Lạt My định dùng một chút sức lực cuối cùng của mình mà đáp lại thì liền bị Vũ Thần thẳng tay chấm dứt sự sống.

Rắc.

Khuôn mặt xinh đẹp khuynh thành ngày nào, hiện tại chỉ còn lại một nỗi hận thù đầy xấu xí.

Lý Lạt My rốt cuộc đến khi chết chỉ còn là một con cáo bị bẻ gãy cổ.

#

Khi Vũ Thần trở về nhà thì cũng đã qua nửa đêm.

Giữa không gian rộng rãi và yên ắng của phòng khách, Vũ Thần một mình đứng lặng người, không biết đang suy nghĩ đến điều gì. Đôi bàn tay của y đến bây giờ vẫn lưu lại mùi tanh của máu.

Thanh âm tích tắc của đồng hồ càng khiến cho không gian này trở nên cô tịch, lạnh lẽo.

Một lúc lâu sau, Vũ Thần mới di chuyển lên lầu, bộ dáng thong thả như cũ mà đi thẳng về hướng ngược lại, không phải là phòng của mình. Đứng trước cửa phòng nọ, y trầm ngâm giây lát, sau đó liền vặn nắm cửa, tiến vào trong.

Ánh trắng vàng ươm bên ngoài khẽ hắt một ít lên tấm chăn bông màu trắng của Vũ Chiêu Hy. Cậu lúc này ngủ say như đã có một ngày thật mệt mỏi. Cơ thể vùi sâu vào bên trong lớp chăn ấm, khuôn mặt bị khuất một nửa, chỉ để lộ chiếc mũi mà hít thở.

Vì ngủ say như vậy cho nên Vũ Chiêu Hy hoàn toàn không hay biết có người đang đứng lặng bên giường của mình, âm thầm lặng lẽ quan sát mình thật lâu, lâu đến mức tâm tình của người ấy đã liên tục thay đổi.

Đôi mắt màu hổ phách rực sáng trong bóng tối, đôi bàn tay dẫm mùi máu tươi nhất thời giờ cao lên, nhưng rồi đã dừng lại giữa chân không.

Vừa lúc này, Vũ Chiêu Hy trở mình một lần nữa, miệng mơ hồ nói gì đó rất nhỏ, nhưng lặp lại không ngừng.

Vũ Thần chứng kiến một màn này, bàn tay không thể làm gì khác liền thu về thành nắm đấm. Những móng vuốt cứ như vậy mà cắm sâu vào lòng bàn tay của y, khiến máu của y hòa lẫn cùng dòng máu của những người dân khi này.

Đau đớn lúc này thật sự chẳng là gì đối với Vũ Thần.

Ngước mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, buổi tối hôm nay y đã có quá nhiều suy nghĩ tiêu cực mà bản thân chưa bao giờ muốn thực hiện.

Ánh trăng vẫn như thế, vẫn hiền dịu như thế. Vũ Chiêu Hy vẫn ngủ và không biết những gì vừa diễn ra. Chỉ có Vũ Thần là cảm nhận được tất cả ngàn ấy xúc cảm trong lòng.

Vì bàn tay chảy máu không ngừng, Vũ Thần cũng không thể nán lại đây lâu thêm nữa nên y nhanh chóng xoay người, để lại về phía của Vũ Chiêu Hy một bóng lưng cao lớn và cô độc.

Khi cánh cửa vừa hé mở, phía sau lưng của y lại vang lên một giọng nói rất khẽ, nhưng giữa không gian tĩnh lặng thế này thì hoàn toàn có thể nghe được.

” Anh cả.”

8. Chương 8

Tác giả: SUNQINGtheWriter.

Lưu ý: KHÔNG CHUYỂN VER.

Chương 08

Nghe thấy từ phía sau lưng khẽ vọng tới một giọng nói, động tác của Vưu Thần thoáng chốc dừng lại. Tuy vậy, y vẫn như cũ không xoay lưng lại đối mặt với người kia.

Mà người kia lúc này vừa mới tỉnh dậy, đôi mắt nhập nhòa khẽ chớp chớp hai cái, mi tâm hơi nhú lại bày ra một vẻ đề phòng cùng tò mò về thân ảnh nọ.

Nhờ vào ánh sáng le lói ở bên ngoài cửa sổ cùng với một mùi hương quen thuộc, Vưu Chiêu Hy lúc này mới thêm phần chắc chắn cho suy nghĩ của mình. Cậu bước xuống giường, động thái thật tĩnh mà từng chút đi tới sau lưng Vưu Thần.

” Có phải là anh không?” Cậu nuốt một ngụm nước bọt, lại nghi hoặc mà hỏi.

Vưu Thần kỳ thực không hề muốn tình huống này xảy ra một chút nào. Y buông bàn tay khỏi vịn cửa, không hề nói trước liền xoay lưng lại khiến cho tiểu ma cà rồng nọ giật cả mình.

Vưu Chiêu Hy nhẹ cắn môi, hai chân bắt giắc lùi ra phía sau, không nhanh không chậm mà hít vào rồi thở ra, nói:

” Hóa ra là anh thật. Hại em sợ đến hồn bay phách lạc.”

Bốn chữ hồn bay phách lạc kia quả thực qua miệng Vưu Chiêu Hy lại càng thêm khoa trương. Đối với một ma cà rồng như cậu thì còn thứ gì trên đời này khiến cậu sợ được cơ chứ?

Nghe cậu nói vậy, cùng với vẻ mặt cắn môi trách cứ kia khiến Vưu Thần không tự chủ mà nhú chặt mi tâm.

Gương mặt của người đó dưới luồng ánh sáng huyền diệu kia càng trở nên ma mị khác thường. Một bên sườn mặt của cậu đẹp đến hoàn hảo, phần đuôi mắt hơi cong lên, hàng lông mi chen chúc nhau dưới lớp mí mắt càng làm lòng người dễ lay động.

Trông thấy Vưu Thần đứng bất động nhìn mình đầy kỳ quặc như thế, Vưu Chiêu Hy mới hắng giọng, làm y sực tỉnh.

” Anh cả, sao anh lại ở đây lúc này? Không lẽ qua ngắm em ngủ sao?”

Đây chắc chắn là kết quả của sự nuông chiều không giới hạn từ lúc nhỏ của Vưu Thần rồi.

Tiểu ma cà rồng mặt dày không biết ngượng mà mỉm cười lém lỉnh, song cậu lại ngửi được trong làn không khí có mùi thơm của máu. Mùi thơm này thật sự khác xa với những mùi mà cậu từng nếm qua trước đó.

Một mùi không hòa lẫn với bất kỳ của ai được.

Mau lẹ ngó xuống phía dưới, nơi bàn tay của Vưu Thần đang chảy máu, Vưu Chiêu Hy thoáng giật mình mà bắt lấy tay y.

” Tay của anh sao lại...”

Còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì Vưu Thần đã lạnh nhạt thu tay về, bộ dạng muốn rời khỏi phòng ngay lập tức khiến cho tiểu ma cà rồng một trận hựt hắng cùng lo lắng.

” Chỉ chảy máu một chút thôi. Ngủ đi.”

Vưu Thần nói xong thì người nọ cũng không phải liền để y đi dễ dàng như vậy. Từ nhỏ Vưu Chiêu Hy vốn đã có tính bám người, đặc biệt là anh cả. Cho nên tình cảm của cậu dành cho y đương nhiên nhiều hơn những người khác một bậc.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Vưu Chiêu Hy lẽ nào không lo lắng, hiếu kỳ được sao?

Một mặt kiên định đến lì lợm mà giữ chặt lấy cổ tay của Vưu Thần, Vưu Chiêu Hy kéo y đến bên giường, đem hết sự nuông chiều trước giờ của y mà bắt y phải ngồi im. Còn bản thân mình thì loay hoay tìm trong bóng tối cái hộp sơ cứu.

Qua khoeo mắt, Vưu Thần chỉ lãnh đạm nhìn bóng lưng mảnh khảnh kia đang khom xuống lục tìm cả hộp tủ. Sau đó lại liếc nhìn bàn tay của mình, máu kỳ thực cũng đã sớm khô lại thành mảng màu sẫm.

Trong lòng Vũ Thần lúc này có rất nhiều cảm xúc đan xen nhau, song y vẫn không thể một lần nữa đứng dậy mà dứt khoát rời khỏi phòng. Vì trước mặt y hiện tại đang có một tiểu ma cà rồng mặt mũi nhăn nhó nhìn mình đầy lo lắng.

Ngồi xuống bên giường, Vũ Chiêu Hy mau chóng lấy ra băng bông, thuốc đỏ, băng cá nhân rồi bắt đầu quá trình sơ cứu vết thương của mình. Khóa học này cậu cũng từng được dạy qua rồi, cho nên rất thuần thục mà sơ cứu cho y.

Nương theo ánh sáng bên ngoài, Vũ Chiêu Hy nhìn thấy được dấu vết của móng vuốt vừa cắn đến rách da thịt của anh cả, không hiểu vì sao lồng ngực nhói lên như vừa có ai dùng kim đâm vào vậy.

” Sao lại có dấu của móng vuốt vậy anh?” Vũ Chiêu Hy vừa băng vết thương vừa ngẩng đầu hỏi.

Vũ Thần từ lúc Vũ Chiêu Hy tìm thấy hộp sơ cứu đến khi cậu đã băng xong vết thương cho mình đều không hề mở miệng nói một câu nào. Ánh mắt của y cũng thực thờ ơ khi chỉ nhìn lướt qua những miếng vải màu trắng kia.

Nghe hỏi, Vũ Thần đảo nhẹ tròng mắt màu hổ phách sáng như mắt mèo, trầm ngâm một lúc mới đáp:

” Lỡ tay cầm sâu quá.”

Lỡ tay?

Vũ Chiêu Hy nhất thời nhú mày, không nghĩ giọng điệu của y lại bình tĩnh đến lạnh nhạt như vậy. Năng bàn tay bị thương của y trong tay mình, cậu chần chừ giây lát mới hỏi tiếp:

” Vậy khi này anh cùng anh hai đã đi đâu thế? Có phải là có chuyện gì không tốt đúng không?”

Nhìn thấy những miếng vải kia đã trắng nếp, Vũ Thần cũng không chờ đợi gì liền rút tay về, cổ tay được xoa nhẹ một chút. Vẻ mặt tĩnh lặng như cũ, y nhàn nhạt nói:

” Chỉ là chút chuyện vặt, đều xử lý xong xuôi cả rồi.”

Dừng một chút, Vũ Thần ghé mắt nhìn một bên sườn mặt góc cạnh hoàn hảo của Vũ Chiêu Hy, khóe môi tựa như vừa nhếch nhẹ lên một cái, thờ ơ nói:

” Kỳ thực, chuyện này cũng không cần khiến em phải để tâm như vậy. Cứ ngoan ngoãn, nghe lời như mọi ngày là được.”

Nói rồi, Vũ Thần định đứng dậy, trả lại gian phòng an tĩnh cho Vũ Chiêu Hy thì cậu đột nhiên không an phận mà nhướn cả người về phía y, ánh mắt có chút giận dữ nhìn trực diện vào màu hổ phách khí chất kia.

Toàn bộ hình ảnh của Vũ Chiêu Hy lúc này đều được thu vào trong đôi mắt của Vũ Thần khiến động thái của y nhất thời bất động.

” Anh, em rất lo lắng cho anh, anh có biết không?”

Vũ Chiêu Hy nói, đôi môi bị cắn một chút, tựa như rất uất ức từ này đến giờ. Tuy rằng cậu không khóc, nhưng đôi mắt lại ươn ướt như có một lớp sương mỏng bủa vây trong đó, khiến lòng người không yên lại dậy sóng.

Nhìn thấy Vũ Thần vẫn không hồi đáp, Vũ Chiêu Hy càng lúc càng cảm thấy phẫn nộ, cả người lại thêm một nấc nhướn cao lên, khuôn mặt gần như vùi vào hõm cổ của y.

Vị trí động mạch đang có sức sống mãnh liệt nhất thời thu hút tầm nhìn của tiểu ma cà rồng. Vũ Thần ngược lại cũng không hề tỏ ra bất ngờ hay tránh né, chỉ âm trầm liếc nhìn một bên mặt của Vũ Chiêu Hy, vô tình ngửi được mùi hương nhẹ nhàng từ cậu.

Mi tâm y nhất thời nhú lại, vừa muốn lùi về sau mà đứng dậy thì Vũ Chiêu Hy lại lên tiếng:

” Anh làm em giận thật rồi đấy!”

Vũ Thần lúc này nhướn cao chân mày, bày ra một vẻ mặt khinh thường đối thủ. Trong lòng y bỗng nghĩ, rốt cuộc lại muốn bày trò gì nữa đây?

Từ nhỏ đến lớn, Vưu Chiêu Hy kỳ thực luôn có rất nhiều chiêu trò để làm nũng và nghịch ngợm, khiến Vưu Thần luôn không thể nở xử phạt cậu.

Đương nhiên là y cũng chưa quên được bất kỳ trò nghịch ngợm dụ dỗ nào của người kia. Bây giờ càng lớn càng trưởng thành rồi, để xem em còn trò gì có thể khiến tôi thần trí hỗn loạn?

Ghé sát tai Vưu Chiêu Hy, Vưu Thần rốt cuộc cũng đã mở lời. Hơi thở nóng hực lùa qua vành tai khiến cả thân thể của cậu trong chớp mắt tê rần như vừa bị chích điện.

” Thế thì em sẽ làm sao?”

Vưu Chiêu Hy nhất thời nuốt xuống sự bối rối kỳ quái của mình, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào nơi động mạch cổ xinh đẹp kia, khóe môi hơi cong lên.

Cúi mặt xuống, cậu vô ý lại hữu ý để cánh mũi khẽ phập phồng nơi làn da màu mật ong đó, ngập ngừng giây lát lại nói:

” Em thực sự rất muốn nếm thử máu của anh. Nó...hẳn sẽ rất thơm.”

Nói xong, Vưu Chiêu Hy ngẩng đầu, đối diện với đôi mắt hổ phách kia, cậu mơ hồ chớp nhẹ hàng mi, môi dưới vô thức bị hai chiếc răng cửa ấn nhẹ xuống, tạo ra một thần thái câu dẫn chết người.

” Nó rất thơm, nhỉ?” Vưu Chiêu Hy lặp lại câu nói của mình, khóe môi nhẹ cong lên.

Thần thái lúc này của Vưu Chiêu Hy thực sự khiến cho Vưu Thần phải động tâm mãnh liệt. Chân mày của y khẽ nhướn lên, đôi môi mỏng mím nhẹ càng khiến khuôn mặt của y thập phần nghiêm túc và lạnh lùng.

Qua một lúc lâu nhìn nhau, Vưu Thần đưa tay nắm chặt chiếc cằm của Vưu Chiêu Hy, dùng lực mà kéo sát khuôn mặt của cậu lại gần.

Nhìn xuống đôi môi hồng nhuận đang hé mở kia, y không hề vội vàng làm ra loại chuyện hồ đồ, chỉ thực nhẹ nhàng miết lấy sườn mặt của cậu, đôi mắt màu hổ phách như muốn hút sạch phần hồn của cậu, thu về một chỗ, làm của riêng cho bản thân.

” Đến bây giờ, anh cũng chưa nhìn thấy một ma cà rồng nào lại lăm chiêu trò như em cả.”

Y cười lạnh, tiếp tục, ” Nhưng để anh nói cho em biết một điều. Nếu ai lỡ hút máu của ma cà rồng thuần chủng, thì phần đời còn lại đều phải nghe theo lời của họ.”

Dứt lời, Vưu Thần buông Vưu Chiêu Hy ra, để lại cho người kia một mảng huyệt hăng rất sâu. Không chần chờ thêm giây phút nào nữa, y lập tức mở cửa phòng cậu, rồi khỏi ngay sau đó.

Lúc này trong phòng chỉ còn lại một mình Vưu Chiêu Hy đang ngẩn ra vì những lời mà anh cả vừa nói.

Thật sự là như anh ấy nói sao? Về việc hút máu của ma cà rồng thuần chủng? Là thật sao?

Vưu Chiêu Hy ngây người đắm chiêu suy nghĩ, qua một lúc lâu, cậu mất hứng nằm phịch xuống giường, hai chân hai tay dang rộng hai bên.

Môi dưới lần nữa bị cắn chặt, Vưu Chiêu Hy tỏ ra có chút thất vọng về chiêu trò mới của mình.

Mình làm đến như vậy mà anh ấy cũng không hề dao động một chút? Nếu đổi lại là Vưu Kiện hay Vưu Hạ, quả thực sẽ có hiệu quả hơn rồi. Hai người họ chắc chắn sẽ đứng hình, sau đó mơ màng, tiếp đến sẽ...

Hm, mặc kệ, dù sao cũng chỉ vì tức giận chuyện Vưu Thần giấu diếm mình nên cậu mới giở trò trên y một chút. Không nghĩ đến kết quả thất bại như vậy.

Vưu Chiêu Hy lại lẩn người trong chăn, trong một khắc, cậu đột nhiên bật dậy, đôi mắt sáng quắc lên đầy khó hiểu.

Nhưng khoan đã, khi nãy trên người của anh cả...hình như có một mùi hương gì đó rất...kỳ lạ! Mùi hương ấy rõ ràng không phải của bản thân anh ấy, càng không phải của mình, vậy nó là của ai?

Mùi hương nữ tính như vậy... Không lẽ là của một nữ nhân nào đó?

Không được, chuyện này mình phải tìm hiểu rõ!

Nhưng mà, mình tìm hiểu làm gì? Tại sao mình phải tìm hiểu? Kỳ thực nó cũng không liên quan đến mình. Đúng, nó không liên quan đến mình.

Nhưng mà! Anh cả đã đi đâu lại có mùi hương như vậy bám vào? Con người anh ấy lạnh lùng như thế cơ mà...

Vưu Chiêu Hy càng nghĩ càng cảm thấy mình điên rồi, phần nộ lại thêm phần nộ, cuối cùng ném hết tất cả ra phía sau mà kéo chăn ngủ tiếp.

#

Sáng hôm sau, mặt trời gieo nắng xuống mặt đất, ấm áp cả một khu vườn.

Vưu Chiêu Hy sau nhiều năm không bao giờ thức dậy muộn thì cuối cùng cũng đã trót để lại một vết tích xấu xí trong trang nhật ký đời mình.

Khi đồng hồ reo đến inh ỏi cả gian phòng, Vưu Chiêu Hy vẫn còn mơ màng trong chăn. Tâm trí hiện tại còn vẽ ra những cảnh tượng bản thân cùng Vưu Thần vào đêm hôm qua, hoàn toàn quên mất hôm nay là ngày đi học.

Mất một lúc lâu, khi mà chiếc đồng hồ đáng thương bị cậu ném xuống nền nhà thì giấc mơ mới chợt tan biến. Vưu Chiêu Hy ngồi bật dậy, đầu tóc rối bù, thần thái hoảng hốt trượt nhanh xuống giường, dùng tốc độ vốn có của một ma cà rồng mà đánh răng, rửa mặt.

Lúc bước ra khỏi phòng, Vưu Chiêu Hy liền chạm mặt với Vưu Hạ cũng đang đi về hướng này.

Nhìn anh tư đang tập trung suy nghĩ cái gì đó đến mức không nhìn thấy mình, Vưu Chiêu Hy liền đi tới, mở lời:

"Anh tư, buổi sáng vui vẻ."

Vưu Hạ đúng thật đang nghĩ ngợi nên hoàn toàn không nhìn thấy Vưu Chiêu Hy. Ngay khi nhìn thấy cậu, vẻ mặt của hắn đột nhiên lại khó xử như thế nào đấy. Ánh mắt đầy sự lảng tránh cùng với cái quay lưng đầy lạnh nhạt khiến Vưu Chiêu Hy đứng sững một chỗ.

Nhìn thấy bóng lưng kia hướng về mình, Vưu Chiêu Hy nhất thời nhú mày, cảm hứng khi này đều bị Vưu Hạ đánh tan thành không khí.

Anh tư...bị làm sao vậy nhỉ?

Vưu Chiêu Hy cúi đầu nghĩ ngợi, chẳng bao lâu lại cảm giác được một cái vỗ vai nhẹ nhàng rơi trên bả vai của mình. Ngẩng đầu, cậu nhìn thấy chị ba Vưu San đang mỉm cười nhìn mình.

"Tiểu Hy, em đứng ngốc ở đây làm gì vậy?"

Hỏi xong, Vưu San mới giơ cổ tay lên, nhìn thoáng qua đồng hồ, khó hiểu nói:

"Không phải bây giờ em đã trễ giờ học rồi sao?"

Khi được nhắc nhở, Vưu Chiêu Hy mới giật mình nhớ ra hôm nay mình đã đi muộn hơn bình thường rất nhiều. Cậu vỗ vỗ trán mình, lại gấp gáp nói tạm biệt Vưu San rồi toang chạy xuống lầu.

Lúc đó, Vưu San nín tay cậu lại, cười cười trấn an:

"Dù sao cũng đã muộn, anh hai chắc cũng không chờ em nữa. Vậy đi cùng xe với chị đi. Chị lấy xe, em đợi chị trước cổng, ok?"

Nghe vậy, Vưu Chiêu Hy mới gỡ được một chút áp lực trong lòng mình. Cậu mơ màng gật đầu, sau đó lững thững đi xuống dưới nhà.

Vưu San đi vòng ra phía sau lấy xe, còn Vưu Chiêu Hy thì hướng về cổng trước mà đi tới. Lúc đi ngang gốc cây anh đào đã cần cỗi trong vườn, Vưu Chiêu Hy bất chợt nhìn thấy thân ảnh quen thuộc.

Người kia bận một chiếc áo sơmi màu xanh dương đậm, phía trên cởi tự do hai khuy, để lộ ra một bờ ngực màu mật ong rắn chắc. Cánh tay săn chắc của người đó đang giữ chặt một khẩu súng ngắn màu đen, một đường thẳng hướng đến mục tiêu.

Pằng!

Mục tiêu vừa bị hạ gục.

Vưu Chiêu Hy bị tiếng súng thức tỉnh, đôi mắt vội chớp lấy hai cái. Hình ảnh Vưu Thần khí chất bình thản cầm khẩu súng kia mà luyện tập khiến trái tim trong lồng ngực cậu vẫn chưa thôi nhảy cẫng lên.

Đưa tay lên ngực ghì lại, Vưu Chiêu Hy nhẹ thở ra một hơi.

Thật là, chỉ đơn giản là bắn vào tấm bia kia thôi, mà mình cứ ngỡ bắn luôn vào tim mình rồi!

Trong lúc Vưu Chiêu Hy còn đang mê mẩn nhìn Vưu Thần một mình luyện súng thì Vưu San ở ngoài cổng cảm thấy mất kiên nhẫn với tên nhóc con này.

Cô tựa tay lên thành cửa sổ, kính râm hơi trễ xuống sống mũi, Vưu San bắt giác nén tiếng thở dài, trong lòng không ngừng kêu năm chữ, Vưu Chiêu Hy mau lên!

Giống như có thần giao cách cảm giữa Vưu San cùng Vưu Chiêu Hy, sau khi Vưu Thần hạ súng xuống, cậu cũng liền sức nhớ đến chị ba đáng thương đang kiên nhẫn chờ đợi ngoài cổng.

Ngay lập tức, Vưu Chiêu Hy liền quay người, nhanh chóng rời khỏi gốc cây anh đào đó, chỉ kịp để lại một bóng lưng nhạt nhòa trong khóe mắt của người nọ.

Vưu Thần thả lỏng cánh tay, đôi mắt như vô tình mà liếc nhìn về phía cửa gốc cây anh đào, không hiểu vì sao lại có cảm giác như vừa có người đứng đó quan sát mình thực lâu vậy.

Đang mơ hồ nghĩ ngợi, bên tai Vưu Thần bỗng xuất hiện một giọng nói trầm ấm khác xen vào, cần trọng gọi y bằng hai tiếng “anh cả”.

Vưu Thần bình tĩnh xoay người lại nhìn qua, trông thấy Vưu Hạ vẻ mặt nghiêm túc đứng cách y một khoảng nhất định.

Khẽ nhướn mày, Vưu Thần hỏi:

” Có chuyện gì sao?”

Vưu Hạ đôi môi mím chặt, càng lộ ra vẻ nghiêm túc cùng một chút không kiên nhẫn của hấn.

” Chúng ta nói chuyện một chút, được không?”

Nói chuyện à?

Vưu Thần đảo nhẹ ánh mắt, liếc qua khoảng sân trống vắng xa, rất nhanh liền gật đầu đồng ý. Cả hai sóng vai nhau đi đến ngồi dưới một cây dù màu trắng, tránh đi ánh nắng ở phía trên đang gắt gao rọi xuống.

Đặt khẩu súng sang bên cạnh, Vưu Thần xoa nhẹ cổ tay, sau đó ngẩng đầu nhìn Vưu Hạ ngồi kế bên mình.

” Chuyện gì khiến vẻ mặt của em lại nghiêm trọng như vậy?”

Vưu Hạ nghe hỏi đến, mi tâm của hấn nhất thời nhíu lại. Từ trong người, Vưu Hạ lấy ra một thứ rồi đặt lên bàn.

Vưu Thần lúc này ghé mắt nhìn xuống, nhận ra được thứ kia, y thoát đầu có chút kinh ngạc. Nhưng ngay sau đó liền lấy lại bình tĩnh, quay đầu đi mà không nói gì đến nó.

Nhìn thái độ thờ ơ của anh trai, Vưu Hạ rốt cuộc không nhịn được mà đi thẳng vào vấn đề chính.

” Anh cả, vì sao trong gia phả của chúng ta lại không có tên của Tiểu Hy?”

9. Chương 9

Tác giả: SUNQINGtheWriter.

Lưu ý: KHÔNG CHUYỂN VER.

Chương 09

Ánh nắng mặt trời càng lúc càng gắt gao hơn, khiến cho hai tên ma cà rồng đang ngồi nấp dưới chiếc dù màu trắng kia không khỏi cau mày khó chịu.

Hiện tại đang là tháng Chín, nhưng khí trời lại không se lạnh như vốn dĩ nó phải như thế. Chỉ mới vừa vặn chín giờ sáng mà mặt trời đã nóng rực như thế này rồi. Những chiếc lá nằm trên mặt đất từ nãy đến giờ cũng chỉ bất động không di chuyển.

Câu chuyện trực tiếp thăng thường của Vưu Hạ thoát đầu có khiến Vưu Thần bất ngờ, nhưng ngay sau đó y liền bình tĩnh nhắc cốc nước lạnh bên cạnh mình, uống một hớp để xóa đi cái nóng phía trên đang áp xuống người mình.

Đặt cốc nước trở lại bàn, Vưu Thần chỉnh tư thế ngồi của mình cho thật thoải mái, sau đó mới nhàn nhạt lên tiếng:

” Từ khi nào em có hứng thú với chuyện của gia đình như vậy?”

Từ trước đến nay, trong dòng tộc Vưu gia này, ngoại trừ Vưu Quán Thanh và Vưu Thần là quản lý tất cả mọi thứ thì chỉ còn mỗi Vưu Kiện là hỗ trợ một số công việc nhỏ nhặt khác.

Còn những người khác, như Thẩm phu nhân hay Vưu San đều không quá quan tâm đến chuyện của gia đình. Họ cảm thấy những chuyện này cánh đàn ông vẫn nên là người quyết định tất cả. Trong đó có Vưu Hạ là một ngoại lệ.

Vưu Hạ trái ngược tính khí với hai người anh của mình. Hắn vốn dĩ chỉ yêu thích việc học hành, tìm tòi, muốn một ngày nào đó sẽ du học, bước chân ra ngoài thế giới rộng lớn kia mà ngao du khám phá.

Cho nên đối với Vưu Hạ, việc trị vì dòng tộc này là một việc rất nhàm chán. Đó là lý do vì sao Vưu Thần kinh ngạc khi hắn thắc mắc đến cuốn sách của gia phả.

Vưu Hạ không buồn quan tâm đến lời nói châm chọc của anh trai, vẫn kiên định mà nhìn y, hỏi cho rõ về chuyện kia.

” Tiểu Hy rốt cuộc là loài gì?”

Vưu Thần lúc này hơi cúi mặt, cười lãnh tỉnh một tiếng, tựa như tức giận, lại tựa như câu hỏi kia thật hài hước. Hai bàn tay khẽ lồng vào nhau, không sót sao, chỉ vừa đủ lưu lại một luồng hơi ấm ở giữa lòng bàn tay của y.

Gõ nhịp nhẹ nhàng lên các đốt ngón tay đang hiện rõ lên bề mặt làn da trắng nhợt, Vưu Thần không biểu hiện rõ thái độ của mình mà chỉ thấp giọng khẳng định:

” Không phải ma cà rồng thì còn có thể là gì?”

Vưu Hạ quay mặt vừa vặn đối diện với màu mắt hổ phách đầy lãnh đạm kia, không hiểu sao những lời mình muốn nói đều nhất thời tiêu biến. Hắn nhúu chặt mi tâm, cố gắng trấn tĩnh bản thân không được loạn ngôn hồ ngữ, cuối cùng chỉ có thể phun ra hai chữ, con người.

Thật chất Vưu Hạ luôn ám chỉ Vưu Chiêu Hy thuộc một loài khác nhưng chính hắn cũng không muốn mở miệng nói hai chữ đấy ra, rốt cuộc lại biến hóa thành con người.

Vưu Thần nghe đến đấy, khóe môi cong lên, vẽ ra nụ cười càng thêm lạnh nhạt, bàn tay lại bất chợt nhấc khẩu súng ngắn kia lên, không làm gì, chỉ lật lại mặt sau, ngắm nghía gì đó thật vô định.

” Con người à? Cho dù là ma cà rồng hay là con người thì vẫn là đứa em út của chúng ta.”

Vưu Thần chợt dừng lại, đầu súng chĩa xuống mặt trước của cuốn sách, nhấp lên nhấp xuống, nhẹ nhàng nhưng lại vô tình tạo ra một loạt âm thanh rất lạnh người.

Đôi mắt của y nhìn chăm chú xuống bìa sách, im lặng một chốc, y tiếp lời:

” Cuốn sách này, anh chỉ là người giữ hộ. Còn nội dung bên trong như thế nào, muốn thêm ai hay bớt ai, đều toàn quyền của cha quyết định. Nếu muốn...”

Ngẩng lên nhìn về phía Vưu Hạ, Vưu Thần mỉm cười hờ hững:

” Em có thể trực tiếp đến hỏi cha.”

Dứt lời, Vưu Thần liền đứng dậy, khẩu súng trong tay y càng bị nắm chặt hơn, giống như đang kìm nén một thứ cảm xúc kì lạ trong lòng mình vậy.

Dưới ánh nắng gay gắt kia, đôi mắt màu hổ phách càng thêm sáng rực, nóng bỏng, cuốn hút không ngờ. Khuôn mặt như được phun lên một lớp băng sơn mỏng, lạnh đậm, âm tĩnh.

Phía sau lưng, Vưu Hạ cũng đứng dậy, trừng mắt kiên định nhìn vào tấm lưng cao lớn kia, môi mím chặt, dường như đang lấy hết dũng khí mà nói ra một câu từ tận đáy lòng mình.

” Thật sự, em luôn cảm giác Tiểu Hy chính là một hồ ly.”

Đến cuối cùng, Vưu Hạ vẫn tự mình thốt ra hai tiếng “hồ ly” đáng khinh miệt. Bản thân hẳn cảm ghét loài hồ ly xảo trá không thua gì Vưu Thần, nhưng ngay lúc này vẫn không kìm nén được mà khẳng định như vậy.

Đáng tiếc, hai tiếng “hồ ly” vừa thoát ra khỏi cửa miệng, ngay trước mắt liền xuất hiện một đầu súng đen ngòm, sắc lạnh.

Vưu Hạ bị hình ảnh đó làm cho đứng hình, đôi mắt trừng lớn nhìn chăm chú vào thứ có thể giết chết mình tại chỗ kia.

Vưu Thần nghiêng nửa người, cánh tay duỗi thẳng, vừa vặn đặt đầu súng kia ngay trước mặt của Vưu Hạ. Ấn đường của y khẽ nhú lại, môi mím chặt, nụ cười khi nãy cũng đã biến mất không còn dấu vết.

Trong một khắc, mọi người nếu chứng kiến được cảnh tượng này sẽ khiếp sợ đến mức nào.

Ngón trỏ Vưu Thần đặt lên vị trí bóp cò, vô ý như hữu ý lại nhấn nhá khiến cho người đối diện càng lúc càng căng thẳng. Mồ hôi trên trán Vưu Hạ túa ra, hoàn toàn không dựa vào cái nắng gắt gao ở phía trên đầu hẳn.

” Anh cả...” Vưu Hạ khó khăn thốt ra hai tiếng này, trong lòng lại thấp thỏm, không biết nên làm gì cho phải.

Nhìn thấy sắc mặt khiếp sợ của em trai, Vưu Thần lúc này bỗng thả lỏng hai bả vai, ngón trỏ cũng rời khỏi vị trí nguy hiểm kia, chân mày khẽ nhướn lên, bày ra một vẻ mặt không cho phép ai đùa giỡn.

” Nếu như Chiêu Hy chính là hồ ly thì đã sớm nhận kết cục như thế này!”

Dừng lại, y hạ súng xuống, khuôn mặt vô bi vô hỉ mà nói, ” Nhớ kỹ!”

Nghe rõ từng chữ vọng bên tai mình, Vưu Hạ lúc này gấp gáp gạt đầu, không mở miệng nói thêm một từ nào.

Mãi đến khi Vưu Thần thật sự biến mất khỏi tầm mắt, hẳn mới cắn chặt môi mình, cố gắng trấn tĩnh tâm trí, đôi bàn tay nắm thành quyền, rõ ràng vừa uất ức vừa kinh ngạc trước hành động của anh trai.

Chống hai tay trên mặt bàn, các khớp ngón tay đều hiện rõ lên, trắng bệch. Vưu Hạ cúi gầm mặt, mặc kệ cái nắng đang dần thiêu đốt hẳn, ánh mắt vẫn không hề khuất phục, tiếng lòng càng mạnh mẽ khẳng định, Vưu Thần anh cả chính là đang che giấu một điều gì đó.

Đáng tiếc, dưới sự bảo vệ quá mức này của Vưu Thần, Vưu Hạ thật sự một chút cũng không dám làm càn làm quấy đến Vưu Chiêu Hy.

#

Vưu Chiếu Hy đến trường thì vừa lúc cổng trường đã đóng lại được mười phút hơn.

Tạm biệt Vưu San, Vưu Chiếu Hy xoay người, lưng thưng đứng trước cổng trường, đưa mắt nhìn vào trong mà lòng cuộn cuộn tiếc nuối.

Giá như sáng hôm nay mình không dậy muộn. Giá như đêm hôm qua mình không bận rộn suy nghĩ về một việc không liên quan đến bản thân thì đã không muộn như vậy!

Giá như...giá như...

Vưu Chiếu Hy trong lòng không ngừng bảo giá như, ngoài mặt thì thở dài đánh thượt. Mắt liếc sang phòng bảo vệ, trông thấy chú đang chìm đắm trong những bài báo, tách cà phê trên bàn đã sớm nguội lạnh, Vưu Chiếu Hy vô thức nuốt một ngụm nước bọt.

Nếu bây giờ cậu bước lại đó xin xỏ năn nỉ chú thì chẳng khác nào lay ông tôi ở bụi này. Để bản thân bị ghi vào sổ thì quả thực rất xấu hổ, rất không đẹp mắt.

Vưu Chiếu Hy nghĩ ngợi một lúc lâu, lại bất ngờ quay lưng, đi vòng qua phía cổng sau, nơi có một bức tường cao ba mét được ốp lát gạch rất chỉnh chu, sạch sẽ.

Cậu áp hai bàn tay lên mặt tường, hơi lạnh từ nó tỏa ra, càng khiến lòng bàn tay nhạy cảm, bám chặt hơn. Đưa mắt liếc nhìn xung quanh một chút, khi đã cảm thấy thiên thời địa lợi, Vưu Chiếu Hy lập tức giương móng vuốt, bám chắc vào từng mảng tường, nhanh như chớp mà leo lên đến trên nơi giao nối giữa bên ngoài và bên trong.

Tốc độ này của Vưu Chiếu Hy khiến người đi ngang qua đường thật sự không nhận thức kịp. Khi nhìn thấy đám cỏ xanh rờn ngay bên dưới chân mình, cậu khẽ nhếch môi mỉm cười đắc thắng, hai bàn tay vịn lấy bờ tường, một phát liền tiếp đất an toàn.

Phủi phủi hai bàn tay, Vưu Chiếu Hy chỉnh trang lại y phục của mình, quay đầu, vẻ mặt cao hứng tiến thẳng về phía trước. Chỉ đáng tiếc giữa đường cậu lại gặp phải một chướng ngại vật có mái tóc đen tuyền, cắt ngắn gọn gàng, ngũ quan thập phần anh tuấn.

Bước chân thoáng dừng lại, Vưu Chiếu Hy cùng người kia nhìn nhau, ngậy người trong chốc lát mới tỉnh dậy.

Người bắt chuyện cư nhiên là chướng ngại vật có khuôn mặt anh tuấn kia.

” Cậu đi muộn à?”

Vưu Chiếu Hy bị người ta bắt tội thẳng thừng, trong lòng đột nhiên không hề thoải mái. Một loại tư vị chua chát dâng trào ở đầu lưỡi.

Quả nhiên chạy trời không khỏi nắng!

Vưu Chiếu Hy mắng thầm trong bụng, lại rất khéo léo quan sát chướng ngại vật nọ từ trên xuống dưới. Ngoại trừ ngũ quan anh tuấn ra, người này còn có vóc dáng cao ráo, tấm lưng thẳng tắp, đôi bàn tay vừa nhìn vào liền khiến người khác bị mê hoặc.

Lại nhìn qua phía ngực trái, nhận ra được chướng ngại vật kia là tiền bối lớn hơn mình hai lớp, Vưu Chiếu Hy lập tức dẹp đi bộ mặt ương ngạnh của mình, hóa thành một hậu bối ngoan ngoãn như cún con.

” Chào tiền bối.”

Người nọ nghe cậu gọi là tiền bối, chân mày khẽ nhướng lên, rất nhanh liền đáp:

” Hóa ra cậu là học sinh khối 10.”

Dừng lại, người nọ quan sát Vưu Chiếu Hy từ trên xuống dưới, càng quan sát, mi tâm của người đó càng nhíu lại, không hề hài lòng.

Nương theo ánh nhìn của tiền bối, Vưu Chiếu Hy cũng tự nhìn bản thân, cảm thấy chỗ nào cũng cực kỳ hoàn hảo, thành ra lại mỉm cười vừa lòng.

” Cậu còn không đeo phù hiệu. Tội lại thêm tội, có biết không?”

Một câu này liền giáng đòn xuống Vưu Chiếu Hy đang mỉm cười đắc ý kia. Cậu có chút méo mặt, nhìn xuống chiếc áo sơ mi còn trống một khoảng bên ngực trái, trong lòng thầm kêu gào thảm thiết.

Chị ba, chị thêu thê nào lại sót mất một áo rồi?

Mới giây trước còn nhăn mày rầu rĩ là vậy, nhưng vài giây sau Vưu Chiếu Hy liền mở to mắt, dường như nghĩ đến việc gì đó rất thú vị, lại thầm cảm tạ Vưu San vì thêu sót một chiếc.

” Cái này...” Vưu Chiếu Hy ngập ngừng, ” Sáng hôm nay em gặp một chút trục trặc ở bên ngoài, thành ra không đến đúng giờ được. Chiếc áo này là em vừa mới góp tiền mua thêm, cho nên không may kịp. Mong tiền bồi thông cảm.”

” Góp tiền mua?”

Vưu Chiếu Hy lúc này nhìn anh, khẽ thở dài đầy ngượng ngùng.

” Vâng... Vì khi mua đồng phục, em thật sự chỉ mua được một bộ. Nhưng đi học thì cả tuần lận, nên e mới gom góp tiền ống heo của mình mà mua thêm cái áo này...”

Người nọ nghe cậu nói, trong lòng đột nhiên bắn khoản khó tả. Anh lại nhìn cậu một lượt, không nghĩ chạm phải đôi mắt màu xanh biếc kia, chốc chốc lại nín thở.

Cảm giác đôi mắt kia vừa tạo ra một thứ ánh sáng rất kỳ lạ, dường như thu hút toàn bộ sự chú ý cùng tâm trí của anh. Qua một lúc, anh mới hắng giọng, cuốn sổ trong tay mình cũng bị bóp chặt lại.

” Được rồi, xem như đây là lần đầu của cậu. Bây giờ cho tôi xin tên, tôi cần ghi tên của cậu để sau này còn xử lý nếu cậu tái phạm.”

Nghe đến đây, Vưu Chiếu Hy lại mỉm cười, nụ cười đầy mê hoặc.

” Dạ được. Em là Ly Phi Phiến.”

” Ly Phi Phiến?” Người nọ ngẩng đầu nhìn cậu, đầu bút vừa đặt xuống trang giấy lại không viết được.

Vưu Chiếu Hy nhìn vẻ kinh ngạc của anh, không hề hoảng loạn mà bình tĩnh gật đầu.

” Vâng. Có phải tên của em rất lạ không?”

“... Đúng vậy.”

Vưu Chiếu Hy đưa mắt nhìn anh, đôi mắt không nhìn ra được là ý vị gì, cứ chăm chú nhìn anh, khiến anh buộc phải cúi đầu, tránh đi cái nhìn của cậu.

Hầu kết ở cổ họng liên tục lên xuống, anh giữ chặt cây bút trong tay, thấp giọng hỏi lại:

” Phiến này là Phiến nào?”

Vưu Chiếu Hy bình tĩnh đáp:

” Cây quạ ạ. Phi Phiến, anh có thể nghĩ đó là cánh quạ bay.”

“...” Cánh quạ bay? Thật là quái lạ!

Người nọ lẩn nữa chau mày, viết xuống tên của cậu, sau đó liền dễ dàng tha cho tên tiểu ma cà rồng kia mà không hề hoài nghi thêm một chút nào nữa.

“Ly Phi Phiến” lúc này thản nhiên đi thẳng lên lớp của mình, cẩn trọng quan sát khi giáo viên đang quay lưng xuống phía học sinh, cậu liền mở cửa sau, lén lút đi vào.

Lướt ngang bàn cuối, Vưu Chiếu Hy không hề biết có một đôi mắt khác sắc bén quan sát toàn bộ hành động lén lút của cậu. Trong lớp học này không ai buồn quan tâm đến sự có mặt của Vưu Chiếu Hy, ngoại trừ hai người.

Từ Lương và Lý Thiệu Lâm.

Lý Thiệu Lâm ngồi bàn cuối, đang tựa cằm suy nghĩ mông lung thì bất chợt nhìn thấy một cái bóng khom người đi vào. Cậu ta nhú mày, muốn mở miệng nói nhưng rồi lại im lặng, cứ như vậy nhìn Vưu Chiếu Hy đi vào chỗ ngồi.

Trong đầu chợt nghĩ, tên này tưởng gương mẫu lắm, ai ngờ cũng cùng một dạng với bọn tầm thường kia.

Tiếp đến, Từ Lương trông thấy Vưu Chiếu Hy liền kinh ngạc, suýt thì phá vỡ không gian tĩnh lặng của lớp học.

Rất may là cậu dừng lại kịp.

” Sao bây giờ cậu mới đến thế?”

Vưu Chiếu Hy sau khi yên vị chỗ ngồi liền bình thản lấy sách cùng bút đặt trên bàn, quay sang mỉm cười với Từ Lương:

” Trên đường đến lớp, tớ gặp chút rắc rối nhưng bây giờ thì ổn cả rồi.”

Từ Lương liếc nhìn cậu với vẻ mặt kinh ngạc, không ngờ người nọ đến muộn mà vẫn tỉnh bơ như vậy được.

” Cậu thật là, mới ngày thứ hai đã muộn học.” Từ Lương rất gương mẫu, cứ lải nhải giáo huấn bạn mình miết.

” Được rồi được rồi, cậu cứ an phận làm bạn thân của tớ, đừng làm mẹ tớ.”

” ... Tớ mới không thèm.” Từ Lương lần nữa nhú mày, bộ dáng của ông cụ non khiến Vưu Chiếu Hy buồn cười.

” Được, cậu chính là không thèm. Chỉ thèm làm bạn thân tớ thôi.”

Từ Lương lạnh nhạt nhìn một cái, không bàn nữa, tiếp tục viết bài.

Đến giờ ra chơi, Vưu Chiếu Hy nhanh chóng dọn dẹp sách vở, đứng dậy cùng Từ Lương đi xuống căn tin trường.

Vừa lúc cậu rời khỏi chỗ thì liền va chạm với người phía sau đang tiến lên. Bất giác quay đầu nhìn, Vưu Chiếu Hy trong một khắc liền trở mặt, dẹp đi cái vẻ xin lỗi đầy chân tình bằng một thái độ không thèm quan tâm.

” Xin lỗi nhé.”

Nói còn chưa dứt câu, Vưu Chiếu Hy đã quay người, chạy về phía cửa lớp, nơi Từ Lương đang đứng đợi cậu.

Chỉ tội cho người khi này bị cậu va phải, vẻ mặt có chút sa sầm khó nói nên lời. Đôi mắt đen láy nhìn chòng chọc về phía cửa lớp, cổ họng muốn thốt ra một câu cho hả dạ, rốt cuộc vẫn chưa kịp làm gì cả.

Từ Lương cùng Vưu Chiếu Hy sóng vai đi trên hành lang, Từ Lương lúc này quay mặt chỉnh đốn cậu.

” Tiểu Hy, khi này cậu như vậy với Thiệu Lâm là không được đâu.”

” Như thế nào là không được?”

Từ Lương đẩy gọng kính, nghiêm túc nói:

” Rõ ràng cậu va phải cậu ấy, ít nhất cũng xin lỗi đằng hoàng.”

Vưu Chiếu Hy bật cười, khoát tay bảo:

” Hình như tớ cũng có xin lỗi rồi. Chỉ là...tấm chân tình này tớ hoàn toàn không muốn trao cho cậu ta.”

Nhìn thấy vẻ mặt kiên định đó, Từ Lương cũng hết cách, không khuyên nhủ người nọ thêm câu nào nữa mà chỉ im lặng đi bên cạnh Vưu Chiếu Hy.

Tính khí của Vưu Chiếu Hy thì Từ Lương cũng đã biết qua đôi chút. Chỉ là hôm nay mới biết được con người này đã có ẩn tượng ban đầu không tốt thì mãi về sau vẫn là không tốt.

Đoạn hai người đang đứng ngay quầy mua đồ ăn thì Vưu Chiêu Hy nhìn thấy Vưu Kiện vừa đi lướt qua, cậu lập tức quay người, nói vội với Từ Lương:

” Tiểu Lương, cậu mua xong thì ngồi đợi tớ. Tớ đi đây một chút.”

Dứt lời, Vưu Chiêu Hy liền đuổi theo bóng dáng của Vưu Kiện ở đầu bên kia, rất nhanh liền chìm trong đám đông.

Vừa lúc đấy, có một đám người khác đi ngang qua Vưu Chiêu Hy. Một trong ba người bất chợt dừng lại, quay đầu chăm chú nhìn theo thân ảnh của cậu.

Hai người còn lại nhất thời dừng chân theo anh, buộc miệng hỏi:

” Sao vậy?”

Người nọ nghe hỏi liền lắc đầu, cười cười:

” À không, vô tình nhìn thấy người quen. Đó là tên nhóc hồi sáng này đi muộn, chỉ là...tên của cậu ta rất đặc biệt.”

Hai người còn lại nường theo bóng dáng mờ nhạt mà nhìn theo, bất chợt có một người nói:

” Thạc Ngạn, cậu cũng đừng để đầu óc lơ đãng quá. Chỉ là một đứa nhóc lớp Mười thôi.”

Giọng điệu người kia nghe qua chẳng có chút cảm xúc nào khiến An Thạc Ngạn cảm giác mất hứng. Anh quay qua, nhíu mày nói:

” Cậu không biết cái gì cả, Thiệu Quân! Tên nhóc đấy kỳ thực rất đặc biệt. Đôi mắt màu xanh biếc, khuôn mặt ngũ quan tao nhã, rất thu hút. Ngay cả cái tên cũng kỳ lạ.”

Người gọi là Thiệu Quân lúc này lại tỏ ra khó chịu, không muốn tiếp tục câu chuyện cùng An Thạc Ngạn nên quay người, đi về phía trước. Người còn lại trong nhóm nãy giờ im lặng, nghe miêu tả từ An Thạc Ngạn mà có chút mừng tượng được kẻ nọ.

” Anh bảo người kia tên gì?” Người còn lại hỏi An Thạc Ngạn.

” À, Ly Phi Phiến.” An Thạc Ngạn cười nói, ” Tiểu Thiệu, không biết em có quen với em ấy không?”

Người được gọi Tiểu Thiệu một cách thân mật kia im lặng một lúc liền lắc đầu, hoàn toàn đem Vưu Chiêu Hy không quen biết.

Đợi hai người kia đi trước mình một khoảng, Lý Thiệu Lâm mới khẽ hừ một tiếng, cười lạnh nhạt.

Ly Phi Phiến à? Cái tên hay thật đấy, Chiêu Hy.

Nếu đọc lại một lần nữa, chẳng phải nó đồng âm với cậu, bị lừa rồi, sao?

Lý Thiệu Lâm càng nghĩ càng cảm thấy con người của Vưu Chiêu Hy quả thực rất thú vị, nhưng cũng khiến người khác chán ghét không kém.

Chỉ tiếc cho An Thạc Ngạn, bị một tên nhóc lớp Mười lừa gạt như vậy.

Ly Phi Phiến.

Lý Thiệu Lâm lần nữa nhếch khóe miệng, hoàn toàn đem ba chữ này chôn sâu vào trong lòng mình.

10. Chương 10

Tác giả: SUNQINGtheWriter.

Lưu ý: KHÔNG CHUYỂN VER.

Chương 10

Vưu Chiêu Hy đuổi theo phía sau Vưu Kiện, chẳng mấy chốc hai người liền gặp nhau ở đầu cầu thang của khu B.

Khi nhìn thấy Vưu Chiêu Hy gương mặt thoáng đỏ lên, chiếc mũi phập phồng không ngừng hít vào thở ra, Vưu Kiện đã không khỏi nhú mày tỏ ra khó hiểu, sau đó liền hỏi:

“Em đuổi theo thầy đấy à?”

Sau khi đã lấy lại nhịp thở ổn định, Vưu Chiêu Hy mới gật gật đầu rồi buột miệng mà gọi hần bằng “anh hai”. Ngay lập tức, Vưu Kiện liền đưa tay lên che ngang miệng của cậu, khuôn mặt bày ra vẻ bí bí hiểm hiểm.

“Ồ trường thì nên gọi là thầy!” Vưu Kiện nhấn mạnh.

Nghe hần nhắc nhở, Vưu Chiêu Hy mới biết là mình vừa lỡ miệng nên cười xòa một tiếng, sau đó thì đứng thẳng lưng, nói vào chủ đề chính khiến cậu phải rượt theo người anh hai hoa tâm công tử này.

“Thầy, em có chuyện muốn hỏi...thầy.”

Vưu Kiện ở bên cạnh có vẻ không mấy quan tâm đến điều sắp sửa được nói của Vưu Chiêu Hy, hần xoay lưng, vừa bước về phía phòng nghỉ của giáo viên vừa vẫy vẫy ngón tay:

“Có gì cứ vào đây đã. Ngoài này thật nóng chết mất thôi!”

Vưu Chiêu Hy nghe thế cũng ngoan ngoãn đi theo sau Vưu Kiện vào đến phòng nghỉ ngơi của giáo viên, nhưng rồi cả hai lại phải đứng dậy rồi trở về hành lang của khu B mà nói chuyện.

Chỉ vì câu chuyện mà Vưu Chiêu Hy muốn hỏi Vưu Kiện kỳ thực là một chuyện cấm.

“Anh - í thầy, đêm hôm qua thầy với anh cả đã đi đâu thế ạ?”

Lúc này ở trong phòng nghỉ ngơi, cách xưng hô kỳ lạ của Vưu Chiêu Hy khiến cho không ít giáo viên đang lơ đãng nhắm mắt phải liếc nhìn hai anh em bọn họ. Vốn dĩ hiện tại có rất ít giáo viên biết được mối quan hệ ruột thịt của Vưu Kiện với Vưu Chiêu Hy.

Mặt khác, mối quan hệ này cũng không được khuyến khích công khai ở nơi trường học như thế này.

Đây cũng xem như là lời dặn dò nghiêm túc của Vưu Quán Thanh dành cho hai anh em bọn họ. Chỉ có điều, Vưu Chiêu Hy kia tính tình còn vô tư cho nên đôi lúc đã quên bống đi lời dặn của cha mình.

Nghe cậu em út thắc mắc với vẻ mặt hiếu kỳ, Vưu Kiện nhất thời không biết phải trả lời đầu đuôi như thế nào nữa.

Sự việc tối hôm qua vẫn khiến cho Vưu Kiện trong người còn tức tối anh ách chưa nguôi. Cái bóng trắng hôm qua rốt cuộc là kẻ nào chứ? Liệu có phải là kẻ đã gây ra tội ác tày trời vào đêm hôm qua hay không?

Vì không đuổi theo được chiếc bóng ấy mà đến bây giờ Vưu Kiện vẫn còn tức giận hậm hực. Lại nói, trong lúc đầu sôi lửa bỏng như vậy mà anh cả Vưu Thần thì lại đứng đưng rờ đi với một câu nói, “Ghé thăm người quen.”

Người quen kiểu gì vào thời điểm đúng lúc như vậy chứ?

Càng nghĩ, Vưu Kiện lại càng cảm thấy mơ hồ với những gì đã diễn ra vào tối hôm qua.

Liếc mắt nhìn lại tên tiểu ma cà rồng đứng đối diện vẫn còn nhất mực trông chờ vào câu trả lời từ mình, Vưu Kiện bất đắc dĩ thở dài, ngón tay vuốt ve cái trán, ra vẻ ảo não khó nói.

“Thật ra chuyện này...ừm, thật sự là rất khó nói.”

Vưu Chiêu Hy nghe vậy lập tức nhú mày. Tất nhiên từ này đến giờ cậu không phải chờ đợi câu trả lời theo kiểu úp mở như thế này rồi?

Nghĩ vậy, Vưu Chiêu Hy nhích lại gần Vưu Kiện, đôi mắt màu xanh biếc cứ chớp chớp mấy cái, giọng nói lại thì trầm như thể sợ người khác nghe được.

” Không sao, anh - í thầy cứ nói nhỏ, em sẽ nghe được!”

Vưu Kiện cúi nhìn thẳng quỳ nhỏ bướng bỉnh này, chỉ muốn đưa ngón tay ký thẳng vào chính giữa trán nó một cái. Nhưng rồi hần chột nhớ tới hình ảnh băng lãnh đáng sợ của anh cả, đột nhiên lại thu tay về, không dám manh động nữa.

Nhìn Vưu Chiêu Hy vẫn cố gắng lấy cho được một đáp án thỏa đáng, Vưu Kiện nhẫn hết nổi mà đẩy cậu ra một chút, cau kinh bảo:

” Con nít con nôi, không nên biết thì hơn!”

Nhưng mọi người đều biết rõ, Vưu Chiêu Hy thông minh lanh lợi đến cỡ nào, còn được dạy dỗ bởi một tay của Vưu Thần, làm gì có chuyện cậu sẽ bỏ qua dễ dàng cho Vưu Kiện như vậy?

Khẽ hít sâu vào một hơi, Vưu Chiêu Hy ngay sau đó bày ra vẻ mặt rất lo lắng mà nói với Vưu Kiện:

“Haiz, thầy có biết vì sao em lại tò mò như vậy không? Vì hôm qua em đã chứng kiến anh cả bị thương, bị thương đó!”

Vừa nghe đến mấy từ “bị thương”, Vưu Kiện đã quay quắt lại nhìn Vưu Chiêu Hy, hai mắt còn trừng lớn đầy vẻ thất kinh.

“Sao cơ? Anh cả...”

Đang nói thì hần dừng lại, đưa mắt nhìn chung quanh một lượt, sau đó tiếp lời:

“...anh cả bị thương? Làm sao em...biết?”

Vưu Chiêu Hy lúc này nhún nhún vai, đôi mắt lơ đãng nhìn về phía góc cây phượng xanh ngắt không có một gợn hoa đỏ.

“Thì em vô tình nhìn thấy thôi, máu chảy rất nhiều, nhìn có vẻ rất đau, mùi máu xộc lên đến mũi, thơm ngào ngạt - ấy, không phải, là cực kỳ thương xót...”

Chứng kiến toàn bộ một màn “thương xót anh cả” của Vưu Chiêu Hy mà Vưu Kiện chỉ muốn ôm bụng cười thật lớn.

Khỉ thật, thẳng oắt con này rốt cuộc là hưởng gene từ ai mà lại láu cá đến thế này chứ? Miệng thì bảo thương xót anh cả nhưng lại miêu tả mùi máu thơm ngào ngạt, chẳng khác nào nó lại chỉ muốn bay tới hút lấy máu của anh ấy luôn!

“Này nhóc con, em đang bịa chuyện đúng không? Đừng hòng mà dụ được ông...thầy này!”

Vưu Kiện lần này thật sự mạnh tay, ký vào trán Vưu Chiêu Hy một cái rồi quay người, hoàn toàn đem cậu làm một người vô hình, lại biến chính mình trở thành kẻ tai điếc làm ngơ, không nghe thấy người phía sau kêu réo thêm nữa.

Nhìn thấy cánh cửa phòng màu trắng thoát đóng lại, Vưu Chiêu Hy rũ cả hai vai mình, trong lòng lại tiếc ngui ngui. Rốt cuộc những thứ cậu tò mò muốn biết lại chẳng thể biết được dù chỉ một chút.

Thất vọng với việc lấy tin tức từ anh hai Vưu Kiện, Vưu Chiêu Hy giậm xuống sàn nhà một cái rồi bất ngờ quay người, hướng về phía cầu thang mà đi tới.

Vừa vặn lúc này ở sau vách tường lại có tiếng nói chuyện rôm rả phát ra khiến cho Vưu Chiêu Hy thoáng dừng bước. Cậu ngẩng mặt lên nhìn qua đám người kia, vô tình nhận ra một người trong số bọn họ.

Mà người đó cũng nhận ra cậu, khóe môi lập tức cong lên, cười đến xán lạn. Giống như chuyện đi muộn sáng nay của Vưu Chiêu Hy đã hoàn toàn bay mất khỏi trí nhớ của người kia.

” Phi Phiến, em đứng đây làm gì thế?”

Nghe thấy hai tiếng “Phi Phiến” thoát ra từ miệng người nọ, Vưu Chiêu Hy thoát đầu không hề bất ngờ. Nhưng khi cậu phát hiện trong đám người đó còn có sự có mặt của Lý Thiệu Lâm thì gương mặt nhỏ nhắn lúc này chợt méo xệch.

Thiệu Lâm cậu ta sao lại đi cùng với anh ấy nhỉ? Haiz, anh ấy còn gọi mình là Phi Phiến, hẳn là bị lật tẩy rồi đi! Nếu anh ấy chưa biết thì Thiệu Lâm cũng đã nhận ra mình vừa làm ra một chuyện tội lỗi rồi.

Vưu Chiêu Hy trong lòng kêu than oán trách một hồi liền nhìn về phía của An Thạc Ngạn, lễ phép chào hỏi:

” Em chào tiền bối.”

Sau đó cậu liếc nhìn về phía sau, ngoại trừ Lý Thiệu Lâm mặt liệt hay tỏ ra thanh cao trong sạch nghiêm chỉnh đứng đắn thì còn có một người nữa đang nhìn cậu.

Khoảnh khắc ánh mắt của hai người chạm phải nhau, đột nhiên lại có một cảm xúc thật kỳ lạ đang dâng trào.

Vưu Chiêu Hy bị đôi mắt lạnh lẽo của người nọ thu hút, nhìn một hồi lâu lại quên bém đi sự có mặt của hai người còn lại. Mà người có đôi mắt lạnh lẽo kia cũng nhìn cậu bằng một thái độ không mấy yêu mến.

An Thạc Ngạn lúc này bước lên trước, chủ động hỏi chuyện:

” Tiểu Phiến, em học ở lớp nào vậy?”

Hai tiếng “Tiểu Phiến” nhất thời kéo tâm trí của Vưu Chiêu Hy quay trở lại. Cậu nhìn anh, gương gao cười rồi nói:

” Dạ...là lớp A10B2.”

” À...” An Thạc Ngạn kêu một tiếng, sau đó hình như nhận ra được điều gì đó liền nói tiếp, ” Ồ, thế không phải em cùng với Tiểu Thiệu là—ách...”

” Thạc Ngạn, chúng ta về lớp thôi. Muộn rồi.”

Lời lẽ còn chưa kịp tuôn ra hết thì phía sau gáy tóc của An Thạc Ngạn như phả lên một lớp hơi sương lạnh buốt. Anh nén đi sự bức xúc trong lòng, quay lại muốn chỉnh đốn vị mặt lạnh khó tính kia nhưng không kịp nữa.

Vì vị mặt lạnh khó tính đó đã nhanh chóng xoay người đi về hướng ngược lại mất rồi.

Thấy vậy, An Thạc Ngạn cũng đành cười trừ với Vưu Chiêu Hy, sau đó liền đuổi theo người nọ đang dần mất dạng.

Lúc này ở hành lang khu B chỉ còn lại hai người bạn cùng lớp. Nói là bạn cùng lớp nhưng hai người rõ ràng không hề để hình ảnh đối phương trong mắt mình.

Lý Thiệu Lâm quay đầu nhìn về hướng của hai vị tiền bối, sau khi chắc chắn bọn họ đã rời đi thật sự, cậu ta mới quay lại nhìn Vưu Chiêu Hy, nén không được nụ cười đầy mỉa mai.

” Cánh quạt quay, cậu cũng rất giỏi đó.”

Cụm từ “cánh quạt quay” phần nào khiến cho Vưu Chiêu Hy mặt mũi thoáng đỏ, nhưng ngay tắp lự cậu liền héch mũi, nở một nụ cười rất bình thản.

” Thật cảm ơn, Lý mặt liệt.”

” Mặt liệt?” Lý Thiệu Lâm nghe thấy biệt danh chương tai này lập tức khó chịu, đôi chân mày khẽ nhíu lại.

Từng chữ từng câu thoát ra qua kẽ răng, Lý Thiệu Lâm dường như đang đè nén sự tức giận của mình xuống tận đáy lòng mà nói:

” Cậu nên cẩn thận lời nói của mình một chút. Đừng để...”

Bước về phía trước hai bước, Lý Thiệu Lâm hơi khom người, đôi mắt màu vàng nhạt khẽ sáng lên, tựa như ngôi sao nằm lạc lõng giữa bầu trời đêm, đôi môi hé mở, vô tình chạm vào vành tai của Vưu Chiêu Hy.

Giọng điệu mang theo một chút cảm xúc thống giận cùng rắn đe nhưng lại không mất đi sự hấp dẫn kỳ lạ.

“...bản thân cậu chưa làm được gì thì đã ngã xuống vì nọc độc.”

Nọc độc? Cậu ta nói cái quỷ gì thế?

Trong lúc Vưu Chiếu Hy đang ngẩn ra phân tích làm sao Lý Thiệu Lâm được phép sở hữu nọc độc thì hình dáng của người kia đã ở rất xa rồi.

Sau một hồi ngẩn ngơ, Vưu Chiếu Hy bỗng nghe thấy một hồi chuông báo hiệu giờ ra chơi đã kết thúc, cậu lúc này mới nhớ đến Từ Lương đáng thương vẫn còn ngồi chờ cậu ở dưới căng tin trường.

Vội vội vàng vàng bay xuống căng tin, Vưu Chiếu Hy liền làm vẻ mặt hối lỗi với Từ Lương. Mà bản thân Từ Lương cũng không nổi giận, chỉ là khoảng thời gian Vưu Chiếu Hy mất tích thì cậu đã làm xong bài tập giáo viên giao cho rồi.

Liếc mắt xuống cuốn vở đầy ắp chữ viết, Vưu Chiếu Hy nuốt nước bọt, thề thào bảo:

“Cậu làm xong rồi ư?”

Từ Lương bình tĩnh gật gật đầu, “Ừm. Chờ đợi cậu thật ra cũng không đến nỗi nào.”

Nói xong thì Từ Lương cúi đầu, dọn dẹp lại đồng vở trên bàn. Còn Vưu Chiếu Hy thì không còn cảm thấy có lỗi gì nữa, vì ít ra nhờ cậu mà Từ Lương có thời gian làm xong bài tập còn gì?

Sau khi sắp xếp xong, Từ Lương liền đi trước một đoạn rồi nhận ra người nọ vẫn còn đứng ngây ngốc một chỗ, bèn kêu một tiếng.

“Tiểu Hy, cậu còn đứng đó nhìn cái gì nữa vậy?”

Nghe thấy giọng điệu hối thúc của Từ Lương, Vưu Chiếu Hy mới giật mình quay lại nhìn một cái. Sau đó cậu lại vẫy tay gọi Từ Lương:

“Tiểu Lương, cậu lại đây một chút.”

Từ Lương một bụng không hiểu Vưu Chiếu Hy kêu mình qua đó để làm gì. Cậu chỉ biết người kia từ ban nãy đã cứ mãi nhìn ra ngoài cửa sổ, ngắm nghía cái gì đó rất lâu.

Đến bên cạnh Vưu Chiếu Hy, Từ Lương thấp giọng hỏi:

“Sao vậy?”

Vưu Chiếu Hy ngay lập tức trở tay về phía bầu trời, qua một lớp kính trong suốt, cậu hỏi:

“Tiểu Lương, cậu có nhìn thấy vệt sáng màu đỏ đó không?”

Từ Lương nghe vậy liền nheo mắt nhìn ra bên ngoài trời, không hề phát hiện vệt sáng màu đỏ nào ngoại trừ ánh nắng đang gay gắt chiếu qua tấm kính.

Từ Lương toang đưa tay chắn đi ánh nắng bên ngoài, một lần nữa nghiêm túc quan sát thật kỹ rồi mới phủ nhận:

“Tôi không nhìn thấy. Vệt sáng đó ở đâu mới được?”

Vưu Chiếu Hy nghe lời phủ nhận của Từ Lương, trong lòng thoáng hụt hẫng nhưng vẫn kiên nhẫn chỉ đúng hướng của vệt sáng kia mà nói:

“Ở đó. Cách tòa nhà cao cao đó khoảng một mét thôi. Nó có màu đỏ, màu đỏ như lửa vậy...”

“Tiểu Hy, tôi thật sự không nhìn thấy vệt sáng nào hết.”

Từ Lương vẻ mặt buồn thiu nhìn Vưu Chiếu Hy, chính cậu cũng không muốn khiến bạn mình hụt hẫng nhưng mà sự thật là cậu không thấy cái gì ngoài nắng.

“Ài, được rồi. Chắc là do hình ảnh phản chiếu của thứ gì đó thôi...”

Vưu Chiếu Hy hạ thấp giọng nói.

“Được rồi, chúng ta mau về lớp thôi. Muộn mất rồi.” Từ Lương vừa nói vừa kéo tay Vưu Chiếu Hy đi về phía trước.

Trước khi rời khỏi căng tin, Vưu Chiếu Hy vẫn bưng bình quay đầu lại, cố gắng níu kéo một vài hình ảnh mờ nhạt còn sót lại của vệt sáng màu đỏ kia, nhưng kỳ lạ thay, nó tựa như vừa mới vụt biến mất ngay

trước mắt cậu.

11. Chương 11

Tác giả: SUNQINGtheWriter.

Lưu ý: KHÔNG CHUYỂN VER.

Chương 11

Hiệu suất học tập của lớp A10B2 trong hôm nay cũng không khác gì so với ngày đầu tiên hôm qua. Mọi người ai nấy đều nằm dài ra bàn chỉ vì trên bảng đang hiện hữu hai chữ “Ngữ Văn” đầy khắc nghiệt.

Tiết Ngữ Văn của hôm nay không may lại là tiết cuối cùng, mà giáo viên chủ nhiệm của bọn họ cũng thật yêu mến công việc của mình mà kéo dài tiết học thêm mười lăm phút cuối để giảng nốt ý nghĩa của bài thơ nọ.

Trước mặt giáo viên là tầng tầng lớp lớp học sinh đều đã gục ngã hỵ sinh trước một dòng sông chữ Hán. Nào là những hình ảnh so sánh, ẩn dụ, nhân hóa, từ những ý nghĩa cận kề cho đến sâu xa. Rốt cuộc những thứ ấy sau tiết học này sẽ đọng lại được bao nhiêu?

Vưu Chiếu Hy sau khi ngồi quan sát lớp học của mình đang trong tình trạng chết ngộp thì bỗng nảy ra một câu hỏi kì lạ như vậy. Song, cậu cũng không buồn oán than gì cho cam, chỉ là tâm trí của cậu từ suốt tiết ba cho đến hiện tại đều không ở yên một chỗ.

Đôi mắt hơi ngược ra ngoài cửa sổ, nơi ông mặt trời đang sắp lặn xuống giữa hàng trăm gợn mây lớn nhỏ.

Ở bên cạnh, Từ Lương vẫn đang rất chăm chú ghi chép vào cuốn vở Ngữ Văn của mình, đến mức những chỗ đáng lý phải nên để trống thì đều bị cậu viết cho kín mít.

Vưu Chiếu Hy khẽ nhú mày khi nhìn thấy một rừng những ghi chú bằng bút màu, sau đó lại mỉm cười bảo với Từ Lương:

“Tiểu Lương, cậu thật sự yêu thích môn Văn sao?”

Từ Lương nghe hỏi cũng không vội dừng bút, đôi mắt đảo nhẹ qua phía bảng đen, thấp giọng trả lời:

“Tớ thật ra không thích môn này. Chỉ là tớ muốn học tốt nó một chút.”

“Để làm gì?”

Từ Lương lúc này mới nghiêng mặt nhìn Vưu Chiếu Hy, đẩy nhẹ gọng kính nhựa đã bị rạn của mình, thật quyết đoán mà đáp:

“Vì tớ không muốn để hỏng một môn nào cả.”

Vưu Chiếu Hy hai mắt mở tròn nhìn Từ Lương đang đầy quyết tâm mà vô thức gật đầu một cái.

Tiểu Lương có một tinh thần học tập như vậy, quả thực không phải ai cũng có thể. Nhưng mà học nhiều như thế thì não bộ sẽ bị căng thẳng lắm, không phải sao?

Trong lúc tâm trí của Vưu Chiếu Hy đang treo ngược ngọn cây thì bất ngờ cô giáo gấp sách lại, đứng dậy thông báo một tin mà ai cũng đang mong chờ.

“Tiết học hôm nay đến đây thôi. Các em về nhớ ôn lại bài và chuẩn bị cho cô bài tiếp theo. Ngày mai cô sẽ kiểm tra.”

“Dạ!”

Một tràng âm thanh vang lên vô cùng hùng hổ khiến cho tâm trí của Vưu Chiếu Hy rất nhanh liền đáp xuống được mặt đất.

Cậu nghiêng đầu nhìn mọi người, phát hiện ai nấy cũng nhanh chóng dọn dẹp sách vở rồi lao ra khỏi lớp. Chẳng mấy chốc, trong lớp chỉ còn lại lác đác vài người, trong đó có cậu cùng Từ Lương.

Từ Lương đứng dậy, vẻ mặt bình thản mà nhìn người nọ đang chậm rãi dọn dẹp sách vở.

“Hôm qua tội mình cũng ra về muộn. Hôm nay cũng vậy.”

Vưu Chiếu Hy nghe thế liền ngẩng đầu, cười hì hì hai tiếng:

“Xin lỗi, tớ xong ngay đây!”

Nói rồi, Vưu Chiếu Hy vội vã đứng bật dậy, nhấc chiếc cặp đeo ra phía sau lưng, không may đã vô tình đánh rơi một thứ xuống sàn nhà.

Tiếng động khe khẽ vang lên, còn có tiếng của một vật lăn tròn trên mặt đất.

Vưu Chiếu Hy nhất thời quay đầu lại nhìn một cái, phát hiện cây sáo – báu vật duy nhất của cậu vẫn còn đang lăn đều trên sàn nhà, nhưng thật may là nó đã dừng lại khi đụng phải một đôi giày bata màu đen.

Lại ngẩng mặt lên, Vưu Chiếu Hy nhận ra đôi giày kia là của ai, chân mày khẽ nhíu lại, bày ra một vẻ không thích thú.

Còn chủ nhân của đôi giày nọ sau khi nhìn ra được dưới chân mình là vật gì, thoáng chốc lùi lại trong gang tấc. Chân mày người nọ cũng nhíu lại, giống hệt với Vưu Chiếu Hy.

Vưu Chiếu Hy bước đến nhặt báu vật của mình lên, có hơi ngấm ghĩa nó một chút rồi mới an tâm bỏ vào cặp.

“Đó là sáo của cậu à?” Chủ nhân đôi giày lên tiếng.

Vưu Chiếu Hy quay nửa người lại, giọng điệu vô hỉ vô bi mà nói:

“Ừm, có gì không?”

Người nọ lần nữa nhíu mày, ánh mắt khẽ liếc về phía của chiếc cặp sau lưng Vưu Chiếu Hy, im lặng một hồi lại hỏi:

“Cậu biết thổi sáo?”

Vưu Chiếu Hy nghe người nọ hỏi như vậy, khéo môi không nhịn được lại cong lên cười đầy mỉa mai. Trong lòng thì bảo, cái tên mặt liệt này hóa ra đầu óc cũng trì độn không ít.

Người ta mang sáo bên người thì tất nhiên người ta cũng phải biết thổi sáo rồi, không phải sao?

Một vài giây khinh bỉ Lý Thiệu Lâm trong bụng xong, Vưu Chiếu Hy lần nữa gật đầu, mau miệng đáp:

“Ừ, biết. Sao nào? Cậu muốn học à?”

Lý Thiệu Lâm bỗng dưng được mời gọi học thổi sáo bất đắc dĩ, vẻ mặt cậu ta có chút sa sầm khó hiểu. Ngay sau đó, không thèm đáp lại Vưu Chiếu Hy, Lý Thiệu Lâm liền nhanh chóng quay người, đi ra bằng cửa sau của lớp.

Vưu Chiếu Hy nhìn theo bóng dáng đang mất hút ở cánh cửa, miệng lại thầm bật ra hai tiếng, “Dị hợm!”

Từ Lương ở phía sau chứng kiến một màn trò chuyện lạnh nhạt của hai người họ, không thể kiên nhẫn thêm liền bảo:

“Tiểu Hy, chúng ta có thể về được chưa?”

“Được!”

#

Trên đường trở về nhà của Từ Lương, hai người họ không ngừng bàn về Lý Thiệu Lâm.

Vì sao Vưu Chiêu Hy lại đồng ý bàn về con người dị hợm giả vờ thanh cao trong sạch kia à?

Vì khi nãy bước ra đến cổng trường, Từ Lương một lần nữa muốn lên tiếng bênh vực cho Lý Thiệu Lâm.

Giống như những lần trước, cậu ấy cũng dùng những câu hỏi để hỏi ngược lại Vưu Chiêu Hy, mà trong đó luôn có giọng điệu bênh vực và bảo vệ đến kì lạ.

“Tiểu Hy, sao cậu luôn có ác cảm với Thiệu Lâm vậy?”

Vưu Chiêu Hy trong lúc đó mắt đang ngó ra ngoài cổng trường, muốn tìm bà cụ bán món bánh dẻo dẻo mềm mềm thơm thơm mà cậu thường thích ăn. Nhưng tiếc là hôm nay cụ bán hết sớm cho nên khi cậu tan học thì đã dọn mất rồi.

Mặt khác, khi nghe Từ Lương lại bảo vệ tên mặt liệt kia, Vưu Chiêu Hy khinh khỉnh đáp:

“Cậu ta có cái gì tốt hay sao mà không ác cảm được? Ngay từ cái nhìn đầu tiên, tớ đã không thể thích cậu ta rồi!”

Ngừng lại, Vưu Chiêu Hy neho neho mày, cố nặn ra một từ vụng để giải thích mối quan hệ của hai người bọn họ.

“Giống như là...tình địch.”

“Tiểu Hy.”

Ngay khi hai tiếng “tình địch” thoát ra khỏi miệng Vưu Chiêu Hy, Từ Lương lập tức dừng lại, ngược đôi mắt đen láy của mình lên nhìn người nọ, buồn cười chỉnh lại:

“Tiểu Hy, cậu có nghiêm túc với môn Ngữ Văn không vậy? Sao cậu lại dùng từ một cách lung tung như thế được nhỉ!”

“...”

Vưu Chiêu Hy sầm mặt nhìn Từ Lương, im lặng cố gắng tìm ra một từ khác thích hợp hơn để nói. Một hồi sau, cậu “a” một tiếng, vẻ mặt khoái chí nói:

“Tớ biết rồi. Đó là kẻ - thù - không - độ - trời - chung.”

“...Đội.”

”À, đội!” Vưu Chiêu Hy lần nữa chỉnh lại, mặt mũi không biết xấu hổ là gì lại tiếp tục cười cười.

Với một người siêng năng học tập như Từ Lương thì cậu thật sự không thể chịu đựng nổi một con người vô tư có phần phóng...à không, người kia có lẽ vẫn chưa đến mức phóng túng nhưng vẫn là cần nghiêm túc quản giáo.

Khi chỉ còn vài mét nữa là đến nhà của Từ Lương thì từ đằng xa bỗng dừng lại xuất hiện một đám đông đang tụ tập lại.

Vưu Chiêu Hy bất giác kéo tay Từ Lương dừng lại, đứng từ xa mà quan sát một chút. Vì đám đông kia tụ tập kín mít luôn cả cái hẻm nhỏ để đi vào nhà của Từ Lương, cho nên hai người không dám tiến thêm bước nào nữa.

Giữa đám đông, vài âm thanh ồn ào phát ra, kèm theo đó còn có tiếng đánh đập nghe rất dã man.

Từ Lương đưa mắt nhìn về phía đó, không hiểu sao trong lòng lại thấp thỏm không yên. Vưu Chiêu Hy ngược lại rất bình thản quan sát xem bọn người đó sẽ làm gì tiếp theo.

Một lúc sau, đột nhiên Từ Lương ở bên cạnh lao nhanh về phía hỗn loạn kia, thất kinh kêu lên một tiếng:

“Ba!”

Một tiếng kinh động này làm cho Vưu Chiêu Hy ở ngay sát bên đương nhiên không khỏi giật mình. Ánh mắt mau chóng đổ về phía trước, nhìn thấy Từ Lương đang cố chen vào đám đông để tìm người được gọi là ba, Vưu Chiêu Hy nhất thời cũng không thể đứng yên thêm được nữa.

“Tiểu Lương, cẩn thận đó.”

Vưu Chiêu Hy ở phía sau kêu lên một tiếng. Lúc này đám đông chợt dân ra, để lộ một người đàn ông đã đứng tuổi, mặt mũi đều bị đánh đến bầm tím, đôi mắt lại sâu hút, tựa như bao nhiêu nỗi buồn cùng uất hận đều được thu vào đôi mắt ấy.

Từ Lương cố gắng đẩy một gã cao to bặm trợn ra chỗ khác, hai cánh tay gầy guộc ra sức dang rộng, mặt mũi nóng lên, cậu gào:

“Mấy người mau tránh ra!”

Hai, ba gã cao to khác đứng vây quanh hai cha con Từ Lương, mặt mũi gã nào cũng rất hung tợn và hổ báo.

“Mấy người là ai? Muốn đánh người là đánh như vậy sao?”

Từ Lương vẫn ở trước mặt người đàn ông đang ngồi dưới đất kia mà ra sức bảo vệ.

“Ba mày thiếu nợ tui tao, đến bây giờ còn chưa chịu trả, lũ chồng lũ, mày là oắt con thì biết cái gì?”

Nghe đến thiếu nợ, vẻ mặt Từ Lương có chút mất đi khí thế, nhưng đôi tay vẫn không ngừng dang ra.

“Ba tôi thiếu các người bao nhiêu?”

“Mười vạn.”

Vưu Chiêu Hy lúc này đứng bên ngoài im lặng lắng nghe con số kia lên đến mười vạn, đôi mắt tròn đầy kinh ngạc. Từ Lương lại giống như mất đi sức lực, đôi chân đứng không còn vững như hồi nãy nữa.

Quay lại, Từ Lương thấp giọng hỏi người đàn ông kia:

“Ba, ba thật sự thiếu họ mười vạn?”

Nghe hỏi, người nợ hừ một tiếng đầy tức giận, sau đó cố gắng đứng dậy, dáng đi có chút loạng choạng vì đầu óc đang bị váng. Cánh tay thô to nắm lấy bả vai của Từ Lương mà đẩy mạnh sang một bên, mặt mũi gắt lên nhìn bọn đòi nợ:

“Bọn mày sao không mau giết tao luôn đi cho đỡ cực? Tao đếch có tiền trả đâu! Đánh chết tao đi này!”

“Ba!” Từ Lương ở phía sau có chút nóng nảy kêu lên, đôi mắt dường như đã ngấn nước.

Bọn đòi nợ hai tay lồng vào nhau, bẻ khớp răng rắc.

“Mày ngon lắm! Đừng để một ngày nào đó con trai mày phải đi hốt xác của mày trở về! Hôm nay bọn tao tạm tha, khôn hồn thì mau chuẩn bị tiền trả đi!”

Dứt lời, bọn nó nối đuôi nhau rời khỏi con hẻm. Một trong năm tên khi đi ngang qua đám đông đã không khéo mà va phải Vưu Chiêu Hy đứng ngay đó.

Gã ta nhất thời quay đầu lại nhìn, phát hiện một thằng nhóc con với đôi mắt màu xanh biếc đang nhìn mình chăm chú, bất giác lại đứng hình. Trong mắt gã, Vưu Chiêu Hy lúc ấy thật sự là có sức hút kì lạ, rất đáng để có thêm vài phi vụ ngon lành.

Mà Vưu Chiêu Hy liếc nhìn gã ta xong cũng mau chóng quay lưng đi, không thèm đếm xỉa thêm một giây nào. Trong đầu cậu đang cố gắng nghĩ ra cách nào đó để giúp đỡ Từ Lương.

Hàng xóm xung quanh lúc này đều đã trở về nhà của họ. Con hẻm thoáng chốc vắng tanh, chỉ còn sót lại tiếng chiêng giòn của chảo dầu đang sôi sùng sục.

Từ Lương đỡ lấy ba mình, nhưng lại bị ông ấy cự tuyệt chán ghét đẩy ra. Một mình nhấc cả người đầy vết thương vào nhà, ông ấy cũng không buồn nhìn lấy Từ Lương một cái.

“Tiểu Lương.” Vưu Chiêu Hy vẫn còn đứng bên cạnh, kiên nhẫn chờ đợi.

Mà Từ Lương lúc này tâm trí chẳng còn lại bao nhiêu, cậu mờ mịt quay đầu nhìn bạn mình, muốn cười lại cười không nổi.

“Tớ không sao đâu. Cậu về nhà trước đi, kéo muộn.”

Dứt lời, Từ Lương muốn trở vào trong nhà thì bị Vũ Chiêu Hy bắt lấy cánh tay, giữ lại.

Ngước mắt nhìn Từ Lương, Vũ Chiêu Hy hạ quyết tâm, nói bằng một vẻ mặt thật sự nghiêm túc.

“Tiểu Lương, để tớ giúp cậu nhé?”

Từ Lương nhìn xuống đôi mắt kia, một đôi mắt với bao nhiêu sự vô tư cùng trong sáng như thế, hôm nay lại nghiêm nghị đến lạ thường.

Trong lòng Từ Lương hiện tại hoàn toàn không ủng hộ ý định giúp đỡ của Vũ Chiêu Hy. Vì cậu cảm thấy với tư cách là một người bạn thân của Vũ Chiêu Hy thì cậu thật sự phiền phức quá rồi!

Nghĩ vậy, Từ Lương liền khoát tay, từ chối:

“Không. Tớ sẽ không để cậu dính vào chuyện này. Được rồi, cậu mau về đi thôi.”

Dứt lời, Từ Lương nhanh chóng đi vào trong nhà, để lại trước mặt của Vũ Chiêu Hy là cánh cửa gỗ đã bị một ăn không ít.

12. Chương 12

Tác giả: SUNQINGtheWriter.

Lưu ý: KHÔNG CHUYỂN VER.

Chương 12

Ở trước cổng trường nơi mà Vũ Chiêu Hy theo học, có một chiếc xe hơi kiểu dáng cổ điển màu trắng đang chầm chệch đậu bên lề đường.

Người người qua lại trên đoạn đường ấy đều không khỏi ngoái đầu nhìn qua chiếc xe đó một cái rồi buồn lờ trầm trồ.

Trước mắt họ chính xác là một con Porsche 356 A Speedster được ra mắt cách đây cũng khá lâu rồi. Porsche thuộc dòng xe thể thao mui trần đầu tiên của Đức. Với kiểu dáng được xây dựng dựa trên mẫu xe con bộ huyền thoại của VW Beetle, cho nên trông nó càng đặc biệt thu hút hơn rất nhiều.

Tấm bạt lớn màu đen bao phủ lên mui xe lúc này vô tình che khuất đi một người thanh niên đang an tĩnh mà ngồi ở bên trong. Chiếc kính nằm yên trên sống mũi càng tôn lên vẻ đẹp tri thức của anh ta.

Qua một lúc lâu ngồi chờ đợi, rốt cuộc người mà anh ta tìm kiếm cũng xuất hiện. Cửa xe bật mở, một thanh niên với vóc dáng cao ráo, màu tóc nâu vàng dưới cái nắng nhạt mang lại một cảm giác thật ngọt ngào. Anh ta bận một chiếc áo sơ mi màu trắng kết hợp quần tây đen, nom rất chỉnh chu và tươi tắn.

Nhìn thấy bóng dáng ở đằng xa đang tiến tới gần, người thanh niên nọ liền nhanh chóng bước lại, chặn trước đầu xe người kia.

“Anh hai.”

Hai tiếng “anh hai” bật ra khiến người kia lập tức dời mắt chú ý. Vũ Kiện trên con xe mô tô Harley Davidson Roadster màu đen cực ngầu của mình có chút kinh ngạc mà nhún mày.

Nhìn thấy Vũ Hạ ở trước mặt với vẻ ngoài đẹp trai hơn người thế này, cùng với con xe cổ điển ở phía sau lưng khiến cho Vũ Kiện không nhịn được liền hỏi:

“Em đi hẹn hò hả?”

“Hẹn hò cái gì!” Vũ Hạ hơi gắt, mặt mũi nghiêm túc giải thích, “Em vừa từ chỗ làm thủ tục du học ghé qua đây.”

Đôi mắt Vưu Kiện lướt trên người Vưu Hạ từ trên xuống dưới:

“Chỉ là làm thủ tục mà ăn mặc với đi xe thể kia sao? Ôi...”

Vưu Kiện nói, cử chỉ càng lúc càng cường điệu hơn. Ánh mắt cứ nhìn ra phía con xe của em trai mình mà thêm thường. Mặc dù hấn thích phong cách lãng tử trên xe mô tô hơn nhưng nhìn chiếc Porsche kia thì cũng không kìm lòng nổi.

Ngặt là Vưu Quán Thanh thì lại không cưng chiều hấn ta như vậy. Vì với ông, Vưu Kiện rất bất trị. Bất trị nên mới phải đá hấn vào vị trí giáo viên để có thể đứng đắn hơn.

Vưu Hạ hiện tại cũng không để ý đến thái độ của anh trai, đôi mắt của anh ta lại dời sang phía cổng trường, giống như là chờ đợi thêm một người khác.

Vưu Kiện ở đối diện nhận ra điều này liền bảo:

“Em tìm Tiểu Hy à?”

Vưu Hạ nghe hỏi lập tức nhìn qua, không gật đầu thừa nhận mà chỉ hỏi tới:

“Thằng nhóc ấy không về cùng anh sao?”

“Ừ, không. Nó về với bạn mà.”

Lúc này Vưu Hạ mới khẽ nhú mày, bày tỏ một thái độ rất không vui. Vưu Kiện lần nữa nhìn em trai rồi nhìn xuống đồng hồ trên cổ tay mình, có chút vội vã nói:

“Thế giờ anh đi trước nhé. Tối gặp ở nhà.”

Vưu Hạ vốn dĩ còn đang thăm thở dài trong bụng về việc Vưu Chiêu Hy đã đi về cùng với bạn, cho nên không quan tâm đến Vưu Kiện nữa, lập tức gật đầu với hấn.

“Tạm biệt.”

“Ok! Bye!”

Vưu Kiện nói xong cũng nhanh chóng đội mũ bảo hiểm lên đầu, tay đã mở chìa khóa để chuẩn bị phóng đi thì bất ngờ lên tiếng:

“Ồ, có vẻ em đến đây không uống công rồi.”

Vưu Hạ liếc nhìn Vưu Kiện, không hiểu lắm lời hấn ta nói là có ý gì. Sau đó Vưu Kiện lại nháy mắt, cảm hất nhẹ về phía trước mặt mình, khóe môi hơi cong lên.

Nhìn theo sự ra dấu của anh trai, Vưu Hạ lúc này mới hiểu được câu nói kia là ý tứ gì. Đôi mắt màu đỏ của anh ta hơi sáng lên một chút, hoàn toàn thu về hình ảnh của Vưu Chiêu Hy ở đằng kia.

“Giờ anh đi đây. Hai đứa nói chuyện vui vẻ lên nhé!”

Dứt lời, Vưu Kiện liền phóng nhanh về phía trước, bỏ lại hai đứa em của mình ở đằng sau.

Lời nói trước khi đi của Vưu Kiện kì thực không phải là không có ý nghĩa. Vốn dĩ từ lúc Vưu Chiêu Hy còn bé thì Vưu Hạ đã không có cảm tình nhiều với cậu rồi. Lý do vì sao thì Vưu Hạ không giải thích rõ ràng được.

Chỉ biết rằng anh ta không thể cùng với Vưu Chiêu Hy ở một chỗ mà vui vẻ cười nói như Vưu Kiện hay Vưu San.

Điều này Vưu Chiêu Hy cũng sớm nhận ra được cho nên cậu cũng không cố gắng thân thiết với người kia làm gì.

Vì với cậu, Vưu Thần mới là người đáng quan tâm.

Nhìn thấy Vưu Chiêu Hy vẫn còn đang lăm lăm đi về phía mình, Vưu Hạ lập tức gọi một tiếng:

“Chiêu Hy.”

Nghe thấy tên của mình, Vưu Chiêu Hy ngẩng mặt nhìn về hướng đó, nhận ra Vưu Hạ ở ngay phía trước liền đứng lại. Cậu có chút ngây người khó hiểu.

Kia có phải anh tư không nhỉ? Anh tư sao lại ở đây làm gì? Không lẽ lại đến đón mình về ư? Không đâu, anh tư đâu có tốt đến như vậy!

Vưu Chiêu Hy trong đầu không ngừng đặt câu hỏi, chân lại tiếp tục bước đi. Không bao lâu thì dừng lại trước mặt Vưu Hạ.

“Anh tư.”

Vưu Hạ qua lớp kính trong suốt nhìn xuống Vưu Chiêu Hy vẫn còn nghi hoặc khó hiểu, anh ta liền mỉm cười. Nụ cười tuy nhẹ nhưng lại khiến cho ngũ quan của anh ta càng trông xuất sắc hơn.

“Ừ. Anh hai nói là em về cùng bạn rồi mà nhỉ?”

“À.” Nghe đến bạn mình, Vưu Chiêu Hy khẽ thở dài, không nhịn được mà nhớ tới gia đình của Từ Lương.

Từ này đến giờ vì mãi suy nghĩ chuyện của Từ Lương cho nên tâm trí của Vưu Chiêu Hy có chút bấn loạn. Bản thân cậu cứ bước đi mà lại không xác định được là mình đang muốn đi đến đâu. Rốt cuộc bằng qua nhiều dây nhà như vậy lại quay trở về trường.

“Em chỉ đưa bạn về nhà thôi ạ. Giờ em mới về nhà mình đây.”

Vưu Hạ nâng mắt ngó quanh một chút rồi hạ giọng nói:

“Vậy anh đưa em về. Anh cũng đang về nhà.”

Vưu Chiêu Hy hơi nheo mắt nhìn anh tư, trong bụng tuy vẫn còn nghi hoặc nhưng cũng không để một từ vuột ra khỏi miệng. Ngoan ngoãn gật đầu, cậu nhanh chóng theo sau Vưu Hạ ngồi vào trong xe.

Vưu Chiêu Hy biết chiếc xe này là món quà của ba tặng cho anh tư vào dịp anh ấy đạt được giải thưởng gì đó rất danh giá. Nhưng bình thường anh ta cũng ít khi sử dụng con xe này, hôm nay lại chạy nó, không biết là dịp đặc biệt gì?

“Anh đã đi đâu trước đó hả?”

Vưu Hạ vẫn chăm chú nhìn về phía trước, nhanh chóng vượt qua khỏi những chiếc xe nhỏ khác. Nghe hỏi, anh ta chỉ nhẹ nhàng khoé môi lên một khoảng nhất định rồi nói:

“Ừm. Anh vừa làm xong thủ tục đi du học.”

“Khi nào thì anh đi?”

Vưu Chiêu Hy tò mò quay đầu qua nhìn một cái.

“Hai tháng nữa.”

“Tận hai tháng..”

Vưu Chiêu Hy chỉ buột miệng nói như thế, không nghĩ Vưu Hạ nghe xong lại khẽ nhú mày, giọng điệu mang theo một chút lạnh lùng mà hỏi:

“Thế em muốn anh đi sớm hơn sao?”

Sờ sờ mũi, Vưu Chiêu Hy biết bản thân vừa mới lỡ miệng nói một điều không hay, cậu liền lắc lắc đầu, phủ nhận ý nghĩa của câu nói kia.

Thay vào đó, cậu lại bảo:

“Sao hôm nay anh lại ghé trường em thế ạ?”

“Tiện đường.”

Nhận được đáp án thẳng thừng và ngắn gọn của Vưu Hạ, Vưu Chiêu Hy càng lúc càng nghi hoặc hơn. Vưu Hạ trước giờ chưa từng có một biểu hiện nào là muốn liên quan đến cậu. Vậy mà hôm nay còn tiện đường ghé qua trường, tỏ ý muốn đón cậu về nhà.

Nghĩ tới nghĩ lui thì kiểu gì cũng không thuận tai. Song, vì Vưu Hạ vẫn đang thật sự đưa mình về nhà cho nên Vưu Chiêu Hy cũng mau chóng ném vấn đề ấy ra sau đầu.

Cả hai vẫn im lặng ngồi trong xe, không ai mở miệng nói thêm một câu nào nữa.

Đúng lúc này, máy nghe nhạc ở trên xe bỗng dừng lại nhảy lên đoạn điệp khúc của một bài. Giai điệu vui tươi lan tỏa khắp chiếc xe khiến cho bầu không khí phần nào thư giãn hơn.

Vưu Chiêu Hy thoát đầu có chút giật mình, đôi mắt liếc qua phía đó nhìn một cái, sau liền lắc lư cái đầu và nhắm theo một vài câu:

“I wonder how, I wonder why, yesterday you told me about the blue sky...hừm hừm hừm...”

Cạch.

Trong lúc Vưu Chiêu Hy đang ngân nga theo chàng ca sĩ Fools Garden thì Vưu Hạ lại dừng dừng mà ấn vào cái nút màu đen ở chính giữa màn hình nhỏ, lập tức đổi sang một bài hát khác có giai điệu u buồn hơn.

Vưu Chiêu Hy mím nhẹ môi, ánh mắt lại đảo qua phía màn hình nhỏ, bất chợt trái tim trong lồng ngực nhảy cẫng lên một cái. Một ý thức mơ hồ và vụt thoáng qua khiến cho cậu không hiểu được bản thân vừa bị cái gì.

Chỉ là trên màn hình nhỏ kia hiện tại đang phát bài hát thứ 7. Và con số 7 đó đã nhất thời làm cho Vưu Chiêu Hy phải nhíu nhẹ chân mày. Chẳng bao lâu, cậu lại quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Dòng xe cộ bên ngoài bắt đầu đông hơn ban nãy. Giờ này cũng đã là giờ cao điểm, cho nên sẽ không tránh khỏi những tiếng còi xe inh ỏi liên tục phát ra.

Khi dừng lại ở ngã tư đèn đỏ, Vưu Hạ vươn tay nhấn nút tắt nhạc, trả lại bầu không khí yên tĩnh cho chiếc xe.

Sau đó, anh ta hơi nghiêng đầu nhìn về phía của Vưu Chiêu Hy, bất chợt nhắc đến cuốn gia phả:

“Anh đã đọc xong cuốn gia phả rồi. Không biết em có còn muốn đọc nó không?”

Nghe đến đó, Vưu Chiêu Hy lập tức quay qua nhìn anh, đôi mắt tràn đầy sự hiếu kỳ. Vốn dĩ ngày hôm qua cậu đã sắp đọc đến phần giới thiệu của bản thân, nhưng Vưu Hạ ngay lúc đó lại gõ cửa, bước vào phòng và nhanh tay cuốn nó khỏi cậu.

Bây giờ ngẫm lại, suýt nữa thì cuốn gia phả đó đã lạc đâu đó trong trí nhớ của Vưu Chiêu Hy rồi.

“Vâng, em còn chưa kịp đọc phần của mình nữa.”

Khi cậu nói đến đây, Vưu Hạ không hiểu sao lại nhếch nhếch khóe môi lên, tựa như muốn cười nhưng cũng thống giận không ít.

Trong đầu anh còn thoáng nghĩ, cứ tiếp tục xem đi rồi mi sẽ có một màn đầy bất ngờ.

“Nhưng anh vừa trả lại cho anh cả rồi, có gì em cứ qua bên anh ấy mà mượn.”

Nhắc đến Vưu Thần, trái tim của Vưu Chiêu Hy lần nữa nhảy lên. Cậu lén lút đưa bàn tay lên ghì ở ngực trái, hít vào một hơi rồi gật đầu:

“Em biết rồi.”

Dừng một chút, như nhớ ra điều gì đó quan trọng, cậu lại quay sang hỏi Vưu Hạ:

“Mà anh tư này, em đọc từ đầu thì phát hiện dòng họ ngày trước là họ Dung, chứ không phải họ Vưu của chúng ta. Vậy...tại sao dòng tộc này lại bị thay đổi ngôi vị nhỉ?”

Đây là một vấn đề lịch sử lâu đời của dòng tộc ma cà rồng.

Đúng như Vưu Chiêu Hy nói, ngày trước, người đầu tiên cai trị dòng tộc này là một nam nhân họ Dung. Đây đủ gọi là Dung Khẩn.

Dung Khản sau khi được mọi người tôn lên làm người đứng đầu, ngài đã dùng hết sức mạnh cùng tài năng của mình để phát triển dòng tộc ma cà rồng này. Phải nói rằng, nếu như không có Dung Khản, có lẽ sẽ không có dòng tộc Huyết Ma như bây giờ.

Bằng đi một thời gian dài, con cái của Dung Khản thay thế vị trí của ngài, tiếp tục duy trì sự tồn tại của dòng tộc. Mọi chuyện có lẽ sẽ tốt đẹp nếu như không có sự xuất hiện của tộc Thú.

“Lúc đó, tộc Thú muốn chứng tỏ sức mạnh của mình cho nên liền ra sức tàn sát dòng tộc Huyết Ma chúng ta.”

Vưu Chiếu Hy lúc này có hơi đắm chiêu suy nghĩ, hồi lâu lại thấp giọng nói:

“Có phải là loài hồ ly đã tàn sát người dân hay không?”

Vưu Hạ nghe đến hai tiếng “hồ ly”, sự cảm hận lại thoáng qua đôi mắt màu đỏ như lửa của anh.

Hừ khê một cái, Vưu Hạ gật đầu:

“Phải, đa số là chúng. Ngoài ra còn có loài rắn và báo đen nữa.”

“Còn có cả rắn và báo nữa sao ạ?”

Vưu Chiếu Hy lần đầu tiên được nghe chi tiết hơn về tộc Thú. Cậu không nghĩ dòng tộc này lại có nhiều loài hiểm độc như vậy.

Theo lời Vưu Hạ giải thích, sau khi tộc Thú xuất hiện và tàn sát người dân của tộc Huyết Ma thì người cai trị bị soán ngôi. Tất cả mọi thứ liên quan đến tộc Huyết Ma này đều bị biến mất.

Chứng kiến hàng chục người dân phải nằm chết trong vũng máu, vị cai trị kia cũng gần như là hóa điên, rốt cuộc lại bị chính vua của tộc Thú giết hại.

Lịch sử của tộc Huyết Ma tưởng chừng như đã đặt dấu chấm hết ngay tại đó. Nhưng tộc Thú sẽ không bao giờ biết được rằng số mệnh chính là do trời định, chứ không phải là bọn họ.

“Lúc đó, ông nội của chúng ta đã nhanh chóng bí mật tập hợp một đoàn quân khác. Trong khoảng thời gian sống ẩn, ông đã tiếp thêm rất nhiều sức mạnh khác cho chính mình cũng như đội quân, khiến nó ngày càng hùng mạnh.”

Sau khi Vưu Hạ dừng lại, Vưu Chiếu Hy liền chen vào:

“Đội quân khi ấy chưa thật sự đủ mạnh để chống lại tộc Thú hay sao?”

“Tất nhiên là đủ.” Vưu Hạ nói, sau đó mắt hơi liếc nhìn Vưu Chiếu Hy, khê cười một cách gian manh, “Nhưng ông nội có kế sách của mình nên mới tạm thời hoãn binh sống ẩn.”

“Kế sách?” Chân mày Vưu Chiếu Hy ngày càng nhíu chặt lại, trong lòng cậu một lúc một nhiều thứ muốn hỏi hơn bao giờ hết.

Vưu Hạ gật đầu, nhàn hạ giải thích thêm:

“Sau này anh có tìm hiểu qua một chút về tộc Thú, cũng như là loài hồ ly thì biết được rằng, chúng luôn mang trong người một lời nguyền từ hàng trăm năm nay.”

“...lời nguyền?”

Vưu Chiếu Hy lơ đãng ghé mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, phát hiện bầu trời đã dần sập tối. Những gợn mây lớn nhỏ hiện tại đều không thể nhìn thấy rõ được nữa.

Cửa sổ kéo xuống một khoảng, gió bên ngoài khê lùa vào, thổi bay những sợi tóc lưa thưa trước trán của cậu.

“Lời nguyền đó gọi là Trăng Máu. Theo khoa học thì anh không cần giải thích thêm. Còn về loài hồ ly, thì lời nguyền này đã theo chúng từ rất lâu rồi. Yêu hồ đầu tiên đã làm ra nhiều tội ác, khiến cho những người dân khác chết một cách tàn nhẫn nhất. Sau đó, nó còn trộm thuốc tiên ngàn năm để có thể thụ thai và sinh sản.”

“Vậy, trong ngày hôm đó thì chúng có thể làm gì?”

Vưu Hạ lúc này thông thả bẻ lái, rẽ vào một con đường lớn khác vắng vẻ hơn. Hai bên đường là những ngôi nhà sơn màu trắng rất trang nhã. Con đường trở nên yên tĩnh khiến cho lời nói của Vưu Hạ càng lúc càng rõ ràng hơn bao giờ hết.

“Chẳng thể làm gì.”

Vưu Chiêu Hy nhất thời chưa tiếp thu kịp, lại quay sang nhìn anh một cái, muốn anh nói rõ thêm về câu trả lời kia.

“Vào ngày Trăng Máu, chúng không thể giết người, càng không thể uống một giọt máu nào.”

Nghe được đáp án từ Vưu Hạ, Vưu Chiêu Hy lập tức quay về lịch sử của tộc Huyết Ma, quay về kế sách của ông nội cậu.

Như vậy, nếu không nhầm thì chính ông nội của cậu đã hoãn binh sống ẩn cho đến khi ngày Trăng Máu đến, sau đó liền tập kích tấn công?

Tất nhiên, trong ngày hôm đó, loài hồ ly chắc chắn sẽ không thể làm gì được. Chỉ có điều, nếu bọn nó vẫn liều mà ra tay sát hại thì như thế nào?

Vưu Chiêu Hy đầu óc càng lúc càng mơ hồ, muốn hỏi thêm một số thứ nữa thì bất chợt, trong ánh mắt cậu thu về một hình ảnh rất ngon lành.

“Anh tư, chúng ta dừng lại một chút được không?”

Nghe Vưu Chiêu Hy bất ngờ nói như vậy, Vưu Hạ cũng chưa vội phanh gấp một tiếng. Anh khẽ liếc qua phía cậu, toang hỏi thì nhìn thấy ngón tay của cậu chỉ ra ngoài cửa sổ.

“Chúng ta mua gà rán ăn được chứ?”

13. Chương 13

Tác giả: SUNQINGtheWriter.

Lưu ý: KHÔNG CHUYỂN VER.

Chương 13

Vưu Chiêu Hy cùng anh tư Vưu Hạ bước vào cửa hàng thức ăn nhanh gần đó.

Thật ra ban đầu Vưu Hạ không hề đồng tình với đề nghị này của Vưu Chiêu Hy. Nhưng một khắc trôi qua, trong đầu anh bỗng dưng nảy ra một suy nghĩ khá kỳ quặc và nó đặc biệt liên quan đến vị thiếu niên đang vô cùng háo hức trước món gà rán kia, cho nên liền ghé vào cửa hàng đó.

Đứng ở trước cửa tiệm, mùi thơm của những chiếc đùi gà giòn rụm lan tỏa nức mũi. Vưu Chiêu Hy hít sâu một cái, cảm giác nước bọt sắp trào ra đến nơi. Ngược lại, Vưu Hạ nhú chặt chân mày, cố gắng tỏ ra mình là người lịch thiệp nên không để ngón tay lên che mũi.

“Làm sao em có thể ngửi nổi mùi vị kinh khủng này?”

Huyết tộc ngày trước đúng thật không thể dùng gì ngoài máu. Họ có thể hút máu người hoặc là động vật. Nhưng từ ngày xa xưa, các vị cổ nhân đã truyền lệnh không được làm hại con người với bất kỳ lý do nào. Vì vậy mà Huyết tộc đã sớm dùng máu động vật dành cho bữa ăn của mình.

Vài trăm năm sau, khi thế hệ của Vưu Nhật Phát, tức bố của Vưu Quán Thanh - người cai trị Huyết tộc hiện tại hùng mạnh hơn, họ đã liên tục miệt mài nghiên cứu ra một loại thức ăn có thể dùng được ngoài máu.

Sau bao nhiêu năm trời vất vả nghiên cứu, rốt cuộc cũng thành công. Người mà Vưu Nhật Phát tin tưởng và giao phó toàn bộ dự án nghiên cứu đó là một thanh niên vô cùng tuấn tú và tài giỏi. Tuy xuất thân không được sáng sủa nhưng nhờ vào tài năng của mình vẫn được mọi người công nhận.

Người thanh niên ấy tên là Jack. Dự án nghiên cứu kia đã mất một khoảng thời gian không hề ít, và cái mà y nhận được là một kết quả xem chừng rất mỹ mãn.

Sau khi hoàn thành dự án, Jack mang sản phẩm của mình đến cho Vưu Nhật Phát được chiêm ngưỡng.

Đó là một ống thủy tinh dài khoảng bảy xăng ti mét. Bên trong là một loại chất lỏng có màu xanh lơ, hơi đặc sệt, còn có một mùi hương rất mê hoặc.

Vưu Nhật Phát cầm lấy ống thủy tinh đó nhìn ngắm thật lâu, cuối cùng liền nhìn Jack, có chút mong đợi mà hỏi:

“Thế cái này có tác dụng như thế nào?”

Jack toang lấy lại ống thuốc kia, nhỏ một giọt vào chiếc bánh ngọt ở bên cạnh. Màu sắc của chiếc bánh không hề thay đổi, nhưng mùi hương thì đã phần nào khác đi một chút.

“Ngài ăn thử đi.” Jack đưa miếng bánh cho Vưu Nhật Phát.

Vưu Nhật Phát nhìn nó, nếu là ngày trước thì ông ấy đã nôn ra một trận vì mùi vị thức ăn của con người thật sự khó nếm. Nhưng hôm nay ông lại không cảm thấy như vậy. Một mùi vị khác đã lấp đầy miếng bánh, khiến cho ông phải ăn thử một lần.

“Ngài thấy thế nào?” Jack mong đợi nhìn ông ấy.

Vưu Nhật Phát chậm rãi cảm nhận vị bánh đang tan trên đầu lưỡi, từng chút một lại đang trượt xuống cổ họng. Ông nuốt những vụn bánh còn lại một cách dứt khoát, sau đó vỗ lên vai của Jack, trong ánh mắt hiện lên sự nể phục.

“Quả nhiên là không thể thất vọng. Làm tốt lắm, Jack!”

Sau một khoảng thời gian ngắn, loại thuốc đó bỗng dưng bị ngừng sản xuất. Số hàng còn tồn cũng bị đem ra hủy sạch, không chừa lại một lọ nào nữa. Nguyên nhân vì sao thì thế hệ sau không được biết rõ ràng cụ thể, chỉ có những lời bàn tán và đồn đãi thất thiệt, có vẻ không đáng tin.

Nhưng đến đời của Vưu Thần, y đã cùng cha của mình là Vưu Quán Thanh, một lần nữa bào chế ra một loại dược phẩm đặc biệt, có thể cho vào thức ăn của con người để dùng.

Vì Huyết tộc luôn ôm ấp một niềm hy vọng sẽ có thể được sống hòa mình vào thế giới của con người. Cho nên họ đã không ngừng nghiên cứu để bào chế ra loại dược phẩm như thế kia.

Sự việc năm đó thành công hơn mong đợi, nhưng loại dược phẩm kia đương nhiên không được sử dụng quá mức phổ biến và rộng rãi. Vì Vưu Quán Thanh thật lòng không muốn đánh mất cái gọi là “truyền thống” của dòng tộc mình.

Vưu Chiêu Hy đứng nhìn người người ra vào cửa hàng thức ăn nhanh, nghe Vưu Hạ hỏi xong cậu liền quay đầu lại, mỉm cười:

“Không phải mình có dược phẩm kia sao? Mua về, nhỏ vào một ít là có thể dùng được. Em nghe bảo món này được con người ưa thích lắm.”

Vưu Hạ một lần nữa thiếu kiên nhẫn mà nhún mày, “Mặc dù anh cả bào chế ra nó, nhưng có vẻ anh ấy không thích sử dụng nó cho lắm.”

Vưu Chiêu Hy quay đầu lại nhìn Vưu Hạ, có chút nghi ngại miên man mà nói, “Đúng là vậy. Anh cả...có phải là khó hiểu quá rồi không?”

Vưu Hạ nhìn Vưu Chiêu Hy, trên nét mặt của thiếu niên kia có chút mong đợi đáp án từ anh, nhưng rồi rốt cuộc anh cũng đã phũ phàng quay người để trở về với con xe quý giá của mình.

“Em muốn mua thì mau lên đi. Anh không chịu nổi cái mùi này nữa.”

Vưu Chiêu Hy nghe bảo vậy liền hít hít mũi, trong lòng thầm cảm thán, cũng đâu đến nỗi khó ngủ như vậy?

Nhìn theo chiếc bóng cao lớn đang bước về phía con xe, Vưu Chiêu Hy liếc nhẹ qua môi mình, hoàn toàn không để tâm đến anh tư nữa mà quay người, đẩy cửa bước vào bên trong cửa hàng.

Sau một khoảng thời gian chờ đợi, Vưu Chiêu Hy rốt cuộc cũng có được món ăn mà mình muốn thử qua.

Khi cả hai trở về nhà thì trời cũng đã nhá nhem tối.

Vưu San đang ngồi ở phòng khách đọc một quyển sách, nghe tiếng động liền nhấc đầu lên nhìn qua một chút. Nhận ra hai đứa em trai của mình vừa về, cô đã mỉm cười hỏi:

“Sao lại về muộn quá vậy? Cơ mà...hôm nay Tiểu Hạ đi đón Tiểu Hy à?”

Vưu Hạ đứng ở một bên cởi giày, vẻ mặt giống như giả điếc làm ngơ, không muốn phải đáp trả lại câu hỏi của Vưu San. Vốn dĩ ở trong gia đình, ai cũng biết Vưu Hạ hiếm khi thân thiết với Vưu Chiêu Hy còn gì.

Vưu Chiêu Hy ngược lại vui vẻ ôm chặt cái túi đồ ăn của mình, đi về phía của Vưu San. Cậu ngồi xuống ghế, đặt phần thức ăn lên bàn ngay ngắn rồi nói:

“Anh tư vô tình đi ngang trường em, lại vô tình gặp em vừa mới bước ra khỏi cổng trường. Cho nên cả hai anh em liền đi về cùng nhau.”

“Ra vậy.” Vưu San âm trầm thở dài, “Chứ thằng kia làm gì mà siêng đến mức đi đón em cơ chứ.”

Dừng lại, Vưu San dần dời tầm mắt sang cái túi thức ăn, mùi hương vẫn còn đậm, bốc lên nức cả mũi. Cô hít lấy một cái, sau đó liền nhận ra đó là món gà rán mà con người đặc biệt yêu thích.

“Cái kia...là gà rán à? Em dám mang đồ ăn của con người về nhà sao?”

Vưu Chiêu Hy có chút lưỡng lự nghĩ ngợi, hồi lâu cậu nhỏ giọng bảo, “Hmm, em nghe nói đó là một món ăn ngon của con người. Cho nên có chút hiếu kỳ mà...mua về.”

Không hiểu vì sao Vưu Chiêu Hy lại không dám thừa nhận một chuyện, chính là bản thân cậu bỗng dưng lại thèm được ăn thịt gà.

Nếu thừa nhận việc cậu thèm một món ăn khác ngoài máu, có phải sẽ khiến cho tất cả mọi người trong nhà kinh ngạc không?

“Cũng không phải là cấm đoán gì em, nhưng mà...anh cả không hề thích việc này chút nào.” Vưu San nói.

“Vâng, em cũng biết là như vậy. Chỉ có điều, em không hiểu tại sao anh ấy đã bào chế ra được phẩm kia để hòa hợp với con người, nhưng lại không thích những thứ liên quan đến con người.”

Vưu San nghe hỏi, trong lòng đột nhiên cũng tự hỏi như thế. Cô nghiêng đầu tựa lên bàn tay, neho mắt lại nghĩ ngợi một chút rồi đáp:

“Chắc là do anh cả khó tính khó ở thôi. Chứ với chị, con người cũng rất đáng yêu mà. Những thứ do con người làm ra cũng thú vị nữa. Chị cảm giác anh cả chẳng thích được cái gì ấy.”

Nghe đến đây, Vưu Chiêu Hy ra sức gật đầu đồng tình.

Vưu Hạ ở phía sau hai người kia, có đôi chút bất mãn mà không nói nên lời, cho nên khẽ lắc đầu rồi quay về phòng của mình.

“Cơ mà, anh cả đâu rồi ạ? Chúng ta này giờ nói xấu anh ấy, có khi nào quay đầu lại liền thấy anh ấy đứng nhìn không?”

Vưu Chiêu Hy đột nhiên thấp thỏm ngồi thẳng dậy, cậu thật sự nghiêm túc quay lại phía sau nhìn một cái, không hề thấy Vưu Thần đáng sợ âm lãnh nào cả mới an tâm thở ra một hơi.

Vưu San ngồi bên cạnh phì cười, xua tay nói, “An tâm đi. Anh ấy vừa ra sân bay đi công tác rồi.”

“Sao ạ? Anh ấy lại đi công tác rồi sao?” Vưu Chiêu Hy ngây người hỏi, giọng điệu xem chừng hụt hẫng.

Điểm này Vưu San có thể dễ dàng nhìn ra được. Đương nhiên cô cũng sẽ không muốn bỏ qua cho cậu em trai nhà mình rồi. Vì vậy mà Vưu San gian tà cười cười, nựng cái má trắng phồng của Vưu Chiêu Hy:

“Này, không gặp anh cả, em nhớ à?”

“Ồ, làm gì có!” Vưu Chiêu Hy giống như bị bắt thóp, cả người nhảy dựng lên, nhưng vì lý do gì đó mà cố gắng đè nén xuống.

Cậu cảm giác nếu mình càng phản kháng, sẽ càng dễ dàng cho Vưu San trêu chọc mình. Nghĩ vậy, Vưu Chiêu Hy hít một hơi, làm vẻ mặt dửng dưng mà cười nói.

“Em hỏi lại cho chắc thôi mà. Vì em cảm thấy có anh cả ở nhà sẽ ngọt ngào kiểu gì ấy.”

“Phải không? Ngọt ngào mà chị thấy em cứ thích qua phòng anh cả thôi. Rốt cuộc trong đó có gì vui?”

“...Em qua là để hỏi bài.” Vưu Chiêu Hy nuốt nước bọt nói, sau đó lập tức đứng bật dậy, mau chóng mang theo túi đồ ăn của mình đi lên phòng.

Trước khi đi khỏi, Vưu San vẫn không tha cho cậu em út nhà mình, nói với theo, “Này, có nhớ anh cả thì bảo chị, chị truyền lời cho nhé.”

Vưu Chiêu Hy không quay lại đáp trả câu nào, chỉ nhất mực đi lên phòng của mình. Khoảnh khắc đó cậu chỉ muốn bước lên bậc thang thật nhanh chóng, để thoát khỏi ánh mắt ý vị của Vưu San mà thôi.

Đóng cửa phòng lại, Vưu Chiêu Hy bình thần thả cái túi đồ ăn lên bàn học, sau đó liền nằm vật ra giường. Hai tay hai chân thả lỏng thoải mái, cậu nghiêng nhẹ đầu, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ánh trăng hôm nay sáng đến kì diệu. Tuy không tròn vành vạnh như chiếc bánh, nhưng lại rất đẹp.

Nhìn ngắm bầu trời một lúc lâu, Vưu Chiêu Hy mới thu lại tầm mắt, nhìn đến trần nhà. Một màu trắng đã sớm chuyển ngà lấp đầy đôi mắt của cậu. Nhìn một hồi, bỗng dưng ở chính giữa lớp màu trắng ngà ấy xuất hiện một khuôn mặt.

Mơ màng neho mắt lại, Vưu Chiêu Hy nhận ra đó là khuôn mặt băng lãnh của Vưu Thần. Đôi mắt không hề vương vấn một chút dịu dàng của y không hiểu sao vẫn luôn khiến cho cậu mê mẩn đến quên mất mọi thứ xung quanh.

Hình ảnh mơ hồ của Vưu Thần tựa như một ảo ảnh. Vưu Chiêu Hy chớp mắt một cái, mở ra liền không nhìn thấy người kia đâu nữa. Trong lòng cậu khi đó đột nhiên có chút hụt hẫng kì lạ.

Vưu Chiêu Hy ngồi bật dậy, ôm lấy khuôn mặt của mình, vò vò nắn nắn như cục bột. Mãi mà sau, cậu mới thở mạnh ra một hơi.

Kì lạ thật, tại sao mình lại nhìn thấy anh ấy được nhỉ? Lẽ nào...mình cảm thấy nhớ anh ấy như lời của chị ba nói?

Không thể nào!

Vưu Chiêu Hy tự thức tỉnh bản thân bằng cách hét lớn trong lòng ba từ kia.

Vưu Thần chỉ là...anh trai của mình. Một người anh trai mà mình hết lòng ngưỡng mộ. Chỉ, có, như, thế, thôi!

Đúng vậy, chỉ có như thế, không có gì hơn mức bình thường cả! Nếu có, thì là mình ngưỡng mộ anh ấy hơn mọi người xung quanh một chút thôi!

Ừ, chính là vậy!

“Tiểu Hy!!!”

Trong lúc còn đang tự trấn tĩnh mình, Vưu Chiêu Hy bị một âm thanh bất ngờ dội đến, cậu thành linh quay đầu lại, không hiểu sao lại hét toáng lên:

“Mình không có nhớ anh ấy mà.”

“...”

Người ở trước cửa phòng của cậu nghe câu nói kia, biểu cảm trên mặt phải gọi là cực kì phong phú đa dạng, không thể diễn đạt hết bằng lời nói hay câu từ được.

“Tiểu Hy à, em vừa nói gì thế? Chị nghe chưa rõ.”

Vưu Chiêu Hy nhìn thấy Vưu San đứng ở cửa phòng, hơi thở ở trong lồng ngực đột nhiên đứt quãng khó khăn. Cậu nắm chặt bàn tay của mình, muốn trốn tránh nhưng không biết phải làm như thế nào.

“Chị, chị đứng đó từ bao giờ thế?”

Vưu San mỉm cười, “Vừa đủ để nghe em nói em nhớ anh cả.”

Vưu Chiêu Hy lần này thật sự đã tay mình chôn lấy bản thân. Mặt mũi một khắc đã bị vút xuống đất. Nhưng cũng may mắn vì người ở đối diện chính là Vưu San.

Thử tượng tượng nếu như thay vào là Vưu Kiện hay Vưu Hạ thì sẽ tồi tệ đến mức nào cơ chứ?

“...Chị gọi em có chuyện gì?”

Vưu San lúc này mới bước vào phòng cậu, đi đến bên kệ sách mà thuận tay rút ra một quyển sách mỏng. Hươu hươu quyển sách trước mặt Vưu Chiêu Hy, Vưu San nói:

“Cho chị mượn đọc chút nha.”

Vưu Chiêu Hy ngẩng mặt nhìn quyển sách kia, không thể thốt nên lời gì nữa, chỉ biết gật đầu một cái.

Vưu San nhìn đứa em út của mình đứng chôn chân tại chỗ, cảm thấy có chút thú vị.

“Được rồi, em mau ăn đồ ăn đi, không kéo nguội mất đấy.”

Vưu San nói xong liền quay lại đi về phía cửa phòng. Trước khi đi khỏi, cô nàng còn nháy mắt với Vưu Chiêu Hy:

“Vừa ăn vừa nhớ cũng được. Vừa no bụng, vừa ấm lòng.”

Cánh cửa nhẹ nhàng khép lại. Vưu Chiêu Hy mất lực mà ngồi phịch xuống giường. Cả gương mặt nhỏ nhắn đều vùi sâu vào lòng bàn tay.

Nhắm mắt lại, Vưu Chiêu Hy hiện tại không còn cảm giác muốn thử món ăn gà rán của con người nữa.

Còn Vưu San sau khi lấy được cuốn sách ở bên phòng Vưu Chiêu Hy về cứ tằm tằm mỉm cười.

Bản thân cô cũng biết được việc Vưu Chiêu Hy bám Vưu Thần như thế nào. Bên cạnh đó, Vưu Chiêu Hy còn là một người đặc biệt hơn tất cả mọi người trong nhà.

Đặc biệt ở chỗ, cậu có thể khiến cho Vưu Thần mỉm cười, dù chỉ là một cái nhếch môi thật nhẹ.

Bản thân của Vưu San vốn là một người hòa nhã, không bao giờ thích sự hiềm khích xảy ra ở trong gia đình và luôn mong muốn mọi thành viên trong nhà đều sẽ hạnh phúc.

Từ lâu, Vưu San đã luôn hy vọng người anh lớn nhất của mình có thể mỉm cười và gỡ bỏ đi gương mặt lạnh lùng kia. Và hiện tại, cô cũng cảm thấy an tâm một chút vì Vưu Chiêu Hy chính là nụ cười của y.

14. Chương 14

Tác giả: SUNQINGtheWriter.

Lưu ý: KHÔNG CHUYỂN VER.

Chương 14

Sau một hồi định thần lại, Vưu Chiêu Hy mới sức nhớ đến hộp gà rán ở trên bàn học.

Cậu mau chóng rời khỏi giường, kéo thân đến ngồi xuống ghế, mắt chăm chú quan sát chiếc hộp có tông màu đỏ và trắng. Nắp hộp đã bị nhả một chút vì hơi nóng của thức ăn ở bên trong.

Cẩn thận kéo nắp hộp ra hơn một nửa, Vưu Chiếu Hy tròn mắt quan sát 2 chiếc đùi gà giòn rụm vàng ươm, mùi thơm đến giờ vẫn còn nức cả mũi.

Hít vào một cái, Vưu Chiếu Hy khẽ mím môi, đột nhiên lại nghĩ đến việc cứ cầm thẳng cái đùi đó lên mà cắn một miếng. Hoàn toàn không dùng đến được phẩm mà Vưu Thần bào chế ra.

Nhưng ý niệm ấy thật sự đã làm cho cậu phân vân đến một lúc lâu.

Trong tay đã có chiếc đùi gà, Vưu Chiếu Hy vẫn mãi nghĩ ngợi, liệu khi mình trực tiếp ăn vào mà không cần được phẩm kia thì sẽ như thế nào?

Vị của nó...có tệ đến mức phải nôn hết ra hay không nhỉ?

Vưu Chiếu Hy thật sự muốn biết điều này, nhưng bản thân hiện tại vẫn chưa đủ dũng khí. Cậu khá là sợ việc phải chạy vào phòng tắm, cúi người nhìn xuống bồn cầu và...nôn mọi thứ trong bao tử của mình.

Mà, vốn dĩ từ trước đến giờ trong bao tử của cậu cũng chỉ tồn tại một thứ duy nhất, đó chính là máu. Nhưng việc gì cũng có ngoại lệ của nó. Chẳng hạn như những lần Từ Lương rử rề cậu xuống căng tin để ăn thử món bánh mì mới, cậu ậm ừ một lát, rốt cuộc cũng cắn thử một chút.

Kết quả đương nhiên là dở tệ, đối với cậu.

Nhìn lại hộp gà rán này, tuy mùi vị tương đối hấp dẫn vị giác nhưng Vưu Chiếu Hy cứ bị ám ảnh mãi cái vụ bánh mì mới của căng tin. Chân chừ một lúc lâu nữa, cậu mới thở mạnh một cái, hy sinh vì chiếc bao tử đang reo lên cồn cào của mình.

Ngay lúc này đây, cậu thật sự rất thèm thịt gà mà không hề có một nguyên nhân gì rõ ràng cả.

Chỉ đơn thuần là muốn ăn thịt gà thôi.

Cẩn nhẹ môi dưới một chút, chiếc đùi giòn rụm kia đang cận kề ngay miệng của Vưu Chiếu Hy.

Nhắm mắt, dứt khoát cắn một nhát thật sâu vào chiếc đùi.

Mùi vị chậm rãi lan tỏa ở đầu lưỡi. Lớp bột giòn rụm giống như đang tan ra ở bên trong miệng. Vừa béo ngậy, vừa thơm ngon.

Vưu Chiếu Hy vẫn còn căng thẳng khi nhai miếng thịt gà đó, một hồi sau, cậu mở mắt, cảm giác được tất cả đều đã hòa tan thành một ở trong bao tử.

Chiếc đùi gà này...thật...

Vưu Chiếu Hy một lần nữa nuốt nước bọt, cuối cùng liền thốt ầm ở trong bụng rằng: Món này thật ngon!!! Thật sự, quá, ngon!

Liếc mắt nhìn chiếc đùi đã bị mất một khoảng, Vưu Chiếu Hy cảm thấy bản thân muốn nhảy cẫng lên với việc mình vừa mới ăn một món ăn của con người mà chẳng cần đến loại được phẩm kia.

Chậm rãi ăn thêm một vài miếng nữa, Vưu Chiếu Hy lúc này hoàn toàn bị đắm chìm trong vị ngon của thịt gà.

Đến khi trong chiếc hộp chỉ còn những mảnh xương vụn, Vưu Chiếu Hy mới bừng tỉnh ngẫm lại.

Khoan đã, như vậy...tại sao mình lại có thể ăn được món này ngoài máu?

Nếu như thế... thì mình là một cá thể đặc biệt hay là...một cá thể cần bị loại trừ khỏi Huyết tộc?

Mình, rốt cuộc là vì sao... là vì sao nhỉ?

Vưu Chiếu Hy thần thờ nhìn xuống những mảnh xương vụn, trong lòng bộn bề suy nghĩ, không biết nên đem chuyện này mà tâm sự với ai cho phải đạo.

Bối rối ở trong lòng, Vưu Chiêu Hy khẽ thở dài, ngược mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Đúng lúc ấy, trong mắt cậu bỗng hiện lên tia sáng màu đỏ mà sáng hôm nay vừa mới nhìn thấy.

Thứ ánh sáng màu đỏ huyền diệu ấy lóe lên trong vài giây, sau đó mờ dần rồi biến mất không một dấu vết.

Vưu Chiêu Hy vô thức siết nắm tay, trong miệng thầm nói, lại là nó nữa...

#

Trong lúc đó, Vưu Hạ ở cách hai căn phòng đang ngồi trước máy tính của mình xem qua một số tài liệu của thầy Chu giao cho.

Những con chữ la tinh cứ thi nhau nhảy nhót trên màn hình máy tính, đến mức Vưu Hạ phải dừng tay một lúc, gỡ chiếc kính cận của mình đặt xuống bàn để nghỉ ngơi.

Việc học của anh hiện tại xem như là đã ổn thỏa mọi mặt. Chỉ có điều, thầy Chu quá sức kì vọng vào một sinh viên tài giỏi như anh, cho nên thầy đã giao thêm một số thử thách và muốn anh phải hoàn thành nó trước khi ra nước ngoài du học.

Đang nhắm mắt nghỉ ngơi một chút thì tiếng chuông điện thoại ở đâu đó reo lên.

Vưu Hạ có chút buồn bực hươ tay tìm điện thoại ở trên bàn. Liếc qua màn hình, anh nhìn thấy tên của thằng bạn thân, lập tức bắt máy.

“Sao đây?”

“Tao tìm được hàng cho mày rồi. Có muốn xem qua không?”

Vưu Hạ nghe vậy, đầu óc hơi mơ hồ chưa rõ. Đầu dây bên kia lại nói thêm một câu nữa.

“Là hàng mày cần tìm.”

“Qua tao liền đi.” Vưu Hạ mới nghe đến đó đã dứt khoát đáp lại, các ngón tay còn vô thức siết chặt điện thoại.

“Mười phút nữa đón tao ở ngã ba.” Gửi lại một câu xong, người bạn kia cũng mau chóng cúp máy.

Vưu Hạ liếc nhìn màn hình điện thoại của mình, trong lòng phấn khởi không ít. Quay qua màn hình máy tính, những con chữ Tiếng Anh đã ngừng nhảy nhót một lúc lâu, rốt cuộc lại bị đem qua một xó khác.

Đúng mười phút sau, Vưu Hạ đi đến chỗ ngã ba mà hai người thường xuyên hẹn nhau, vừa vặn nhìn thấy một tên con trai dáng dấp cao ráo với mái tóc xoăn bồng bênh màu hạt dẻ.

Cậu trai kia thân bận một bộ y phục đơn giản mà năng động, bên cạnh còn dẫn theo “món hàng” mà Vưu Hạ tìm kiếm.

Đi lại gần đó, Vưu Hạ nhìn qua “hàng” của mình, nhếch môi cười lên một cái.

“Hàng đây sao?” Vưu Hạ hỏi.

Cậu trai kia ấn tay xuống xoa xoa vật thể màu xám khổng lồ kia, gật đầu, “Sao? Ổn lắm đúng không?”

Vưu Hạ lúc này ngồi khụy một gối, bàn tay đặt lên đầu món hàng quý giá của mình, vuốt vuốt vài cái, ra chiều thích thú.

“Nó có tác dụng như thế nào?”

“Bắt hồ ly.”

Nụ cười thỏa mãn trên môi Vưu Hạ càng lúc càng hiện rõ ra. Các ngón tay của anh đều bị lớp lông màu xám kia bao lấy, mềm mướt như nhung.

“Con chó này cũng đẹp nữa.”

Cậu trai đưa mắt nhìn thú cưng có tài của mình, đuôi mắt khẽ cong lên, cười hãnh diện:

“Thật sự khó khăn lắm mới tìm được loài này. Vì hiện tại nó đã sắp bị tuyệt chủng rồi. Chẳng còn lại được bao nhiêu con đâu.”

“Cho nên...” Cậu trai lườm Vưu Hạ, “Mày lo mà chăm nó cho kỹ vào.”

Vưu Hạ sau khi đã làm quen được với chú chó kia rồi liền đứng dậy, thông thả vươn vai một cái.

“An tâm. Xong việc ngày mai tao đem trả cho mày liền.”

“Ok, nhớ đó. Giờ tao về.”

Cậu trai nói, sau đó nhìn chú chó kia đang đứng bất động một chỗ, không mấy ồn ào náo nhiệt mà vẫy tay:

“Tạm biệt Gus. Ngày mai gặp lại mày.”

Gus nghe gọi tên liền ngẩng đầu lên, cái hàm răng bén nhọn của nó khiến cho ai nhìn cũng phải khiếp sợ há ra, chiếc lưỡi uốn lượn như muốn nói lời tạm biệt.

Cậu trai kia đi khỏi, Vưu Hạ một mình dẫn Gus về nhà.

Ngay khi Vưu Hạ trở về phòng thì vô tình nhìn thấy Vưu Chiêu Hy đang đứng trước cửa phòng lấp ló muốn làm gì đó.

Chân mày của anh khẽ nhíu lại, Gus ở bên cạnh lúc này bỗng sủa lên một tiếng khiến cho Vưu Chiêu Hy giật bắn mình.

“Anh tư.” Vưu Chiêu Hy gọi một tiếng, sau đó quay sang nhìn Gus với ánh mắt ngỡ ngàng.

Gus là một loài chó có kích cỡ tương đối lớn, đứng tới hông của Vưu Hạ. Bộ lông màu xám không hề pha lẫn với một màu sắc nào khác. Đôi tai dựng lên. Nhìn qua, có chút giống loài sói rừng.

“Em làm gì trước phòng anh vậy?” Vưu Hạ nhíu mày hỏi.

Vưu Chiêu Hy vẻ mặt có chút vô tội, mũi chân xoay xoay dưới đất, cười nói, “Em muốn tìm cuốn sổ gia phả hôm qua anh tư đã lấy. Em chưa đọc xong.”

“À...” Vưu Hạ nghe vậy liền cười, nụ cười có hơi chướng mắt, “Cái đó anh cả đã lấy lại rồi. Muốn thì qua phòng anh ấy tìm thử xem.”

Vưu Chiêu Hy nghe vậy lập tức gật gù, “Ra vậy. Thế để em qua phòng anh cả tìm nó.”

Cậu vừa xoay người định đi thì bất chợt Vưu Hạ gọi lại một tiếng. Hai người một lần nữa đối mặt nhau, Vưu Hạ hơi nghiêng đầu về phía của Gus, thấp giọng bảo:

“Đi dạo một chút không?”

#

Vưu Chiêu Hy không tìm ra được lý do nào cho cuộc đi dạo bất đắc dĩ này cả.

Cậu đi bên cạnh Gus, Vưu Hạ cũng đi bên cạnh Gus. Cả hai người không nói một lời nào kể từ khi bước ra khỏi cổng nhà.

Nhà của bọn họ nằm khuất trong một khu phố ít người dân sinh sống. Muốn đến công viên kì thực phải đi một quãng khá là xa.

“Nhà mình nằm tách biệt như thế này, mỗi lần đi ra ngoài phố phải đi thật lâu.” Vưu Chiêu Hy đi bộ một đoạn dài nên mỗi chân, mở miệng than thở.

Vưu Hạ ở bên cạnh không bình luận về khoảng cách giữa nhà mình với khu phố sầm uất ngoài kia. Cái anh chú tâm vào chính là thái độ của Gus.

Dường như Gus rất bình lặng khi đi bên cạnh Vưu Chiêu Hy.

Lẽ nào...nó không tác dụng? Hay là...nó thật sự không phải là hồ ly?

Vưu Hạ nghĩ ngợi, lâu lâu sẽ lại nhíu mày khó chịu.

“Anh tư, coi chừng!”

Vốn tâm trí đang treo ngược cành cây, Vưu Hạ khi đó chỉ cảm giác cánh tay của mình bị nắm chặt và kéo lùi lại. Gus lúc này cũng sữa lên hai tiếng thật lớn, nghe có vẻ giống như tiếng tru của sói.

“Làm sao vậy?” Vưu Hạ mơ hồ không hiểu nhìn Vưu Chiêu Hy.

Vưu Chiêu Hy bình tĩnh chỉ xuống đất, nơi đó có một cái hố lớn không được lấp.

“Anh suýt bị lọt hố kia.”

Dừng lại, cậu lại than trách, “Ai đào hố mà không chịu lấp lại như vậy chứ?”

Vưu Hạ rốt cuộc cũng nhìn thấy cái hố lớn kia, trong bụng thầm mắng kẻ nào đào xong không lấp, ngoài mặt thì vẫn chú tâm vào Gus. Ngoại trừ hai tiếng sữa lớn khi nãy thì Gus vẫn quá dĩnh bình lặng.

Cả ba đi thêm một đoạn nữa, cuối cùng cũng đến công viên.

Buổi tối, công viên lấp thật nhiều những sợi dây đèn led đủ màu sắc, chớp nháy chớp nháy luân phiên. Tiếng trẻ con vui đùa cũng tíu tít như một khu vườn ngập tiếng chim hót.

Vưu Chiêu Hy hiếm khi ra ngoài công viên dạo chơi như thế này. Vừa đến nơi, cậu liền ngồi phịch xuống cái ghế đá, thở dốc.

“Mệt quá chừng.”

Vưu Hạ để cho Gus đứng bên cạnh Vưu Chiêu Hy. Anh ngồi xuống ở ngay bên trái, đưa mắt nhìn ngắm khu công viên đông đúc trẻ con này.

Bản tính của Vưu Hạ không ưa trẻ con, nghe điệu cười của bọn chúng thôi là anh đã khó ở mắt rồi. Nhưng vì đi dạo cho nên anh đành phải đến công viên như bình thường người ta vẫn hay làm thế.

“Sao hôm nay anh lại rủ em đi dạo thế?” Vưu Chiêu Hy ngồi sát bên, hiếu kì hỏi.

“Chỉ là muốn khuây khỏa một chút. Đi một mình thì khá nhàm chán.”

“Ra vậy.” Cậu cười, sau đó đưa tay thản nhiên vuốt vuốt đầu Gus, “Con chó này là của anh sao? Em chưa từng thấy nó.”

“Của bạn anh. Nó nhờ trông hộ vài hôm.”

Vưu Hạ trả lời, nhưng ánh mắt lại cực kì chú ý vào Gus. Thấy Gus được Vưu Chiêu Hy vuốt ve liền há miệng đáp lại rất bình thường, Vưu Hạ trong lòng khẽ thở dài.

Nếu như vậy, chắc hẳn là không phải rồi.

Vưu Hạ, mày đã quá đa nghi rồi.

Liếc nhìn Vưu Chiêu Hy đùa với Gus rất vui vẻ, anh bỗng dưng cũng mỉm cười một chút. Hồi sau, anh đứng dậy, toang đi mua nước cho cả hai.

Lúc này chỉ còn lại Vưu Chiêu Hy cùng Gus.

Cậu đứng dậy, muốn tìm trò gì đó thật thú vị để chơi cùng với Gus. Ngó nghiêng một hồi, cậu tìm được một khúc gỗ nhỏ. Hươu hươu lên cao, Vưu Chiêu Hy nói vọng về phía trước:

“Gus, bắt lấy!”

Dứt lời, khúc gỗ liền bị ném ra đằng xa.

Gus tuy là loài bắt hồ ly, nhưng đối với trò chơi này, nó vẫn hưởng ứng rất nhiệt tình. Sữa một tiếng, Gus quay đầu chạy về hướng của khúc gỗ. Một hồi sau, lập tức mang khúc gỗ về chỗ của Vưu Chiêu Hy.

Hai người bọn họ chơi thêm một đợt nữa thì Gus bỗng dưng đứng bất động làm cho Vưu Chiêu Hy hơi lo lắng.

Cậu từng bước đi lại gần nó, định đưa tay vuốt ve đỉnh đầu nó thì nghe thấy âm thanh gầm gừ phát ra.

“Gus?”

Vưu Chiêu Hy im lặng quan sát Gus, phát hiện ra đôi mắt của nó đã thay đổi. Về hung dữ của một loài thú đi săn bỗng bùng phát khiến cho cậu không lường trước được mọi sự việc.

Tiếng gầm gừ càng lúc càng lớn. Gus nhìn thẳng vào Vưu Chiêu Hy, giống như là bị dính phải một loại bùa chú gì đó mà thay đổi tính cách bất ngờ.

Vưu Chiêu Hy từng bước một lùi về phía sau, ánh mắt không rời khỏi Gus một giây nào. Tim cậu đập như trống dồn. Đôi mắt lúc này lại ngơ ngác nhìn xung quanh muốn tìm Vưu Hạ đang ở đâu, nhưng hoàn toàn không nhìn thấy anh.

Vưu Chiêu Hy càng lùi, Gus lại càng tiến lên, một lúc một gần hơn.

Không thể nào. Gus bị làm sao vậy nhỉ? Nó sẽ không cắn mình chứ?

Vưu Chiêu Hy cắn nhẹ môi, cố gắng giữ cho bản thân bình tĩnh trong hoàn cảnh này. Đáng tiếc cho cậu, khi đang lùi dần về phía sau, chân cậu vấp phải một hòn đá, lập tức ngã xuống đất.

Một động tĩnh nhỏ này như liều thuốc nổ đối với Gus. Nó bỗng sủa lớn một tiếng, sau đó liền nhắm về phía của Vưu Chiêu Hy mà lao đến như một cơn vũ bão.

“A!”

Vưu Chiêu Hy hoảng sợ hét lên một tiếng, cả cơ thể đều bị đóng băng ngay cái giây phút chết tiệt ấy. Cậu nhắm chặt mắt mình, cố gắng nghĩ đến một điều gì đó thật lạc quan, nhưng nỗi khiếp sợ trong lòng vẫn lẩn át không ngừng.

Vài giây sau, âm thanh gầm gừ của Gus bỗng dừng tất lịm.

Cả không gian một lần nữa yên bình trở lại.

Vưu Chiêu Hy lúc này mới từ từ hé mắt nhìn qua. Bất chợt, trước mặt cậu là một thân ảnh màu đen. Dưới ánh sáng le lói của công viên thì người kia càng không lộ rõ khuôn mặt của mình.

“...”

Thời gian lúc đó như lắng đọng lại hoàn toàn.

Thân ảnh kia vẫn không nhúc nhích, chỉ đứng yên một chỗ. Khuôn mặt hơi cúi xuống, đôi mắt âm lãnh nhìn Gus.

Vưu Chiêu Hy từ dưới mặt đất loạng choạng đứng dậy, cảm giác hình dáng kia quá đỗi quen thuộc với mình. Mà Gus ở đối diện lúc này cũng đã nằm xuống ngoan ngoãn hết như một chú chó con vậy. Tiếng gầm gừ khe khẽ phát ra. Ánh mắt của nó có phần hoảng sợ đối với người kia.

“...này...” Vưu Chiêu Hy định lên tiếng thì Vưu Hạ ở đâu đó đột nhiên xuất hiện.

Nhìn thấy khung cảnh đáng sợ khi này và khung cảnh hiện tại khiến cho anh một trận không nói nên lời.

Điểm khác nhau giữa hai thời điểm chính là sự khiếp sợ càng tăng lên một bậc. Vì kẻ vừa trấn tĩnh một con chó săn đang nằm bất động kia chính là...

“Có vẻ cuộc nói chuyện sáng nay của chúng ta không có tác dụng lắm nhỉ, em trai?”

Thanh âm mang chút khí lạnh đậm ngân lên khiến cho hai người còn lại đều phải đứng hình.

15. Chương 15

Tác giả: SUNQINGtheWriter.

Lưu ý: KHÔNG CHUYỂN VER.

Chương 15

Vưu Hạ sau khi nhìn thấy người kia vừa cong khóe môi lên để lộ ra nụ cười lãnh đạm liền đứng hình.

Ban nãy khi Gus đột nhiên tấn công Vưu Chiêu Hy, kì thực Vưu Hạ có nhìn thấy. Anh đứng nấp nửa người vào một gốc cây cổ thụ và đã chứng kiến toàn bộ sự việc.

Khi Gus tấn công Vưu Chiêu Hy bất ngờ như vậy đã khiến cho Vưu Hạ trong một khắc phải thay đổi suy nghĩ của mình. Gus chắc hẳn sẽ không thể tự nhiên mà nổi điên lên như vậy nếu không có lí do chính đáng.

Ngoại trừ việc... Vưu Chiêu Hy chính là hồ ly.

Vì suy nghĩ này mà Vưu Hạ đã không bước đến giúp đỡ Vưu Chiêu Hy trong lúc tính mạng của cậu gặp nguy hiểm nhất.

Chỉ có một điều mà Vưu Hạ không ngờ đến nhất là việc Vưu Thần bỗng nhiên lại xuất hiện ở chỗ này, chuẩn xác vào giây phút mà Vưu Chiêu Hy sắp sửa bị con chó săn xé thành nhiều mảnh.

Một màn này quá đổi bất ngờ đối với cả hai. Nhưng cảm xúc của họ lại hoàn toàn khác nhau.

Vưu Hạ đến giờ vẫn im lặng không đáp lại câu hỏi khi nãy của Vưu Thần mà chỉ hạ tầm mắt quan sát Gus.

Còn Vưu Chiêu Hy sau khi nhận ra người kia là ai liền cong miệng lên cười vui sướng. Đường như nỗi sợ ban nãy cũng đã mọc cánh mà bay mất rồi.

“Anh cả.” Vưu Chiêu Hy bước lên hai bước, sóng vai với Vưu Thần rồi gọi một tiếng.

Vưu Thần lúc này mới hơi nghiêng người nhìn tiểu ma cà rồng, khuôn mặt vẫn không thay đổi mà bảo:

“Cũng đến giờ về nhà rồi nhỉ?”

Nghe như vậy, Vưu Chiêu Hy liền gật đầu hai, ba cái. Sau đó còn mừng rỡ bắt lấy tay của Vưu Thần kêu lên:

“Cảm ơn anh cả!”

Vưu Thần không đáp lại mà chỉ hướng mắt nhìn đến Vưu Hạ ở đối diện. Quan sát vẻ mặt trầm lặng của anh một lúc lâu, y mới nhếch khóe môi lên cười một cái.

“Vưu Hạ, em dẫn con chó này về trước đi. Có vẻ... nó mệt rồi.”

Ánh mắt khi nói của Vưu Thần hơi đảo nhẹ qua phía Gus. Gus sau khi bị y trấn tĩnh liền nằm im bất động, vẻ mặt phẳng phất chút hoảng sợ của một con chó sợ chủ nhân.

Vưu Hạ nghe người kia lên tiếng như vậy cũng âm trầm làm theo mà không thắc mắc một tiếng nào.

“Gus, về thôi.”

Gus nghe gọi lúc này mới chịu đứng dậy, rất bình lặng mà đi theo phía sau của Vưu Hạ.

Sau sự việc kia, Vưu Hạ cũng chẳng buồn nhìn đến đứa em út của mình có bị thương ở đâu không. Mà cơ bản ngay cả Vưu Chiêu Hy cũng không để ý đến nó nữa là.

Mọi sự tập trung của cậu hiện tại chỉ dồn hết lên người của Vưu Thần mà thôi.

Công viên càng về đêm càng vắng người. Xung quanh chỉ còn sót lại âm thanh của những bản nhạc và chiếc đi quay. Ngọn đèn vẫn thi nhau chớp nháy không ngừng khiến cho bầu không gian có chút cô tịch.

“Anh cả...” Vưu Chiêu Hy định mở miệng nói gì đó thì Vưu Thần đã mau chóng cướp lời của cậu.

“Chân không bị làm sao chứ?”

“A.”

Nghe hỏi, Vưu Chiêu Hy mới ngó xuống cổ chân của mình, bụng định bảo là không sao nhưng không hiểu lý do gì khi lời ra tới miệng lại biến thành:

“Đau lắm ạ...”

Vưu Thần nghe vậy, ánh mắt có chút thay đổi. Y nhìn khuôn mặt nhăn nhó của tiểu ma cà rồng, sau đó lại ngó xuống cổ chân của cậu. Không biết qua bao lâu, y mới nghiêm túc hỏi lại:

“Đau thế nào?”

Sau khi nói xong câu kia, Vưu Chiêu Hy mới nhất thời nuốt nước bọt. Cổ chân của cậu kì thật không đau, quá lắm sẽ bị trầy một chút mà thôi.

Nhưng khi người kia hỏi thăm như vậy, cậu không tự chủ được mà buông lời than vãn, cốt chỉ muốn được người kia quan tâm thêm một chút nữa.

Liếc xuống một cái, Vưu Chiêu Hy mím nhẹ môi, giả vờ xoay gót rồi nhăn mặt.

“Thật sự...đau đến đi không được.”

Vưu Thần vẫn đứng yên một chỗ quan sát biểu tình của người nọ. Cái nhíu mày của cậu làm cho y cảm thấy khó chịu thay.

Thầm thở dài một tiếng, Vưu Thần hơi xoay lưng lại, chân khụy gối. Tư thế này khiến cho kẻ nào đó vừa giả vờ than khóc bất ngờ một trận.

Vưu Chiêu Hy tròn mắt nhìn tấm lưng to lớn kia, trong lòng nảy sinh một loại tư vị thật kì lạ.

“Trời tối rồi, em không muốn sẽ ở đây đến sáng chứ?”

“À...vâng.”

Vưu Chiêu Hy đối với tấm lưng kia khẽ mỉm cười, sau đó mau chóng ngả lên lưng của y. Chiếc áo choàng nhung màu đen mềm mại khiến cho cậu cảm thấy thoải mái vô cùng. Ngoài ra còn có hương vị riêng biệt của Vưu Thần nữa.

Mũi lén lút hít một cái, tim liền đập mạnh mấy hồi.

Cũng thật may mắn Vưu Thần hiện tại không nhìn thấy được tiểu ma cà rồng kia thích thú đến thế nào, nếu không cậu sẽ bị gán cho cái mác là cuồng anh trai mất thôi.

Cả hai đi được một đoạn ngắn, Vưu Chiêu Hy hơi nhồm người lên, hỏi:

“Anh không đi công tác à?”

“Công việc có chút vấn đề, vẫn chưa đi được.”

“May thật nhỉ.”

Vưu Chiêu Hy thì thầm trong miệng, không khéo đã để cho người đang công mình trên lưng nghe được. Vưu Thần biểu cảm khuôn mặt dường như không thay đổi, lạnh như một khối băng đứng nghĩa khiến cho ai lướt ngang qua y đều muốn né tránh.

“Công việc của tôi bị trì hoãn là sự may à?”

Nghe hỏi ngược lại, Vưu Chiêu Hy mới giật khẽ người, mắt trừng to muốn mau miệng giải thích ý của mình không phải như thế. Nhưng người kia vốn dĩ chỉ hỏi cho vui miệng chứ cũng chẳng gắt gao gì.

Tiếc là cậu không biết, thế nên mới bĩu môi, nhỏ giọng giải thích:

“Đương nhiên là không phải rồi. May là vì anh đã đến cứu em kịp lúc. Em cứ nghĩ đời mình đến đây là xong rồi... Con chó ấy, đột nhiên lại hung dữ như vậy, không ngờ được luôn ấy.”

Vưu Thần vẫn im lặng lắng nghe người kia nói, một hồi lâu, y mới nhẹ mỉm cười. Tựa như những lời nói của Vưu Chiêu Hy là một mẩu chuyện hài có thể khiến cho tâm tình của y trở nên vui vẻ thoải mái như vậy.

Con đường trở về nhà một lúc một gần hơn, đồng nghĩa với việc xung quanh cũng chỉ còn sót lại những hàng cây xanh cao ngất ngưỡng. Tán lá to lớn bị bóng tối bao trùm lấy. Lâu lâu sẽ có gió thổi lướt qua, hàng loạt những tán lá va vào nhau tạo nên một âm thanh rì rào lạnh thấu xương.

Vưu Chiêu Hy vốn chỉ bận một bộ đồ mỏng, bị gió lùa vào người khiến cả cơ thể của cậu rung mình một cái. Hai cánh tay vì thế mà vô thức siết chặt thêm một nắm, hoàn toàn áp cả người mình vào tấm áo choàng nhung của người kia.

Trên đường đi, hầu như chỉ có mỗi Vưu Chiêu Hy là người mở lời nói chuyện, cũng đảm nhiệm luôn vai trò người bình luận, cuối cùng là tự kết thúc câu chuyện của mình.

Khi đó cậu thầm nghĩ, định lực và sức chịu đựng của mình thật tốt.

Nhưng người ngoài nhìn vào có lẽ sẽ nhìn thấy một viễn cảnh khác. Đó là sự kiên nhẫn và chịu đựng của Vưu Thần thật không thể chê vào đâu được.

Vưu Chiêu Hy nói linh tinh những thứ ở trên trường học của mình, ngay cả Lý Thiệu Lâm – một tên mặt liệt mà cậu không ưa nhất cũng kể cho Vưu Thần nghe.

Chỉ có điều, khi nghe đến tên của Lý Thiệu Lâm, nét cười trên môi của Vưu Thần bất chợt biến mất, tựa như chưa từng có.

“Anh, ngày mai anh lại đi công tác sao?”

“Ừm.”

“Thế anh đi đến khi nào mới về ạ?”

Vưu Chiêu Hy hỏi đến đây mới cảm giác những câu hỏi của mình có chút gì đó không được bình thường. Giọng điệu của cậu khi hỏi Vưu Thần phải gọi bằng một từ gì ý nhỉ?

Là từ gì được ta?

Vưu Chiêu Hy hơi mím môi, bầu không khí chợt im lặng trong khi cậu đang mãi suy nghĩ về những câu hỏi của bản thân.

Còn Vưu Thần vừa nghe như vậy, không hiểu vì lý do gì mà lại mỉm cười, một nụ cười thật sự ấm áp nhưng cũng xen chút đùa giỡn.

“Em muốn tôi đi mấy ngày thì về?”

“...”

Vưu Chiêu Hy tròn mắt, dòng suy nghĩ của cậu bỗng dừng bị một vật nhỏ chặn lại, không còn lưu thông được nữa. Các ngón tay lên lút siết lại, ánh mắt hơi hạ xuống nhìn bề mặt bằng phẳng của con đường.

Im lặng thật lâu, Vưu Chiêu Hy cảm giác mình vừa mơ hồ mà phát ngôn bậy bạ:

“Nếu em muốn anh không đi thì sao?”

Vưu Thần phút chốc dừng bước. Động tác dứt khoát này của anh đã thành công khiến cho Vưu Chiêu Hy đơ cả người. Cậu giống như đang nín thở để biến thành kẻ vô hình trong nháy mắt, để khi Vưu Thần quay lại nhìn liền không tìm thấy một kẻ ăn nói loạn ngôn là cậu.

Nhưng đáng trách cho trí tưởng tượng phong phú của Vưu Chiêu Hy, Vưu Thần kì thật không quay đầu lại nhìn cậu một cái. Y đơn thuần là dừng bước, một hồi sau thì tiếp tục đi về phía trước.

Vưu Chiêu Hy thấy người kia im lặng như vậy. À không, từ đầu đến giờ cũng khá là im lặng, nhưng lần này y thật sự quá yên tĩnh đến mức làm cho tâm trí của cậu rối ren một cục.

Tại sao mình lại thốt ra cái lời kia chứ?

Ài, mình không hề có ý muốn nói như vậy chút nào mà...

Không đâu, anh cả sẽ không suy nghĩ cái gì đâu!

Đúng rồi, anh ấy không buồn bận tâm đâu, đúng là như vậy rồi.

Vưu Chiêu Hy tự vẽ ra thật nhiều thứ để trấn tĩnh bản thân, thế nhưng khi cậu vẫn còn ở ngay trên lưng Vưu Thần thì tất cả những thứ đó đều trở nên vô dụng.

“Anh cả...anh giận sao?”

Vưu Thần vẫn mặt lạnh không đáp, cũng chẳng rõ là y có giận hay không.

Nhưng nếu bảo y tức giận vì lời nói vô tư như vậy, có phải nghe rất vô lý hay không?

Vưu Chiêu Hy mím nhẹ môi, lắc lắc đầu, chắc không có giận mình đâu!

Đoạn đường về đến nhà đã được rút ngắn lại khá nhiều rồi. Vưu Thần vừa nhìn thấy ngọn đèn màu vàng trà treo ở ban công phòng của mình vẫn sáng, y mới giảm tốc độ bước đi của mình một chút.

Nghiêng nhẹ đầu qua bên trái một chút, Vưu Thần thấp giọng gọi, “Tiểu Hy.”

Hai tiếng “Tiểu Hy” rất nhanh liền bị gió cuốn trôi đi. Vưu Chiêu Hy lúc này đã nằm úp mặt lên tấm lưng của Vưu Thần mà đi vào giấc mộng của riêng mình.

Hai cánh tay vẫn ngoan ngoãn ôm lấy cổ của y. Sau một hồi dần vật bản thân đã loạn ngôn, cậu cảm thấy thật mệt mỏi và cứ như vậy mà thiếp đi từ bao giờ không hay.

Vưu Thần cảm nhận được hơi thở đều đều của người kia lập tức thở nhẹ một tiếng.

Về đến nhà thì cũng đã hơn mười giờ rưỡi tối.

Vưu San vẫn còn ở ngoài phòng khách để đọc sách, vừa nhìn thấy Vưu Thần cùng Vưu Chiêu Hy trở về, cô nàng liền tròn mắt không nói nên lời.

Mà Vưu Thần cũng thật lãnh đạm chẳng buồn chào hỏi gì mà đi thẳng lên cầu thang, trực tiếp đẩy cửa phòng của Vưu Chiêu Hy bước vào trong.

Đặt Vưu Chiêu Hy xuống chần êm nệm ấm xong xuôi, Vưu Thần cũng không vội rời đi.

Dưới ánh trăng mờ nhạt ở bên ngoài, gian phòng dường như bị nhấn chìm bởi một sắc màu tĩnh lặng. Tĩnh lặng đến mức chỉ còn có thể nghe thấy được tiếng thở của hai người họ.

Vưu Thần duỗi ngón tay lướt nhẹ một bên sườn mặt của Vưu Chiêu Hy. Có lẽ xúc cảm lạnh lạnh ở đầu ngón tay làm cho chân mày của cậu hơi nhăn lại, nhưng lúc sau liền dần ra, ngoan ngoãn ngủ say.

Sau khi nhìn ngắm đứa em trai út của mình đủ lâu, Vưu Thần mới cẩn thận mà nhẹ nhàng đặt xuống trán của Vưu Chiêu Hy một chiếc hôn.

Là một chiếc hôn chúc ngủ ngon mà từ ngày trước, y vốn luôn dành cho một mình cậu.

—

Má Vi: Thính nhẹ cho một buổi tối mát mẻ. Đón xem chương tiếp vào lúc 9h tối nay. hứ

16. Chương 16

Tác giả: SUNQINGtheWriter.

Lưu ý: KHÔNG CHUYỂN VER.

Chương 16

Sau khi rời khỏi phòng của Vưu Chiêu Hy, Vưu Thần cũng chưa trở về thư phòng của mình, mà lại rẽ vào một gian phòng ngay gần đó.

Bình thản gõ lên cửa một tiếng, sau đó Vưu Thần trực tiếp vặn nắm cửa để đi vào bên trong.

Gian phòng này được bày trí với tông màu đen xám, nhìn qua khá là thu hút ánh mắt của những người khác bởi sự hiện đại và đơn giản này.

Người ở trong phòng nghe động tĩnh cũng thoáng chốc giật mình mà xoay ghế lại. Bắt được ánh mắt lạnh đậm kia, Vưu Hạ lập tức đứng bật dậy, tựa như chưa từng chuẩn bị tinh thần trước đó.

Mà Vưu Thần bước vào căn phòng này cũng rất vững vàng tâm lý. Y ngồi xuống chiếc ghế dài ở bên trái góc phòng, sau đó đưa mắt liếc qua phía chiếc giường đôi.

“Còn nghĩ là em đã ngủ.”

Vưu Hạ đến giờ vẫn còn đứng chôn chân tại chỗ bàn làm việc của mình. Ánh mắt có chút thăm dò động tĩnh của Vưu Thần, một hồi sau liền thở nhẹ ra một hơi, cất bước đi về hướng đó.

Đứng che khuất Gus đang nằm ở bên cạnh giường, Vưu Hạ cố gắng không để giọng nói của mình lộ ra một chút sơ hở nào.

“Anh tìm em có chuyện gì sao?”

Vưu Thần vẫn chưa nhìn đến người kia, nhàn nhạt thừa nhận, “Tất nhiên là phải có việc mới đến đây rồi.”

Dứt lời, y soạt một tiếng đứng dậy, lướt nhẹ qua người Vưu Hạ một cái để đến chỗ của Gus đang nằm. Gus vốn dĩ đang lim dim đôi mắt muốn ngủ, bỗng dừng ngủi được mùi hương của Vưu Thần, lập tức mở to mắt và đứng nhồm dậy.

Cả bốn chân cứ chậm rãi lùi về phía sau, trên mặt Gus dường như đã hiện rõ nỗi khiếp sợ của mình.

Nhưng Vưu Thần cũng chẳng lạnh lùng như Vưu Hạ nghĩ. Y dừng trước mặt Gus ở một khoảng cách nhất định, sau đó cẩn thận ngồi xổm xuống, bàn tay hơi chìa ra. Trong lòng bàn tay y đang có những mẩu bánh vụn màu vàng thơm nức mũi.

Gus đảo mắt nhìn những mẩu bánh ở trong lòng bàn tay Vưu Thần, giữa một nỗi khiếp sợ xen lẫn với sự tò mò, cuối cùng Gus đã tiến lên, vươn lưỡi liếm sạch những mẩu bánh đó.

Quan sát con chó săn kia liếm sạch lòng bàn tay của mình, Vưu Thần không nhịn được mà cong khóe môi lên cười một cái.

Xong việc, Vưu Thần đứng dậy, xoay người lại nhìn Vưu Hạ đến giờ vẫn còn căng thẳng cực độ.

“Thả lỏng đi, em trai. Anh còn chưa nói gì cơ mà.”

Đối diện với nụ cười không rõ ý tứ của Vưu Thần, Vưu Hạ lúc nào cũng sẽ căng thẳng đến sôi ruột như vậy. Hai bàn tay âm thầm siết chặt thành nắm đấm, Vưu Hạ dời ánh mắt sang phía khác mà nói:

“Chuyện của Gus ở công viên, anh định sẽ giải thích như thế nào đây?”

“Giải thích?” Vưu Thần nheo mắt, tỏ ý không hiểu người kia đang muốn nói gì.

“Em dám chắc anh biết rõ nguồn gốc của Gus là như thế nào. Đừng giả vờ nữa, anh cả! Chuyện Vưu Chiêu Hy bị Gus tấn công, lẽ nào chỉ là hiểu nhầm?”

“Rất có thể.” Vưu Thần thản nhiên nhún vai một cái.

Nhìn những cử chỉ thờ ơ hờ hững của y mà Vưu Hạ càng lúc càng tức tối hơn. Cả mấy tiếng đồng hồ vừa rồi, anh đã suy nghĩ rất kỹ về việc của Vưu Chiêu Hy. Và anh dám chắc, Gus đã không tấn công sai lầm.

Nói cách khác, Vưu Chiêu Hy chính là...

Trong lúc Vưu Hạ vẫn luôn khẳng định suy nghĩ của mình là đúng thì Vưu Thần đã tiến lại gần nơi của anh hơn. Bàn tay mang theo nhiệt độ lạnh buốt bất ngờ ấn lên vai của Vưu Hạ, khiến cho anh bừng tỉnh mà liếc mắt nhìn sang.

“Anh c—”

Vưu Thần lần này thật sự không còn mỉm cười hay thoải mái như ban nãy nữa. Các ngón tay của y đều đang bám chặt trên bả vai của người kia.

“Chuyện hồi sáng này của chúng ta, lẽ nào em đã vứt nó vào xó rồi sao?”

“Anh đang bao che cho Chiêu Hy.”

“Thế nào là bao che?”

“Chiêu Hy rõ ràng là một con hồ ly! Gus sẽ không—chát”

Giữa bầu không gian đang tĩnh lặng, một tiếng bạt tai vang lên đau đớn lòng người.

Vưu Thần vẫn giữ nguyên biểu cảm khuôn mặt của mình, nắm ngón tay vừa in trên mặt của Vưu Hạ lúc này khẽ động đậy.

“Điều cấm kị nhất của anh, chính là tùy tiện động vào thứ của anh mà không xin phép.”

Mặc kệ Vưu Hạ đang mắt bình tĩnh đến thế nào, Vưu Thần vẫn dùng giọng điệu lạnh thấu xương kia mà đối với anh.

Nghe qua, không giống như một người anh trai nói chuyện với đứa em trai của mình.

“Và em, đã phạm vào điều cấm kị nhất đấy. Nếu còn xảy ra thêm một lần nào nữa, bất kì một lần nào, bất kể là lý do gì, đừng trách!”

Sau khi giáo huấn em trai ngỗ nghịch không nghe lời xong, Vưu Thần toang xoay lưng lại, ánh mắt trước khi rời đi vẫn còn vương lại nơi mà Gus đang nằm co người lại.

Mất mấy giây đồng hồ, rốt cuộc Vưu Thần cũng cất bước về phía trước. Bàn tay giữ lấy nắm cửa, Vưu Thần bỗng nghe phía sau lưng mình vọng đến một câu nói.

Vưu Hạ đứng thẳng người, bàn tay không buồn chạm qua dấu vết bàn tay lưu lại trên mặt mình, cả hàm răng của anh nghiến chặt lại mà phun ra từng chữ.

Một cách đay nghiến đầy thù hận, Vưu Hạ nói:

“Nhưng anh cũng đừng quên, điều cấm kị nhất của Huyết tộc ta chính là nảy sinh quan hệ với hồ ly. Đừng khiến bản thân của mình chột vạt chỉ vì một con hồ ly non nớt như vậy.”

Rồi Vưu Hạ cười mỉa một cái:

“Nếu anh muốn bảo vệ thứ hồ ly kia đến như thế, thì cứ việc. Nhưng anh nên nhớ, lòng thù hận là một con dao bén, nó sẽ giết cả anh lẫn thằng nhóc kia sớm thôi.”

Vưu Thần lắng nghe rõ ràng từng chữ một, y không hề tức giận, chỉ cảm thấy có chút thú vị và buồn cười.

Không quay đầu lại, y chỉ nhàn nhạt nhìn nhử người kia một câu:

“Nếu như em đã cố chấp khẳng định Chiêu Hy là hồ ly, vậy thì...hãy giữ toàn mạng của em trước khi bị một con hồ ly như em ấy giết chết.”

#

Nửa đêm, một trận mưa lớn đổ ập xuống khiến cho Vưu Chiêu Hy bị thức giấc.

Tiếng sấm rền vang cả bầu trời. Ánh sáng lóe lên một lúc lại biến mất. Vưu Chiêu Hy mơ màng trở mình, một lúc sau liền mở to đôi mắt, tỉnh giấc.

Trước khi choàng tỉnh, Vưu Chiêu Hy trong vô thức đã ghi lại rất nhiều hình ảnh trong giấc mơ vừa nãy.

Một giấc mơ không mấy đẹp đẽ thơ mộng.

Mà Vưu Chiêu Hy cậu từ khi còn nhỏ đã thường xuyên gặp những cơn ác mộng như thế này nhiều rồi. Về sau cứ vậy mà quen dần không còn hoảng sợ hay lo lắng nữa.

Nhưng giấc mơ của buổi tối hôm nay, những hình ảnh nóng rực của ngọn lửa ấy sao lại thật đến như vậy? Thật đến mức cậu có thể cảm nhận được sức nóng của nó đang thiêu đốt tâm hồn lẫn thể xác của mình.

Cơn ác mộng kéo dài hơn một tiếng đồng hồ, những hình ảnh mơ hồ và giống nhau liên tục lặp lại. Đến khi tiếng sấm nổi lên, Vưu Chiêu Hy mới thật sự tỉnh mộng.

Trong bóng tối, giữa một luồng sáng của sấm sét, Vưu Chiêu Hy khẽ nhủ mày, kéo tấm chăn bông ra để ngồi dậy. Mặt mũi của cậu lúc này có chút mệt mỏi, cả tấm lưng bị ướt đầm bởi mồ hôi, đầu tóc thì rối xù như ổ chim.

Lại mưa, lại sấm, lại ác mộng... chết tiệt!

Vưu Chiêu Hy ngồi chờ người đến mấy phút đồng hồ, sau đó mới sực nhớ khi nãy mình đang đi dạo công viên, à không, đúng hơn là đang trở về cùng với Vưu Thần.

Vậy mà từ bao giờ cậu đã đánh một giấc ngon lành như thế này rồi nhỉ?

Vưu Chiêu Hy ngoái đầu nhìn ra khung cửa sổ, ngẩn người ngắm mấy giọt mưa cứ liên tục phi thân đập mạnh vào cửa kính, chẳng mấy chốc lại bại trận mà trượt xuống bệ cửa sổ.

Rời khỏi giường, cậu toang bước lại gần phía cửa sổ, phóng tầm mắt của mình ra xa một chút thì thấy vườn hoa ở phía sau nhà bị trận mưa này đập cho tươi bời.

Những cánh hoa màu đỏ rơi đầy trên mặt đất, mỏng manh đến mức đã bị hàng nghìn giọt nước nhấn chìm.

Đứng quan sát một lúc lâu, Vưu Chiêu Hy mới xoay người, cẩn trọng mà vặn nắm cửa để ra khỏi phòng. Xuống dưới bếp, cậu định rót một ly nước ấm để uống cho dễ ngủ thì bất ngờ phát hiện có một bóng người bị màu đen bao phủ đang ngồi im không chút động tĩnh.

Bản thân thật sự bị dọa một trận, Vưu Chiêu Hy hơi lùi về phía sau. Một lát sau, cậu liền hít lấy một hơi, bước lại gần vạch mặt cái bóng đen kia là ai.

Càng đến gần, Vưu Chiêu Hy càng nhận ra được mùi hương quen thuộc của người đó.

Bóng tối của gian bếp thật sự đã che khuất đi một khuôn mặt vì huyết tửu mà say khướt.

Sau khi đã chắc chắn được danh tính của người kia, Vưu Chiêu Hy mới thả lỏng tinh thần một chút mà bước đến bên cạnh. Bàn tay nhẹ nhàng vỗ lên bả vai người đó, giọng nói theo gió lùa vào bên tai.

“Anh cả, đừng ngủ ở đây.”

Nghe thấy giọng nói từ đâu đó vọng đến, Vưu Thần hơi ngẩng khuôn mặt say tỉnh của mình lên, đôi mắt thoáng nheo lại, muốn nhìn rõ hình ảnh ở trước mặt. Một hồi sau, y khẽ động đậy các ngón tay ở trên bàn, không nhanh không chậm lại chạm đến được bàn tay của Vưu Chiêu Hy.

“Là ai?”

Nghe Vưu Thần hỏi, Vưu Chiêu Hy lần này mới xác thực được người kia đã say đến mất đi ý thức của mình rồi. Cậu cẩn thận kéo cái ghế rồi ngồi xuống ngay bên cạnh y, im lặng chăm chú quan sát gương mặt của người kia trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê.

Mọi ngày, Vưu Chiêu Hy chỉ nhìn thấy được khuôn mặt không biểu cảm của Vưu Thần mà thôi. Hôm nay lại được nhận hỉ phúc này, nhìn ngắm y trong lúc say thật sự có chút khác lạ.

Đôi mắt vốn lạnh lùng lại trở nên mơ màng quyến rũ, nhưng vẫn không đánh mất cái lãnh đạm của nó. Vưu Thần nằm nhoài người trên bàn một lúc, sau đó có lẽ đã tỉnh táo hơn khi nãy nên liền ngồi dậy, dựng lưng vào thành ghế.

Một lần nữa, y nâng mi mắt nhìn thiếu niên ngồi bên cạnh mình, khuôn mặt thập phần xinh đẹp cứ như vậy mà khắc sâu vào trong tâm trí của y.

“Tiểu Hy?” Giọng nói của Vưu Thần khản đặc.

Nghe thấy tên mình, Vưu Chiêu Hy như một đứa trẻ hiếu kỳ, lập tức nhồm người dậy, hai bàn tay nâng cằm lên, tò mò nhìn về phía của Vưu Thần.

“Anh cả, anh còn nhận ra em sao?”

Giọng nói êm ái cứ thế rót vào tai y, khiến cho khóe môi của y không nhịn được mà nâng lên, cười một cái nhạt nhòa.

“Tiểu Hy.”

“Vâng?”

“Tiểu Hy...”

Vưu Chiêu Hy lúc này thật sự hoang mang, không rõ Vưu Thần đang muốn nói cái gì với mình. Cậu chỉ nghe được y gọi tên của mình rồi thôi.

“Anh cả, em đang nghe đây.”

Vưu Chiêu Hy đặt tay của mình lên bàn tay của y, nhiệt độ lạnh lạnh không khỏi khiến cậu giật mình. Chần chừ giây lát, cậu lại lén lút lồng cả mười ngón tay của cả hai vào nhau, khít đến mức có thể cảm nhận được một sự ấm áp đang cố gắng len lỏi vào giữa cả hai.

“Tại sao?” Vưu Thần liếc mắt nhìn Vưu Chiêu Hy, một lần nữa cất giọng hỏi, “Tại sao lại phải như thế?”

“...”

Anh cả...bị làm sao thế nhỉ?

Vưu Chiêu Hy im lặng không đáp lại Vưu Thần, cũng vì cậu chẳng hiểu y đang hỏi về vấn đề gì nữa. Vưu Thần ngược lại giống như chỉ hỏi nhưng không cần một câu trả lời thỏa đáng.

Y chỉ hỏi, để có thể thỏa được những suy nghĩ trong lòng của mình mà thôi.

Khoảng không lại rơi vào sự tĩnh lặng ngọt ngào.

Vưu Chiêu Hy không rời khỏi bàn tay của người kia. Cậu kiên trì nắm lấy tay y, muốn dùng hết sự quan tâm của mình mà dỗ dành tâm tình không được ổn định của y. Chỉ tiếc rằng, đến giờ cậu vẫn không hiểu rốt cuộc người kia vì cái gì mà say như vậy.

Qua một lúc thật lâu, Vưu Chiêu Hy mới lấy hết dũng khí mà cất lời:

“Anh cả, anh thất tình sao?”

Một câu này của cậu cũng đủ dời sự chú ý của một kẻ say rượu về phía của mình. Ánh mắt mơ màng của Vưu Thần bỗng chốc hóa thành một hố sâu thăm thẳm, chẳng thể nhìn thấy đáy, chỉ có sự u tối mịt mù.

“Thất tình? Không.” Vưu Thần dành một phần lí trí cuối cùng để kiên quyết phủ nhận, “Tôi, không bao giờ trở thành như thế.”

Thật ư?

Vưu Chiêu Hy tự hỏi trong lòng, không hiểu vì sao lại cảm giác có chút ghen tị. Nếu như anh ấy không bao giờ biết thất tình là như thế nào thì quá tốt rồi. Vì thất tình, theo như cậu nghĩ, thì nó sẽ rất tồi tệ.

Anh cả, sẽ không bao giờ yêu ai. Cho nên, sẽ không bao giờ cảm nhận được điều đó.

Đến lúc này, Vưu Chiêu Hy tựa hồ cảm giác được trong lòng mình, ngay tại trái tim đang đập thật nhanh này, có chút gì đó vừa bị cuốn mất.

Một nỗi mất mát và hụt hẫng dâng lên đến ngực, khiến nơi đó khó chịu vô cùng.

Hít sâu một hơi, Vưu Chiêu Hy bất ngờ đứng dậy, năm ngón tay nhanh như chớp rời khỏi bàn tay của Vưu Thần. Khi ấy cậu càng cảm nhận được sự mất mát ở trong lòng mình nhiều như thế nào.

“Anh nên lên phòng ngủ đi. Ngủ dưới này sẽ bị cảm lạnh. Bên ngoài trời mưa rất lớn!”

Vưu Chiêu Hy nói thật nhanh một câu, sau đó thẳng thừng quay người toang rời đi.

Chỉ là trong một khắc đấy, cậu dường như cảm nhận được một luồng khí ấm nóng sượt qua vành tai của mình. Cả cơ thể phút chốc loạn xạ vì một cái ôm quá đột ngột.

Thời gian như lắng đọng lại, sự vật xung quanh cũng đã ngừng mọi hoạt động của mình.

Ngoài trời, tiếng mưa rơi rả rích, giống như phun ướn lên toàn bộ tâm trí của cậu, khiến nó mềm nhũn, không còn khả năng suy nghĩ.

Qua một cơn sấm chói tai, một giọng nói khác lạnh tỉnh hơn vang lên, thật cận kề, thật nóng.

“Tôi đã cho phép em rời đi sao, Tiểu Hy?”

17. Chương 17

Tác giả: SUNQINGtheWriter.

Lưu ý: KHÔNG CHUYỂN VER.

Chương 17

“Tôi đã cho phép em rời đi sao, Tiểu Hy?”

Một câu này cứ văng vẳng bên tai Vũ Chiêu Hy không ngừng. Tâm trí của cậu loạn đến cào cào, mà cánh tay đang ôm chặt lấy cậu đến giờ cũng chưa buông lỏng một giây phút nào.

Vũ Chiêu Hy thừa biết tính ngang ngạnh cùng cứng đầu của Vũ Thần ra sao, cho nên đối với việc cậu muốn rời đi trở về phòng là điều sẽ không thể xảy ra được. Chí ít là ngay lúc này, cậu không thể cất thêm một bước nào nữa.

“Anh cả?”

Trong bóng tối, Vũ Chiêu Hy cất tiếng, giọng nói mang theo chút hồi hộp cùng run rẩy. Đầu óc cậu thật sự trống rỗng, trống rỗng đến mức chẳng biết nên nói cái gì tiếp theo sau hai tiếng “anh cả” kia nữa.

Vũ Thần ở phía sau vẫn hạ quyết tâm không để Vũ Chiêu Hy rời đi. Bản thân y cũng không biết vì sao hôm nay mình lại muốn người kia ở bên cạnh đến như vậy. Chỉ cần người kia ngồi đấy, nói linh tinh chuyện gì cũng được, y đều sẽ nghe hết. Hoặc chỉ cần người kia ngồi im, nắm lấy tay của y, chỉ đơn thuần như vậy thôi.

Vũ Thần thật sự không hiểu nổi bản thân trong trạng thái say khướt thế này. Cơ thể Vũ Chiêu Hy kì thực rất ngoan, không hề quấy, cũng không có ý vùng vẫy muốn thoát khỏi chiếc ôm của y.

Điểm này bỗng nhiên lại làm cho y cảm thấy thoải mái vô cùng. Vì vậy mà một nụ cười chợt xuất hiện bên khóe môi, không sâu đậm, nhưng lại ấm áp hạnh phúc.

Hơi nóng cùng mùi hương nồng đậm của huyết tử lan ra không khí, khiến cho nơi vành tai của Vũ Chiêu Hy nhất thời hừng hực một xúc cảm mãnh liệt.

Vũ Thần kề môi ngay bên tai của cậu, khiến cho thanh âm của lời nói trở nên rõ ràng và sắc bén hơn.

“Em muốn đi đâu?”

Vũ Chiêu Hy vẫn ở trong thế bị động, chịu đựng sự áp bức của giọng nói kia, một lúc sau, cậu đột nhiên vùng vẫy muốn chạy đi. Nhưng kì thực, cậu càng cựa quậy thân người, hai cánh tay kia lại càng thêm lực siết chặt lại.

Khuôn mặt của Vũ Chiêu Hy mang theo một chút bối rối xen lẫn với bức xúc, “Anh cả, em muốn về phòng của mình.”

Nghe thấy người kia cất tiếng, cùng với những động tác vùng vẫy muốn chạy trốn khỏi mình, Vũ Thần bỗng dưng trở nên thật vô tình lãnh tỉnh.

Bàn tay nhẹ nhàng nâng lên, nhắm chuẩn xác gương mặt của người nọ mà giữ chặt lấy, buộc người nọ phải nghiêng mặt qua một bên để nhìn mình. Mặt khác, y hơi cúi thấp đầu, giữa hương vị nồng đậm của huyết tửu và mùi hương quen thuộc của y, Vưu Chiếu Hy gần như bị chuốc say đến si ngốc.

Rõ ràng nhìn thấy rõ được khuôn mặt của Vưu Thần đang một lúc một gần hơn, nhưng cậu chẳng thể làm được gì ngoài nhắm chặt mắt lại mà chờ đợi.

Chờ đợi?

Cậu, rốt cuộc đang chờ đợi điều gì từ người kia chứ?

Hơi thở say tình phả lên mí mắt của Vưu Chiếu Hy khiến cho nơi đó run rẩy không ngừng.

Vưu Thần mơ màng nhìn ngắm cậu, một hồi lâu, y bất ngờ lên tiếng:

“Em thừa biết em không thể đi nếu tôi không cho phép, đúng chứ?”

“...” Vưu Chiếu Hy cảm nhận được trái tim của mình sắp sửa nhảy ra khỏi lồng ngực mất rồi.

Những thanh âm xung quanh đều bị nhấn chìm bởi tiếng mưa rả rích ở bên ngoài cửa sổ. Giữa màn đêm dày đặc, Vưu Chiếu Hy một lần nữa nhận thấy một làn khí nóng vừa gieo xuống môi mình. Khe hở nhỏ giữa hai làn môi trong một khắc đã được người kia lấp đầy.

Anh cả!

Bên tai Vưu Chiếu Hy giống như vừa vang lên một tiếng nổ lớn. Cậu bắt giác gào lên hai tiếng “anh cả” ở trong lòng mình, nhưng sự thật vẫn mãi là sự thật.

“Tiểu Hy.”

Tiếng gọi của Vưu Thần trong hoàn cảnh hiện tại kì thực dịu dàng vô cùng. Dịu dàng đến mức có thể khiến một cô gái bất kì nào đó cũng có cái tên Tiểu Hy sẽ phải động lòng ngay lập tức.

Vì nghĩ đến điều đó, Vưu Chiếu Hy mới sực tỉnh khỏi giấc mộng của bản thân. Hai bàn tay dùng sức đặt lên vai của người kia rồi đẩy mạnh một cái.

Nụ hôn mơ hồ giữa hai người trong một khắc liền biến mất. Trong không khí chỉ còn lại một sợi chỉ bạc mỏng manh.

Vưu Thần cơ thể loạng choạng đứng không vững nên đã tựa vào chiếc bàn ăn ở bên cạnh, khuôn mặt nghiêng qua một phía, hoàn toàn không thể nhìn thấy được sự khó hiểu trên gương mặt của Vưu Chiếu Hy.

Còn về Vưu Chiếu Hy, sau khi đẩy Vưu Thần sang một bên, cậu liền lùi về sau mấy bước. Âm trầm quan sát người kia một lúc lâu, nhận thấy y vẫn chưa thật sự tỉnh rượu, cho nên một lần nữa không thể đè nén cảm xúc riêng của bản thân mà giúp đỡ.

Từng bước chậm rãi đi đến gần, Vưu Chiếu Hy trong lòng hoang mang vô cùng, nhưng cánh tay vẫn theo phản xạ mà đỡ lấy cơ thể của người kia.

Vưu Thần cao hơn cậu rất nhiều, vì thế mà trọng lượng cơ thể của y cũng có phần nặng hơn cậu một chút. Đỡ lấy người kia trên tay, Vưu Chiếu Hy đã gắng hết sức mới có thể đưa y trở về đúng phòng ngủ của mình được.

Từ đoạn đường từ gian bếp lên đến cầu thang để trở về phòng ngủ, Vưu Thần vẫn luôn mơ hồ gọi hai tiếng “Tiểu Hy”. Từng âm tiết chậm rãi cất lên, tựa như kéo theo cả một mảng đau lòng tiêu tụy mà không phải ai cũng có thể thấu cảm được.

Vưu Chiếu Hy nhìn ra sự đau lòng trên gương mặt của Vưu Thần, nhưng cậu không rõ vì sao y chỉ luôn gọi hai tiếng “Tiểu Hy”.

“Tiểu Hy” mà Vưu Thần đã gọi, rốt cuộc là người như thế nào? Liệu có phải chính là cậu hay không? Hay...là một người nào đó hoàn toàn khác biệt với chính cậu?

Rất nhiều câu hỏi được đặt ra trong đầu Vưu Chiếu Hy, nhưng cậu chẳng có nổi một câu trả lời thỏa đáng nhất cho từng ấy câu.

Mở cửa phòng ngủ ra, Vưu Chiếu Hy vẫn cố gắng đến cùng, dùng cả cơ thể của mình đỡ lấy Vưu Thần. Sau đó thật cẩn thận mà đặt y xuống giường ngủ.

Vưu Thần vừa ngả lưng xuống giường nệm êm ái, chân mày đã mau chóng nhíu lại, dường như muốn trở mình cho thoải mái một chút.

Nhìn thấy người kia vẫn nhắm nghiền mắt, hoàn toàn không có nửa điểm tỉnh táo, Vưu Chiếu Hy trong bụng vừa muốn ở lại mà cũng muốn ngay lập tức rời khỏi đây.

Hai ý niệm cứ ra sức giằng co trong tâm trí khiến cho bước chân của Vưu Chiếu Hy cũng trở nên chần chừ không dứt khoát. Sau một hồi sẫm khác, Vưu Chiếu Hy rốt cuộc cũng hạ quyết tâm để cho Vưu Thần yên giấc ngủ của mình mà xoay lưng rời khỏi phòng.

Nhưng ngay khi cậu vừa xoay người định đi thì bàn tay bị một vật thể lạnh lạnh bắt lấy trong nháy mắt.

Quay đầu nhìn lại, Vưu Chiếu Hy muốn mở miệng phản kháng thì đã không còn kịp. Vưu Thần ở phía sau dùng sức kéo ngã cậu nằm xuống giường, ngay sát bên cạnh y.

Mùi rượu vẫn còn lan tỏa trong không khí, tạo thành từng mảng hương vị đặc biệt mê tình.

Vưu Chiếu Hy bị một màn phản công bất ngờ này làm cho đứng hình trong giây lát. Còn Vưu Thần chẳng mấy chốc đã trở mình nằm ở phía trên cậu.

Một luồng ánh sáng của tia sét truyền qua tấm kính trong suốt, vừa vặn soi rõ đôi mắt vốn dĩ luôn lãnh đạm của Vưu Thần, cùng với thần sắc say tình trên gương mặt của y. Toàn bộ những hình ảnh này đều được thu vào đáy mắt của Vưu Chiếu Hy, khiến tâm trí của cậu nhất thời quên đi tất cả mọi thứ.

“Anh cả...” Đến bây giờ, cậu vẫn luôn miệng gọi y bằng hai tiếng “anh cả”, nhưng giọng điệu thì đã sớm thay đổi mất rồi.

Vưu Thần hạ tầm nhìn quan sát “con mồi” trong nháy mắt đã bị mình tóm gọn một cách hoàn hảo. Vuốt ve một bên sườn mặt của Vưu Chiếu Hy, khóe môi y nhẹ nhàng cong lên, vẽ ra một nụ cười đầy ẩn ý.

Chẳng chờ thêm nửa giây kế tiếp, một chiếc hôn đã mạnh mẽ lấp đầy khe hở nhỏ giữa hai làn môi của Vưu Chiếu Hy.

Một nụ hôn vừa dứt khoát vừa si tình.

Trong bóng đêm của gian phòng ngủ yên tĩnh, mười ngón tay của hai người cứ vô thức đan lấy nhau, thật chặt.

Vưu Chiếu Hy ở bên dưới tuyệt nhiên không phản kháng một giây nào. Khi tiếp nhận nụ hôn của Vưu Thần, thoát đầu cậu có kinh ngạc đôi chút, nhưng ngay sau đó tựa hồ đã bị vị rượu ở đầu lưỡi của y cuốn đến say mềm.

Cứ thế, cả hai cùng trao cho nhau những chiếc hôn nồng đậm nhất giống như một đôi tình nhân.

Khuôn mặt thuần túy ngây ngô thường ngày của Vưu Chiếu Hy chỉ vì một nụ hôn từ người kia mà đã biến hóa đến không ngờ. Một sắc hồng nhuận phủ đầy bên hai gò má, trong đôi mắt màu biếc lại trở nên đặc biệt mê tình.

Vưu Chiếu Hy hé mở đôi mắt, cậu muốn thu về không sót một khoảnh khắc nào của Vưu Thần trong buổi tối ngày hôm nay.

Ngay lúc này, đừng ai hỏi rằng rốt cuộc cậu đã suy nghĩ cái gì mà lại tiếp nhận nụ hôn có vẻ cực kỳ sai trái kia?

Vì chính cậu, chính bản thân cậu, cũng chẳng hiểu vì sao mình lại tiếp nhận nó một cách dễ dàng như vậy.

Nhưng nếu nói đúng hơn nữa thì bản thân cậu, có lẽ từ lâu lắm rồi, vẫn luôn mong chờ một nụ hôn như thế này từ người kia.

Từ người mà mỗi ngày cậu đều gọi hai tiếng “anh cả” đầy thương mến.

Nụ hôn kéo dài trong vài phút, rốt cuộc cũng chấm dứt, để lại trong mỗi người là những cảm xúc khác nhau.

Vưu Thần lưu luyến rời khỏi Vưu Chiếu Hy, nhưng không lâu sau đó y liền gục đầu xuống hõm vai của cậu, ngủ say.

Trong phòng lúc này chỉ còn mỗi Vưu Chiếu Hy là kẻ tỉnh táo nhất, nhưng có thật là cậu đủ tỉnh táo để nhận thức sự việc tồi tệ vừa rồi hay không?

Một bên sườn mặt nhẹ tựa vào mái tóc của Vưu Thần, mấy ngón tay lại vươn ra cẩn thận luồn vào tóc của y, từng chút từng chút yêu thương mà vuốt ve.

Nhìn thẳng lên trần nhà tối như mực, Vưu Chiếu Hy cảm thấy bản thân không thể ngăn được xúc cảm dâng lên đến ngực.

Sống mũi bỗng cay cay.

Khóe môi chợt cong lên, Vưu Chiếu Hy hít sâu vào một làn khí lạnh, khẽ nói với lòng mình, hy vọng người kia chính là cậu.

Hy vọng “Tiểu Hy” mà Vưu Thần luôn miệng nhắc đến, sẽ là cậu.

Đợi đến khi Vưu Thần thật sự ngủ say, Vưu Chiếu Hy mới dứt khoát rời khỏi phòng ngủ của y. Nhẹ nhàng đóng cửa lại, lúc cậu xoay người trở về phòng mình thì vô tình nhìn thấy một bóng đen ở cuối con đường trước mặt.

Khẽ giật mình, cậu lập tức xoay đầu lại, cố ý đứng đợi thật lâu để nhìn xem có phải là ở cuối góc rẽ kia thật sự có người nào đó hay không?

Nhưng qua vài phút đồng hồ, Vưu Chiếu Hy không còn nghe thấy bất kì động tĩnh nào nữa mới đành thôi truy cứu cái bóng đen kì lạ kia. Cậu cúi thấp mặt, tự giấu mình, chắc là bị Vưu Thần làm cho quá mất rồi.

Nghĩ vậy, Vưu Chiếu Hy liền xoay gót đi về hướng ngược lại.

Ngay sau khi cậu đi khỏi, ở cuối góc rẽ sang một ngõ đi khác bỗng xuất hiện một thân ảnh bị bóng tối che đi một nửa.

Bên ngoài hành lang lúc này bất ngờ nổi lên một cơn sấm sét khác, lóe sáng lên ngay góc khuất ấy, để lộ ra một đôi bàn tay đang ra sức siết chặt lại thành nắm đấm.

#

Sau trận mưa tầm tã luôn để lại một bầu trời quang đãng.

Từng giọt nước nặng trĩu bám trên tán lá, vì không đủ sức bám trụ mà rơi xuống mặt đất, nhanh chóng thấm vào sâu bên trong.

Vườn hoa không biết tên có màu đỏ như máu ở phía sân sau cuối cùng cũng sống sót qua trận mưa to tới qua. Tuy có khá nhiều những cánh hoa bị gió đập đến tơi tả, nhưng nhìn chung vườn hoa vẫn không bị tổn thất quá nhiều.

Vưu San sau khi chuẩn bị xong xuôi liền rời khỏi phòng của mình. Bước xuống dưới, cô cứ nghĩ sẽ nhìn thấy Vưu Chiếu Hy đang ngồi ở ghế dài đợi mình, nhưng mà hôm nay lại không thấy tên nhóc ấy đâu cả.

Duy trì bước đi của mình, Vưu San đưa mắt ngó nghiêng một lúc mới kéo tay một dì giúp việc thân thuộc của nhà lại mà hỏi:

“Dì ơi, sáng giờ dì có thấy Tiểu Hy ngồi dưới này không?”

Dì giúp việc nghe hỏi, đôi mắt toan chớp chớp như cố gắng lục lọi trí nhớ của mình. Một hồi sau, dì lắc đầu, đáp rằng không nhìn thấy.

Vưu San nhận được câu trả lời càng cảm thấy khó hiểu hơn. Cô xoay đầu nhìn lên lầu, trong bụng thầm nói, lẽ nào hôm nay nó ngủ quên rồi?

Nghĩ vậy, Vưu San trực tiếp đi đến phòng ngủ của Vưu Chiếu Hy, gõ lên cửa phòng cậu hai, ba tiếng. Nhưng bên trong lúc đó không hề có một động tĩnh nào phát ra.

Vưu San khẽ thở dài, từ ngoài nói vọng vào, “Tiểu Hy, em bị muộn giờ học rồi đấy!”

“Tiểu Hy, em có ở trong đó không?”

Vưu San lần này vừa gõ lên cửa vừa gọi, nhưng kết quả cô nhận được là một màn im lặng quái lạ.

Trong lòng bỗng dưng sôi ruột, Vưu San thử vặn nắm cửa, không nghĩ là cửa để mở bình thường cho nên cô liền đi vào bên trong xem qua một lượt. Khi ấy mới phát hiện có một thằng nhóc đang ngồi gục mặt trên bàn học, mà cửa sổ ở gần đó cũng không đóng lại.

Cái gì thế này?

Vưu San thở dài một cái, đi đến kéo cửa sổ xuống. Sau đó mới đến bên Vưu Chiêu Hy, vỗ xuống vai cậu.

“Tiểu Hy, dậy thôi. Sao lại ngủ ở trên bàn học như vậy chứ?”

Vưu San lay lay Vưu Chiêu Hy khoảng ba lần, cuối cùng cũng thành công mà đánh thức tiểu ma cà rồng nọ. Vưu Chiêu Hy hé mắt nhìn qua một chút, phát hiện mình không phải đang nằm trên giường mà là ngồi ở bàn học nên có chút giật mình.

Khi ngẩng đầu nhìn Vưu San, Vưu Chiêu Hy còn có thể nhìn thấy thêm tám người khác cũng giống y hệt Vưu San vậy. Cậu nhất thời nhú mày, lúc này mới cảm giác được trong người không được khỏe cho lắm.

“Chị ba...”

Giọng nói của Vưu Chiêu Hy khản đặc.

Vưu San quan sát em út mặt mũi xám ngoét thế kia, cô liền sờ lên trán cậu, cuối cùng mắng một tiếng thật lớn:

“Cái thằng này, giường thì không ngủ, lại ngồi ở bàn học mà ngủ. Cửa sổ còn không thèm đóng. Đêm qua trời mưa đấy, em có biết không hả?”

“...” Bên tai Vưu Chiêu Hy kì thật chỉ nghe vài âm thanh ù ù cạc cạc, hoàn toàn không rõ người kia đang bảo cái gì.

Nhưng nhìn vẻ mặt tức giận thế kia, chắc là không hay rồi.

Vưu Chiêu Hy mơ màng dụi dụi mắt, sau đó cố gắng đứng dậy nhưng cả cơ thể đều nặng như chì. Cậu loạng choạng tựa vào cạnh bàn, lắc mạnh đầu một cái cho tỉnh táo.

“Chị ba, em cảm thấy không khỏe lắm...”

Vưu San nghe thế, trong lòng càng giận hơn, nhưng cũng không nổi mắng thêm nữa. Một tay đỡ lấy Vưu Chiêu Hy, cô hạ giọng nói:

“Được rồi, chị đỡ em qua giường nằm. Em bị cảm rồi đấy.”

Dứt lời, Vưu San liền đưa tay đỡ lấy tên tiểu ma cà rồng kia qua giường để nằm xuống nghỉ ngơi. Vưu Chiêu Hy vừa mới chớp mắt thì cửa phòng đột nhiên mở ra một cách mạnh bạo.

Ngay cả Vưu San đứng bên cạnh còn phải giật mình vì hành động thô lỗ của người kia.

“Tiểu Hạ, em làm—”

“Vưu Chiêu Hy!”

Vưu Hạ đứng ở cửa phòng với một khuôn mặt mặt bình tĩnh hơn bình thường. Đôi mắt nhắm đến chỗ Vưu Chiêu Hy đang nằm nghỉ, đôi chân ngay sau đó liền bước về phía cửa cậu.

“Vưu Chiêu Hy!”

Vưu Hạ một lần nữa gào lên tên của Vưu Chiêu Hy, khiến cho cậu không hiểu chuyện gì đã xảy ra. Mà Vưu San ở bên cạnh càng hoảng sợ hơn, cô định đưa tay ngăn lại thì bị Vưu Hạ đẩy qua một bên.

“Vưu Hạ, em làm cái gì thế, hả?”

“Anh tư?”

Vưu Hạ lúc này thật sự mất đi tia bình tĩnh cuối cùng, bàn tay giữ chặt lấy cổ áo của Vưu Chiêu Hy, chỉ hận không thể một lần giết chết cậu ngay tại chỗ này.

“Là tại mày, đều là tại mày! Làm sao tao có thể không giết chết mày đây chứ?”

Vưu Chiêu Hy có thể cảm nhận được các đầu ngón tay của Vưu Hạ đang run rẩy vì tức giận. Nhưng thật sự, cậu không hiểu cậu đã làm gì sai khiến cho người kia phải giận đến như vậy!

“Anh tư, em chẳng hiểu gì cả. Anh mau buông tay của mình ra đi!”

—chát.

“Câm miệng!”

“Vưu Hạ!” Vưu San vì không thể ngăn lại hành động lỗ mãng của Vưu Hạ mà kêu lớn lên, bàn tay của cô cũng đã đặt ở giữa chân không nhưng vẫn chưa dứt khoát ra tay.

Còn Vưu Chiêu Hy sau khi hứng lấy một bạt tai giáng trời từ Vưu Hạ, cả người liền chao đảo mà ngã xuống giường.

Ở tia ý thức còn sót lại, cậu dường như nghe thấy có một giọng nói khác xen vào giữa hai người còn lại.

“Vưu Hạ, dừng tay lại mau.”

Một giọng nói cũng rất quen thuộc, nhưng tiếc là không phải của người mà cậu mong đợi.

18. Chương 18

Tác giả: SUNQINGtheWriter.

Lưu ý: KHÔNG CHUYỂN VER.

Chương 18

Nhìn tình cảnh khốn đốn khi này đã được dừng lại, Vưu San trong lòng thở ra một hơi nhẹ nhõm. Nhưng cô vẫn không hiểu rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra giữa Vưu Hạ với Vưu Chiêu Hy.

Rốt cuộc là chuyện tồi tệ đến mức nào đây chứ?

Vưu San thờ người ra một lúc, sau đó liền ngồi xuống ngay bên cạnh Vưu Chiêu Hy đã sớm bị ngất đi.

Vưu Hạ dừng ánh mắt tại khuôn mặt bất tỉnh của Vưu Chiêu Hy, sự tức giận ở trong lòng vẫn chưa nguôi ngoai. Nhưng vì giọng nói khi này đã khiến cho anh phải trấn áp đi cơn giận của bản thân mình.

Quay mặt lại, Vưu Hạ nhìn người nọ, có chút buồn cười bảo:

“Gì thế này? Bây giờ lại đến anh ra mặt bảo vệ nó à?”

Vưu San ở bên cạnh đỡ lấy Vưu Chiêu Hy, chính tư thế nằm cho cậu thật thoải mái. Song, cô nghe giọng điệu của Vưu Hạ vẫn ngông cuồng lỗ mãng như thế liền đứng dậy chỉnh đốn:

“Vưu Hạ, em rốt cuộc là bị cái gì thế? Hả? Ăn nói hành động lỗ mãng như vậy, đâu có giống như em thường ngày đâu chứ!”

“Chị thì biết cái gì chứ.” Vưu Hạ bật cười, ánh mắt toan liếc qua phía của Vưu Chiêu Hy một cách chán ghét rồi nói thêm, “Chính nó gây ra tất cả.”

“Em ăn nói cho cẩn thận một chút đi.” Vưu San cất tiếng nhắc nhở.

Cô thật sự không tưởng tượng khi này nếu như người bước vào phòng này không phải là Vưu Kiện mà là Vưu Thần thì sẽ như thế nào đây?

Trong khi ai cũng biết rõ, Vưu Chiêu Hy đối với Vưu Thần có bao nhiêu phần quan trọng. Từ nhỏ đến lớn, mọi người không ai dám trách mắng Vưu Chiêu Hy quá hai, ba câu. Vì toàn bộ sự dạy dỗ cậu đều do một tay Vưu Thần quản lý.

Nếu ai muốn ý kiến, chỉ có thể ý kiến với y. Nhưng mà buồn cười một chỗ, làm gì có ai dám mở miệng ý kiến với y cơ chứ?

Thậm chí Vưu Quán Thanh cũng không buồn quan tâm đến Vưu Chiêu Hy cũng chính vì lý do kia cả đấy.

Ông nghĩ, có Vưu Thần quản tất cả rồi, việc gì ông phải hao tâm tổn trí về Vưu Chiêu Hy nữa chứ.

Vưu San trong lòng thầm thở dài một tiếng, nhìn qua Vưu Chiêu Hy hiện tại đã lên cơn sốt cao, cả người đều nóng như lửa. Mà gò má bên trái cũng sưng sừng lên vì cú tát khi này của Vưu Hạ.

Vưu Kiện đứng ngoài đến giờ mới chịu lên tiếng:

“Anh chẳng bảo vệ hay bênh vực ai cả. Em biết đó, tính của anh là không xía vào chuyện không liên quan đến mình. Nhưng mà...”

Dừng lại, Vưu Kiện bước đến, ghi chặt lên bả vai của Vưu Hạ, giọng nói cũng mang theo một sự nghiêm túc lạ thường:

“Đừng hành xử ngông cuồng như khi này nữa. Chiêu Hy vẫn là đứa em trai của chúng ta, không phải sao?”

“Em trai?” Vưu Hạ bật cười, “Nó chẳng phải là em trai của em nữa.”

“Em lại ăn nói kiêu gì đó?” Vưu San muốn chen vào dạy dỗ, lại bị Vưu Kiện ở cạnh chặn lại.

“Vì sao em bảo Chiêu Hy không phải là em trai của chúng ta?”

“Không phải của em!” Vưu Hạ nhấn mạnh, “Còn đối với mọi người, nó như thế nào thì em không quan tâm.”

“Được, vậy thì vì sao nó lại không phải là em trai của em?”

Nhắc đến chuyện này, Vưu Hạ trong lòng lại tức tối không ngớt. Hai bàn tay nắm lại thành quyền, trong đầu anh vẫn còn hiện lên hình ảnh đáng thương của Gus.

Phải, Gus, con chó săn ngày hôm qua suýt nữa thì xé Vưu Chiêu Hy thành nhiều mảnh, đã chết.

Gus, thật sự đã chết.

Vưu Hạ âm trầm nén cơn giận của mình xuống tận đáy lòng, nhìn qua phía Vưu Kiện mà bảo:

“Chỉ vì bảo vệ cho nó, mà anh cả của chúng ta chẳng còn xem ai ra gì nữa.”

Khi Vưu Hạ nói đến người anh cả của dòng họ Vưu, nét mặt của Vưu Kiện đột nhiên lại thay đổi. Chân mày của hắn khẽ chau lại, tựa như vừa nhớ đến một chuyện gì đó không hài lòng, nhưng sau đó liền bình thản trả lời.

“Chuyện anh cả cưng chiều Chiêu Hy, ai cũng biết. Tính của anh ấy vốn dĩ đã là như thế. Đừng suy nghĩ quá nhiều như vậy.”

Vưu Hạ lắc đầu, hoàn toàn phủ nhận đi lời nói an ủi của Vưu Kiện:

“Đừng nói những lời chói tai đó. Anh ấy, trong đầu anh ấy chỉ có mỗi nó thôi. Còn nó thì...”

Vưu Hạ chợt cười lạnh một cái, sâu dưới đáy mắt là một sự khinh bỉ cực độ, “Còn nó, em đang hoài nghi không biết liệu nó có thật là ma cà rồng hay không!”

“Chẳng có ma cà rồng nào lại sợ máu. Chẳng có ma cà rồng nào lại thêm món ăn khác ngoài máu. Mà cũng chẳng có một con ma cà rồng chết tiệt nào lại bị một con chó săn hồ ly vô đến tấn công cả!”

Những lời này, đều khiến cho Vưu Kiện cùng Vưu San một trận kinh ngạc. Hai người họ lắng nghe rõ ràng lời của Vưu Hạ, nhưng thật sự không thể tiếp nhận được những thông tin vô xác thực kia.

Chuyện Vưu Chiêu Hy sợ máu đúng là không có nguyên nhân rõ ràng. Nhưng hiện tại, cậu cũng đã không còn sợ máu nữa. Về chuyện Vưu Chiêu Hy thêm một món ăn khác ngoài máu, có thể xem như đó dấu hiệu muốn hòa nhập vào thế giới con người. Còn việc...con chó săn hồ ly là thể nào?

Vưu Kiện nhất thời nhú mày, “Con chó săn hồ ly là thể nào?”

“Em có tìm được loài chó săn hồ ly. Em dẫn nó đi cùng với Chiêu Hy. Khi không có em, con chó đó đã tấn công Chiêu Hy.”

“Tấn công? Thật ư?” Vưu San nghe xong lại càng kinh sợ.

Vưu Hạ gật đầu, nụ cười trên môi càng lúc càng lạnh lẽo, “Em thật sự không nghĩ con chó đó bị điên đâu. Nhưng mà, cho dù nó đúng hay sai thì cũng không còn xác nhận được nữa.”

“Tại sao?” Vưu Kiện đảo mắt nhìn em trai.

“Nó chết rồi. Chết vì thuốc độc.” Vưu Hạ nói xong thì mím chặt môi mình, sau đó liền xoay người rời khỏi phòng.

Để lại trong phòng còn hai người vẫn đang xử lý những thông tin từ nãy đến giờ.

Vưu San nhìn anh hai Vưu Kiện, nhỏ giọng hỏi, “Anh hai, chuyện kia...có thể không?”

Có thể không? Hẳn kì thực cũng không biết.

Người biết được điều này, có lẽ chỉ có một.

Vưu Kiện đảo mắt nhìn qua Vưu Chiêu Hy vẫn còn ngủ thật say, trong lòng không tránh khỏi những câu hỏi áp lên người cậu.

“Cứ hy vọng là không phải đi.”

Vưu San nhìn Vưu Kiện rời khỏi phòng, tâm trí cũng bộn bề suy nghĩ.

Ngồi xuống bên giường, Vưu San đưa tay vuốt mái tóc lòa xòa trước trán của Vưu Chiêu Hy, nhìn ngắm một chút lại thì thầm:

“Sẽ không phải đâu, đúng không Tiểu Hy?”

#

Vưu Kiện đuổi theo Vưu Hạ, chặn ngay đường đi của anh.

“Chuyện của Chiêu Hy, anh nghĩ em nên mặc kệ đi.”

Vưu Hạ vừa bị chặn đường, còn bị khuyên can rằng hãy mặc kệ đi kẻ vừa làm náo loạn cả cuộc sống của anh lên. Nghe kiểu gì cũng thấy thật buồn cười.

Hóa ra cả gia đình này đều chung tay bảo vệ cho cái thứ...

Vưu Hạ dừng lại dòng suy nghĩ của chính mình, kì thực, sâu trong tâm can anh, chưa bao giờ muốn sẽ dùng những câu từ như vậy mà nói với Vưu Chiêu Hy.

Nhưng nếu chuyện kia là sự thật, anh nghĩ mình sẽ không kìm lòng được.

“Anh đừng nói gì về nó nữa, em chẳng muốn nghe đâu. Muốn bảo vệ cứ âm thầm bảo vệ, em—”

“Anh không bảo vệ ai. Anh nói rồi, anh chỉ quan tâm công việc của anh và người anh thương thôi.”

Vưu Kiện lần nữa nhấn mạnh lại quan điểm của mình, sau đó vỗ nhẹ lên vai Vưu Hạ:

“Nhưng anh vẫn phải khuyên em, nên mặc kệ Chiêu Hy đi. Một mình anh cả, là đủ rồi.”

“Đừng nhắc đến hai người đó trước mặt em nữa.”

“Nếu em vẫn ngoan cố không mặc kệ thằng bé ấy, người thiệt chắc chắn chỉ là em.”

Vưu Kiện khẽ thở dài.

Nhìn thấy biểu tình của người kia, Vưu Hạ không khỏi thắc mắc, “Anh nói như vậy là ý gì đây? Lẽ nào anh biết được cái gì của hai người đó sao? Sao anh phải cố chấp khuyên em như vậy?”

“Biết chuyện gì, nên nói hay không anh tự biết được. Không cần khích tướng anh. Anh nói một lần, làm hay không thì tùy.”

Dứt lời, Vưu Kiện thẳng thừng quay lưng đi một nước. Bóng dáng của hắn chẳng mấy chốc đã biến mất sau ngả rẽ cầu thang.

Vưu Hạ nhìn theo cho đến khi khuất khỏi tầm mắt, cuối cùng chỉ biết hạ tầm mắt, dồn nén sự tức giận của bản thân vào sâu trong lòng.

Chiếu Hy, sự thật vẫn mãi là sự thật thôi.

#

Nắng xế chiều hắt vào bệ cửa sổ, làm cho tia ánh sáng bị gãy ở chính giữa khung kính, chiếu thẳng xuống mặt đất.

Vưu Chiếu Hy ở trên giường mơ mơ màng màng cảm giác nóng nực, vì vậy mà một phát kéo tấm chăn bông ra khỏi người mình.

Lăn qua bên phải một cái, cậu lại cảm thấy cổ họng mình khô đến mức khó chịu, cuối cùng không thể chịu được mà chống tay ngồi dậy.

Gian phòng ngủ đã sớm trở lại sự yên tĩnh của nó.

Vưu Chiếu Hy một tay đỡ lấy trán, đầu có chút vầng, cổ họng thì khô khốc, bụng lại trống rỗng vì có lẽ cậu chưa ăn gì từ sáng đến giờ.

Nhưng vì ngủ mê, Vưu Chiếu Hy không biết mình đã được dì giúp việc mang cho một ly sữa nóng uống tráng bao tử rồi.

Giương mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, cậu nhận ra hiện tại đang là buổi chiều. Ánh nắng ngày càng nhạt đi, nhường chỗ cho màn đêm ngoi lên.

Khẽ nhú mồm một cái, Vưu Chiếu Hy sờ lên gò má bên trái, hình như là bị sưng vì cú tát của Vưu Hạ. Chạm qua chạm lại một chút, cậu mím môi, nén đau không kêu lên.

Bây giờ mới ngẫm lại, sáng hôm nay rốt cuộc anh tư đã có chuyện gì mà trở nên nóng tính đến như vậy được chứ?

Mình rõ ràng chẳng làm gì cả.

Mình thật sự không làm gì cả mà?

Tại sao chứ?

Vưu Chiếu Hy mơ hồ nghĩ ngợi, nhưng một lúc lâu sau vẫn không có kết quả ưng ý, cậu đành ném nó qua một bên.

Ngước mắt tìm kiếm một ly nước lọc để uống qua nhưng không có, cuối cùng cậu đành phải lê thân mình rời khỏi giường.

Tay vừa chạm nắm cửa, định mở ra đi xuống bếp thì ở bên ngoài cũng có người đang vặn ngược chiều để đi vào trong.

Vưu Chiếu Hy ngây người, lực ở bàn tay cũng mất dần. Nghe được tiếng động cửa mở, cậu nhanh chóng lùi ra phía sau một chút, vừa vặn nhìn thấy một người đàn ông cao lớn ở trước mặt.

Bộ dạng thật trầm tĩnh mà nhìn cậu.

Im lặng mất hơn mấy giây, Vưu Chiếu Hy một tay ôm bụng mình, một tay vịn ở kệ sách bên cạnh, cất giọng hỏi:

“Anh...không đi công tác sao?”

Vưu Thần bình tĩnh bước hẳn vào trong phòng, đưa tay đẩy nhẹ cánh cửa ra phía sau. Một âm thanh khe khẽ vang lên.

Vưu Chiếu Hy hiện tại vẫn rất hoang mang, không hiểu lý do gì mà người kia vẫn còn ở nhà được. Mà bộ dạng của cậu lúc này trông tàn tạ quá đi mất!

Thấy người kia vẫn cứ tròn mắt nhìn mình như thể rất kinh ngạc, Vưu Thần đã thở nhẹ một hơi, bước lại gần chỗ của cậu.

Ánh mắt chậm rãi hạ xuống rồi dừng lại ở gò má bị sưng của Vưu Chiếu Hy, Vưu Thần trầm ngâm một lúc rồi mới lên tiếng:

“Chẳng phải hôm qua em bảo không muốn tôi đi sao?”

“À...” Vưu Chiếu Hy đột nhiên cười ngốc, “Thật sao? Thật là vì em nói như vậy mà anh không đi nữa sao?”

Vưu Thần căn bản không để ý đến chuyện đó. Điều y quan tâm bây giờ chính là sức khỏe của người kia.

Mặt mũi Vưu Chiếu Hy vẫn còn tái nhợt, nhưng vì được uống thuốc và nghỉ ngơi rồi cho nên đã đỡ hơn hồi sáng rất nhiều.

Duỗi ngón tay chạm lên gò má bị sưng, Vưu Thần lãnh đạm hỏi:

“Là ai làm?”

Nếu như người bình thường người ta sẽ hỏi, sao lại sưng?

Nhưng với Vưu Thần, con người y luôn có một quả quyết khiến người khác luôn không hài lòng được.

Vưu Chiếu Hy nghe hỏi liền tránh sang một bên, để cho Vưu Thần không còn chạm lên gương mặt của mình nữa. Sau đó, cậu thấp giọng nói dối:

“Là em bị ngã. Sáng này, em chóng mặt rồi bị ngã xuống đất. Sưng đến bây giờ.”

“Vậy à?” Vưu Thần nhướn mày hỏi lửng một câu, sau đó lặng lẽ xoay người, đi về phía giường ngủ, bình thản ngồi xuống.

Vưu Chiếu Hy một lần nữa ngậy người nhìn y, không lâu sau liền nghe y gọi:

“Lại đây nào.”

Không hiểu lý do gì mà đôi chân lập tức thuận theo mà bước đến gần đó.

Đứng đối diện với một Vưu Thần luôn cao cao tại thượng, Vưu Chiếu Hy nhất thời căng thẳng.

Hay đúng hơn, khi nhìn vào mắt của y, cậu như vô tình nhìn thấy lại toàn bộ hình ảnh của một đêm mưa hôm qua.

Một đêm mưa tầm tã, ướt đẫm tâm trí của cậu.

“Có chuyện gì sao...ạ?”

Vưu Chiếu Hy lúc này dời mắt sang chỗ khác, vì thật sự không thể chịu nổi áp lực của đôi mắt kia.

Vưu Thần thấy cậu có vẻ trốn tránh, một tay vươn đến, dứt khoát kéo cậu cúi thấp người xuống, để cho ánh nhìn của cả hai phải trực diện nhau.

“Đừng hờ hững như vậy chứ?” Vưu Thần nhàn nhạt nói, ngón tay lại mơn trớn qua đôi môi khô nứt của Vưu Chiếu Hy, thích thú trêu đùa.

“Không phải đêm hôm qua, chúng ta đã rất vui vẻ hay sao?”

19. Chương 19

Tác giả: SUNQINGtheWriter.

Lưu ý: KHÔNG CHUYỂN VER.

Chương 19

“Không phải đêm hôm qua chúng ta đã rất vui vẻ hay sao?”

Cảm nhận được nhiệt độ ở đầu ngón tay Vưu Thần truyền đến môi mình, Vưu Chiếu Hy theo phản xạ mím nhẹ môi lại. Đồng thời, câu nói của y không ngừng lặp lại trong đầu của cậu.

Đêm hôm qua, là đêm hôm qua đó sao?

Anh ấy nói như vậy tức là đêm hôm qua anh ấy đều nhớ hết tất cả mọi chuyện?

Nhưng mà...chẳng phải anh ấy đã say đến mức ngủ gục trên người mình hay sao?

Người say như vậy, chắc chắn ngày hôm sau sẽ chẳng nhớ một chút gì cả đâu.

Vưu Chiếu Hy nhú nhú chân mày, khuôn mặt hơi tránh né đi ngón tay của người kia, rất thẳng thắn mà hỏi lại:

“Như vậy là hôm qua anh đã giả vờ say sao?”

Vưu Thần vẫn an tĩnh nhìn Vưu Chiếu Hy sau câu nói của bản thân, nụ cười bên khóe môi thoát ẩn thoát hiện, khiến cho tâm tình của tiểu ma cà rồng đối diện không hề yên ổn một giây phút nào hết.

“Bảo tôi giả vờ thì hơi nặng nề rồi. Chỉ là giữa cuộc vui, tôi bỗng dừng lại tỉnh táo hơn thôi.”

“Nhưng sau đó anh đã ngủ gục trên người em, như vậy mà là tỉnh táo à?”

Vưu Thần híp mắt lại, im lặng lắng nghe người kia dùng lời để bắt bẻ mình. Một hồi sau, y miết nhẹ chiếc cằm nhỏ nhắn của cậu, xúc cảm ở đầu ngón tay cứ như ngày hôm qua, vẫn thú vị đến si mê.

“Sau một hồi tỉnh táo, tôi lại cảm thấy rất buồn ngủ.”

“...”

Vưu Chiếu Hy lần đầu tiên trừng mắt nhìn người mà cậu luôn đem lòng ngưỡng mộ, chỉ vì thái độ của y quá mức bồn chồn khiến cho cậu không thể chịu được.

Ngặt nổi, nét mặt giận dữ của Vưu Chiếu Hy khi thu vào tầm mắt của Vưu Thần ngược lại chỉ làm cho y càng thêm thích thú muốn trêu đùa thêm mà thôi.

Bất ngờ cầm lấy bàn tay của cậu nâng lên, Vưu Thần dời ánh mắt nhìn qua, không lâu sau lại gieo xuống một chiếc hôn thật dịu dàng.

“Nếu giận dữ như vậy, hẳn là em vẫn còn nhớ rõ cảm xúc của đêm hôm qua như thế nào.”

Dừng một chút, Vưu Thần ngược mắt nhìn cậu, đôi chân mày khẽ nhướng lên, “Thế thì, hãy giúp tôi nhớ rõ lại một lần nữa được không? Tôi...lỡ quên mất rồi.”

“Sao cơ?”

Vưu Thần, rốt cuộc là anh muốn cái gì vậy chứ?

Em...là em trai của anh đó!

Vưu Chiếu Hy trong lòng không ngừng trấn tĩnh mình bằng những câu nói như thế, nhưng thật lòng mà nói thì, đêm hôm qua cậu còn hy vọng “Tiểu Hy” kia chính là mình cơ mà?

Cuối cùng thì những suy nghĩ sai trái này tại sao lại nảy sinh vậy chứ...

Lắc nhẹ đầu một cái, Vưu Chiếu Hy giằng ra khỏi cái nắm tay của Vưu Thần, nghiêm túc chấn chỉnh lại suy nghĩ của cả hai:

“Anh đừng có đùa như vậy nữa! Em không biết là anh đang thích thăm ai có tên là Tiểu Hy, nhưng mà...anh đừng có lấy em ra làm trò tiêu khiển cho mình. Sao anh không đi nói thẳng với người ta ấy?”

“Nói với ai cơ?” Vưu Thần có chút khó hiểu, lập tức hỏi lại.

Nhưng với biểu tình của anh, Vưu Chiếu Hy lại càng lăm tưởng là anh vẫn chưa thôi trò đùa của bản thân. Một mặt nghiêm túc lạ thường, cậu lạnh giọng mà nói:

“Là cái người tên Tiểu Hy mà anh đã gọi liên tục vào đêm qua ấy. Em cũng là ”Hy“, nhưng em là em trai của anh. Anh đừng có giỡn như vậy nữa. Em không thích.”

Em không thích.

Thật ư?

Mình, không thích?

Vưu Chiếu Hy nói đến đó cũng đột nhiên dừng hẳn lại, tâm trí lẩn tẩn mãi những câu tự vấn bản thân, nhưng đến cùng thì cậu chẳng tìm được câu trả lời cho bất kì câu hỏi nào cả.

“Ý của em là tôi đang thích một người tên Tiểu Hy và...tôi đã đem em ra làm trò đùa thay vì nói thẳng với người đó sao?”

Vưu Chiếu Hy quay lại nhìn người kia, gật một cái đầu khẳng khái.

Tuy rằng bản thân của cậu có cố gắng không nghĩ theo chiều hướng tiêu cực đó đi nữa thì...chắc gì Vưu Thần đã giống cậu đâu chứ?

Vưu Chiếu Hy cậu cho dù thích nụ hôn của người kia như thế nào đi nữa, thì Vưu Thần chắc chắn sẽ không cùng nghĩ như vậy.

Vì mình chính là em trai của người kia.

Nhìn cái gật đầu của Vưu Chiếu Hy, Vưu Thần giống như vừa nhìn thấy một việc hài hước nên đã bật cười một tiếng. Điều cười y thật trầm, nhưng đầy ý vị bên trong đó.

Soạt một tiếng, Vưu Thần bất ngờ đứng thẳng dậy, khiến cho kẻ đối diện y một trận giật mình. Hai chân thoáng chốc lùi vội về sau, suýt thì đã ngã mất rồi.

Ngẩng đầu lên, Vưu Chiếu Hy cố tình theo dõi biểu cảm trên gương mặt của Vưu Thần, nhưng chẳng thể tìm ra được một chút sơ hở nào.

Khuôn mặt đó vẫn thờ ơ với mọi thứ xung quanh.

“Xem ra tôi đã...”

Vưu Thần vừa xoay lưng lại với Vưu Chiếu Hy, vừa âm trầm nở một nụ cười đầy khó hiểu mà nói tiếp, “...bị bắt bài rồi.”

Vưu Chiếu Hy lúc này nhìn bóng lưng cao lớn của y mà cảm giác như trái tim của mình vừa bị đâm một cú quá đối mạnh bạo.

Tay chân đều lỏng ngóng không biết nên làm gì sau câu nói của người kia, Vưu Chiếu Hy trước mặt nhìn Vưu Thần vẫn bình thản hướng lưng về phía mình, cố gắng lắm mới có thể bật cười một tiếng đầy gượng gạo.

“Anh cả, trò đùa này thật sự không vui chút nào đâu.”

Nghe Vưu Chiếu Hy lên tiếng, Vưu Thần quay đầu lại nhìn, chỉ khá bất ngờ với một ánh mắt vừa sắc bén vừa giận dữ của người kia.

“Thế sao?”

Vưu Chiêu Hy lần này nhìn thẳng trực diện vào đôi mắt màu hổ phách nóng rực kia, lạnh nhạt đáp:

“Vâng. Anh làm như vậy chính là lấy đi nụ hôn đầu của em mất rồi. Nhưng mà hiện tại, em lại đang muốn tặng nó cho một người khác cơ.”

Không để Vưu Thần được tiếp lời, Vưu Chiêu Hy khẽ thở dài, vẻ mặt có chút buồn bã:

“Anh làm sao có thể đền cho em đây? À không...”

Dừng lại, Vưu Chiêu Hy bỗng nhếch nhẹ khóe môi, sửa lại lời nói của mình:

“...đúng hơn thì làm sao anh có thể đền cho người em thích đây?”

Vưu Thần bị chặn nói đến hai lần, ánh mắt của y có chút biến hóa khôn lường. Nhìn thật lâu vào đôi mắt màu biếc của Vưu Chiêu Hy, y kì thực không tìm ra được nửa điểm nào là nói dối, thay vào đó còn nhìn ra được một chút đau lòng kì lạ.

“Tôi phải đền cho người em thích à?” Vưu Thần nói thật chậm rãi, giống như đang gằng từng chữ qua kẽ răng của mình.

Mà Vưu Chiêu Hy ở đối diện cũng không chịu thua y, vẫn mỉm cười nhàn nhạt đáp:

“Nhưng em biết tính của anh cả chưa bao giờ biết hạ mình trước ai, cho nên việc đền lại một thứ gì đó cho người khác chắc hẳn rất khó khăn.”

“Em hiểu mà.” Vưu Chiêu Hy khẽ nhún vai, “Dù sao người đó cũng rất thích em, hẳn là sẽ không để tâm lắm đâu.”

“Em nghĩ vậy sao?”

Vưu Thần hỏi, bước chân toan tiến gần về phía của Vưu Chiêu Hy. Mỗi bước là một câu nói.

“Đúng thật là tôi sẽ không đền cho bất kì ai một thứ gì.”

Lại thêm một bước.

“Cho dù tôi có lỡ tay cuỗm mất nó...”

Khoảng cách càng lúc lại càng gần hơn.

“Thì...tôi cũng sẽ không quan tâm người khác ra sao khi mất nó.”

Dừng lại, Vưu Chiêu Hy lúc này nhận ra mình đã sớm bị người kia làm cho mê hoặc bằng kiểu gì đó thật khó hiểu, cuối cùng cả người đều bị khóa lại bởi hai cánh tay của người kia.

Vưu Thần cúi thấp mặt, đôi mắt lần nữa híp lại, biểu tình trên mặt có chút bộc lộ ra một vẻ tức giận.

“Quan trọng, nếu như người đó đã lỡ chọc giận tôi, thì tôi sẽ lấy hết tất cả những thứ còn lại của hắn ta.”

Lời vừa dứt, trong tầm mắt của Vưu Chiêu Hy bỗng dưng tối sầm lại. Mà trên môi lại cảm nhận được một luồng khí ấm nóng đang lướt qua, một lúc sau lại tràn vào bên trong, khiến cho nơi đó được lấp đầy không có một khe hở nào để thoát ra.

Cả người Vưu Chiêu Hy đều căng cứng, tay chân lóng ngóng không biết nên đặt ở đâu. Mà người đối diện cậu giống như bị mình chọc cho điên lên, hoàn toàn đem hai cánh môi của cậu dầy vò đến đau đớn.

Khi ánh sáng dần trở lại trong đáy mắt, Vưu Chiêu Hy liền lùi về phía sau dựa hẳn lưng vào mảng tường lạnh. Đầu lưỡi liếm nhẹ qua môi, ngửi được một mùi vị rất đối quen thuộc.

Một mùi thơm ngon nhưng tanh tanh, vô cùng kích thích.

Hai cánh môi khẽ run rẩy, Vưu Chiêu Hy trừng lớn mắt nhìn Vưu Thần, lại chỉ thấy được ánh mắt của người kia âm lãnh đến không ngờ.

“Sao anh dám...” Vưu Chiêu Hy nghiêng chặt răng mình, ngăn đi cảm xúc khiếp sợ trong lòng.

Ngược lại vẻ mặt trắng bệch của cậu, Vũ Thần chỉ liếm nhẹ qua môi mình – nơi đã vướn lại một vài giọt máu của người kia.

“Không phản kháng nữa sao?”

Vũ Thần nhàn nhạt lên tiếng, sau đó liền nhếch khóe môi cười một cái đầy hờ hững, “Thế thì đừng bao giờ giở trò phản kháng với tôi thêm một lần nào nữa. Vì em sẽ không bao giờ thắng được tôi đâu.”

Nói rồi, Vũ Thần xoay người đi đến cửa phòng, trước khi thật sự rời đi, y còn thả lại một câu:

“Còn người mà em nói đến, có thật sự tồn tại không?”

Cánh cửa toan mở ra rồi khép lại thật nhanh chóng.

Vũ Chiêu Hy lặng cả người nhìn bóng lưng kia dần khuất khỏi tầm mắt, trong lòng vẫn còn khiếp sợ chưa nguôi.

Chạm đầu ngón tay lên môi mình, xúc cảm mãnh liệt khi nãy nhất thời khiến cho đầu óc của cậu quay cuồng.

Một nụ hôn như vậy, là đang cảnh cáo mình ư?

Vũ Chiêu Hy khẽ cười một tiếng đầy chua chát, trong lòng lại thầm nói, Vũ Thần, câu hỏi cuối cùng của anh thật sự đánh giá thấp em quá rồi đấy!

#

Vũ Thần cất bước rảo trên hành lang phía Nam, đường đi hướng thẳng đến thư phòng riêng của y.

Trên đoạn đường đi, chân mày của y chưa phút giây nào được thả lỏng. Người hầu ở xung quanh có vô tình nhìn thấy y cũng sẽ biết chuyện mà tránh xa một chút.

Về đến thư phòng, Vũ Thần đẩy mạnh cánh cửa một phát, lập tức dội ra một tràng âm thanh chói tai.

Ngồi xuống chiếc ghế xoay, Vũ Thần lúc này mới thả lỏng được cảm xúc trên gương mặt của mình. Ngón tay di đến con chuột của máy tính, muốn tìm một thứ gì đó trên mạng nhưng rồi lại chẳng thể nghĩ ra được cái gì hay ho.

Sau đó, Vũ Thần đứng dậy, đi đến bên cạnh khung cửa sổ nhiều cánh, giương mắt nhìn ra bên ngoài.

Bầu trời về chiều thật sự quang đãng, ánh nắng càng ngày càng nhạt dần, chỉ còn sót lại một bầu trời với sắc vàng cam ngọt dịu.

Cầm một chiếc bật lửa trên tay, Vũ Thần liên tục bật lên rồi đóng xuống, tạo ra một loạt thanh âm khe khẽ đều đều lặp đi lặp lại.

Vũ Thần tựa người vào tấm kính trong suốt, tâm trí bất chợt nhớ lại khoảnh khắc khi hôn Vũ Chiêu Hy. Nhìn vẻ mặt bất ngờ cùng khiếp sợ của cậu, trong lòng y lại càng cảm thấy thống khoái đến lạ.

Hương vị thanh thanh ở đầu lưỡi của người kia tựa hồ lưu luyến chưa phai, khiến cho y vừa được nếm lại muốn nếm thêm một lần nữa.

Nhưng mà...

Vũ Thần lúc này khẽ nhíu chân mày, bỗng dưng nhớ đến một người vô tình được nhắc tới trong cuộc trò chuyện của cả hai.

Người mà Vũ Chiêu Hy thích.

Nghĩ đến đó, y khẽ cười, không bao giờ có người như thế, ngoại trừ một người là—

Cốc, cốc.

Dòng suy nghĩ của Vũ Thần nhất thời bị chặn lại bởi tiếng gõ cửa phát ra ở bên ngoài. Y bình thản xoay người nhìn về phía đó, nói:

“Vào.”

Bên ngoài là một người gác cổng vẫn còn trẻ. Anh bận trên người một bộ y phục màu xanh lục hơi sẫm, nhìn qua có chút sờn cũ. Hai tay thẳng tắp ép sát hai bên, anh cúi đầu báo cáo:

“Cậu Cả, bên ngoài có một thiếu niên muốn tìm gặp cậu Út.”

“Thiếu niên?” Vũ Thần nhướng cao chân mày.

Người gác cổng gật đầu, “Vâng, là một thiếu niên trạc tuổi của cậu Út. Bảo là đến thăm bệnh.”

“Thăm bệnh à?” Vũ Thần thăm nói, sau đó liền buông bỏ chiếc bật lửa xuống bàn làm việc rồi mau chóng đi về phía cánh cửa.

Lướt ngang qua người gác cổng, Vũ Thần nói:

“Đi thôi.”

Sau lưng y, cánh cửa dần được khép lại.

Bước chân của y có phần bình thản hơn thường ngày, mặc dù rằng trong lòng khá hiếu kỳ về đối tượng muốn tìm gặp Vũ Chiêu Hy.

Vũ Chiêu Hy, em thật sự đã khiến một kẻ ngoại tộc dám đặt chân đến đây sao?

20. Chương 20

Tác giả: SUNQINGtheWriter.

Lưu ý: KHÔNG CHUYỂN VER.

Chương 20

Trước cổng Vũ gia, đúng thật có một thiếu niên với vẻ mặt mong ngóng liên tục nhìn vào khoảng sân rộng lớn qua những song sắt nhỏ.

Trên người đeo một chiếc cặp màu đen đã cũ kỹ, trong tay lại mang theo một chiếc hộp nhỏ, nhìn qua liền biết bên trong là bánh bông lan vị dâu.

Bóng dáng nhỏ nhắn đứng chờ đợi bên ngoài một lúc lâu mới nghe thấy có tiếng bước chân vội vã đi đến. Cánh cổng tự động mở ra, chào đón cậu thiếu niên kia.

Ngước mắt nhìn người gác cổng trẻ tuổi, thiếu niên hỏi, “Em vào được rồi à?”

Người gác cổng nhẹ gật đầu một cái rồi ra hiệu cho cậu đi thẳng vào phía trong.

Thiếu niên vẻ mặt hơi mất tự nhiên đi qua cánh cổng lớn của ngôi biệt thự nhiều gian. Từng bước thật cẩn thận đi về phía trước, nơi có bậc tam cấp phủ một lớp sơn màu đen tuyền huyền bí.

Sau khi đặt một chân lên bậc tam cấp, thiếu niên nhất thời bị dọa một trận vì thân ảnh cao lớn khác đang đứng ở đối diện, chăm chú quan sát cậu.

Bước chân không tự nhiên thu về vị trí cũ.

Thiếu niên hơi ngước mắt nhìn lên, dưới ánh sáng mờ nhạt của buổi xế chiều, cậu nhận ra thân ảnh kia thật sự rất đẹp.

Khuôn mặt góc cạnh như được một nghệ sĩ điêu khắc tài hoa tỉ mỉ tạc ra vậy. Mái tóc màu đen dài phủ qua lưng, được buộc thấp gọn gàng ở phía sau. Đôi mắt màu hổ phách như một ngọn lửa đang hừng hực cháy, khiến cho ai nhìn vào đều có một cảm giác bị thiêu cháy.

Thiếu niên đứng bất động một chỗ, ánh mắt lại không thể rời khỏi khuôn mặt của người đối diện.

“Xin chào.” Vụ Thần sau một hồi im lặng cuối cùng cũng lên tiếng, khiến cho thiếu niên nọ bừng tỉnh.

“...a, x—xin chào.”

Vụ Thần nghe thấy giọng lắp bắp của người nọ, khóe môi nhếch nhẹ lên một chút, để lộ một vẻ mặt đầy sự khinh thường.

“Cậu là bạn của Chiêu Hy, đúng chứ?”

Thiếu niên một lần nữa ngoan ngoãn gật đầu, đôi mắt đã sớm nhìn thẳng xuống đôi giày của mình, trong lòng bỗng dưng thấp thỏm đến kì lạ. Ngón tay vô thức siết chặt quai cặp, cảm giác được cái nhìn từ người kia quả thật áp lực.

“Tên gì?”

Thiếu niên thấp giọng nói, “Dạ, em là Từ Lương, bạn cùng lớp với Tiểu Hy.”

Tiểu Hy...

Vụ Thần nhất thời cười lạnh một cái, bỗng dưng cảm thấy hai tiếng “Tiểu Hy” được gọi bởi một người khác không phải là y nghe thật chướng tai.

“Được rồi.” Vụ Thần lạnh nhạt xoay người, “Vào trong trò chuyện một chút.”

Từ Lương sau khi nhìn thấy người nọ cuối cùng cũng chịu xoay lưng lại, cậu bèn thở nhẹ ra một hơi, áp lực cũng từ từ biến mất.

Người đàn ông khi nãy trong mắt cậu quả thật đẹp đến động lòng người, nhưng mà thái độ cùng biểu tình trên gương mặt đó không phải quá lạnh nhạt hay sao?

Mà lạnh nhạt kì thật cũng chưa miêu tả rõ ấn tượng đầu của Từ Lương đối với người kia nữa.

Đáng sợ thì có vẻ đúng hơn.

Từ Lương thầm nghĩ, sau đó mau chóng nổi gót theo phía sau của Vụ Thần.

Ngồi đối diện Vụ Thần, Từ Lương một lần nữa phải chịu cái áp lực vô hình từ y.

Vụ Thần ngược lại rất nhàn nhã, chân vắt chéo, bộ dạng khi ngồi trông khá giống một người có quyền cao chức vọng. Một tay nâng tách trà lải lải, cánh mũi khẽ phập phồng vì mùi thơm của hoa lải lướt qua, sau đó y nhấp một ngụm thật nhỏ.

“Cậu bảo cậu tên Từ Lương đúng chứ?”

“Dạ vâng.” Từ Lương căng thẳng nhìn y.

“Là bạn cùng lớp?”

“Dạ.”

“Bạn thân sao?” Vụ Thần hơi nhướn mày.

“...đúng ạ.”

Từ Lương sau một hồi trả lời từng câu hỏi, cậu có cảm giác như mình đang bị giáo viên trả bài vào buổi sáng của mỗi tiết học.

Còn Vụ Thần ở đối diện vẫn rất nhàn nhã nếm thử vị trà lải mới được pha nóng. Quan sát vẻ mặt của vị thiếu niên họ Từ càng lúc càng căng thẳng, y trong lòng cười khê một tiếng.

“Dì Ngân.”

Dì Ngân ở gần đó nghe thấy Vụ Thần gọi mình liền tức tốc đi đến. Ở một bên, dì hơi cúi người nói, “Cậu Cẩn cần gì?”

Vụ Thần cẩn thận đặt tách trà xuống bàn trở lại, sau đó ngẩng mặt nhìn thẳng vào đôi mắt căng thẳng của Từ Lương, nhàn nhạt bảo:

“Phiền dì lên phòng gọi Chiêu Hy xuống đây. Nhớ, chỉ cần bảo là có bạn cùng lớp đến thăm thôi.”

Dì Ngân nghe xong liền “vâng” một tiếng rồi tức khắc đi lên lầu.

Từ Lương sau một hồi nhìn thấy cảnh tượng vừa nãy, trong lòng không ngừng cảm thán quyền thế của người đàn ông kia.

Từng lời nói và cử chỉ của người ấy, luôn luôn khiến cho người khác phải nghiêng mình phục tùng.

Rốt cuộc người đó là ai? Nhìn khuôn mặt này...chắc không phải là ba của Tiểu Hy đâu nhỉ?

Từ Lương thầm nghĩ nghĩ, hồi lâu lại bạo gan mở lời chủ động hỏi:

“Anh tên là gì ạ?”

Vưu Thần nghe mình được hỏi thăm, ánh mắt lập tức chú ý đến Từ Lương ngồi ở đối diện.

Còn tưởng rằng sẽ căng thẳng run sợ lắm, không ngờ cũng có thể hỏi đến tên của mình.

“Vưu Thần.”

À, Vưu Thần! Mình nhớ ra rồi, đây không nhầm thì là anh trai của Tiểu Hy đi? Tiểu Hy trước đây thường xuyên nhắc đến một người tên là “Thần”.

Từ Lương trong lòng khẽ “à” một tiếng, sau đó nhẹ gật đầu một cái đầy lễ phép.

“Có phải anh là anh trai của Tiểu Hy không ạ?”

“Anh trai à...” Nghe hai tiếng “anh trai”, Vưu Thần bỗng nhiên cười lạnh một cái, “Có lẽ vậy.”

Có lẽ? Là như thế nào chứ...

Từ Lương tuy khó hiểu nhưng cũng không còn đủ dũng khí để tìm hiểu thêm. Cậu cảm giác người kia không phải là loại người đơn giản, muốn nói gì thì nói được đâu.

Có khi nói sai một từ thôi cũng có thể bị rơi đầu như chơi.

Về Vưu Chiêu Hy, sau khi nghe dì Ngân báo lại như vậy, cậu lập tức rời khỏi phòng, một mạch chạy xuống nơi phòng khách vốn luôn an tĩnh.

Nhìn thấy bóng dáng gầy guộc của Từ Lương, hai mắt Vưu Chiêu Hy khẽ sáng lên, trong lòng thật sự kinh hỷ.

Nhưng khi cậu bước đến gần hơn một chút, chậm rãi nhận ra ngoài Từ Lương đang ngồi nhìn mình thì còn có một người khác nữa.

Vưu Chiêu Hy sau khi đi lướt qua mặt người kia một đoạn ngắn mới chợt giật mình dừng lại, quay đầu nhìn một cái. Phát hiện Vưu Thần đã sớm ngồi ở đây trò chuyện cùng Từ Lương, tinh thần của cậu chốc chốc căng thẳng.

Tại sao anh cả lại ngồi đây được? Không phải...là dì Ngân đã báo cho mình trước sao?

Vưu Chiêu Hy nhìn Vưu Thần vẫn đang bình thản ngồi một chỗ không nói năng gì, cậu mím nhẹ môi, trong lòng vẫn tức giận vụ việc khi nãy.

Vô thức, cậu lại liếc qua vết thương ở môi mình. Hành động nhỏ nhất này lại vô tình được thu vào tầm mắt của Vưu Thần, khiến cho y tâm tình không yên.

“Tiểu Hy.” Từ Lương cất tiếng gọi.

Lúc này, Vưu Chiêu Hy mới quay đầu nhìn bạn thân của mình, khẽ nở nụ cười tươi rói.

“Tiểu Lương, cậu đến từ bao giờ thế?”

“À, cũng được mười phút rồi.” Từ Lương thật thà khai báo.

Mười phút rồi sao?

Vưu Thần, anh dám giữ bạn của em ở dưới này sao!

Vưu Chiêu Hy vừa nghĩ liền quay lại nhìn người kia, mà người kia cũng sớm đứng dậy, toan rời đi. Tựa như chuyện này không còn liên quan đến y nữa.

“Tiếp đãi bạn cho tốt. Bạn đến thăm bệnh em đây.”

Khi sóng vai với Vưu Chiêu Hy, Vưu Thần hơi hạ người xuống, nói khẽ vào tai cậu.

Ở góc độ ngồi của Từ Lương, tư thế của hai người kia thoát nhìn rất bình thường. Nhưng nếu để ý kỹ hơn một chút sẽ phát hiện ra Vưu Thần rất nhanh đã hôn nhẹ lên vành tai của Vưu Chiêu Hy.

Từ Lương cứ nghĩ mình bị hoa mắt, lắc lắc đầu cho tỉnh táo.

Vưu Chiêu Hy ngược lại cảm nhận được chiếc hôn nhẹ như chuồn chuồn lướt nước kia, cơ thể nóng ran khó chịu.

Nhìn theo bóng dáng đang dần đi khuất ra phía sau vườn, Vưu Chiêu Hy thầm mắng y cả trăm thứ ngôn ngữ kì dị của mình.

“Tiểu Hy, cậu ổn rồi chứ? Sắc mặt có vẻ tệ hơn khi nãy nhỉ?”

Vưu Chiêu Hy nghe vậy, lập tức phủ nhận.

“Không có. Tổ ổn, rất khỏe.”

“Khỏe thì sao lại nghỉ học?”

“...hồi sáng thì không khỏe lắm.”

Dứt lời, Vưu Chiêu Hy liền kéo tay của Từ Lương, đi lên phòng của mình. Cậu luôn cảm giác bạn thân của mình nán lại trong ngôi biệt thự này sẽ rất nguy hiểm.

Bởi vì Từ Lương vốn là một con người, một con người bình thường.

Lần đầu tiên đặt chân vào phòng của Vưu Chiêu Hy, Từ Lương có chút kinh ngạc không thốt nên lời.

Gian phòng khá rộng rãi, nội thất cũng được bày trí một cách hài hòa nhất. Ở đối diện còn có một khung cửa sổ, nhìn ra vừa vặn trông thấy cả một vườn hoa màu đỏ.

Từ Lương đi đến đó, bất giác hỏi, “Kia là hoa gì vậy Tiểu Hy?”

Vưu Chiêu Hy nhìn theo hướng chỉ của Từ Lương, bĩu môi đáp, “Tổ cũng không rõ lắm, nhưng nghe đồn hoa đó có một truyền thuyết rất bi đát.”

“Về tình yêu à?”

Vưu Chiêu Hy gật đầu, “Ừ, chỉ có tình yêu mới bi đát như vậy thôi.”

Từ Lương thở dài, “Không có tiền cũng bi đát.”

“...khụ, cậu thật là. Lại đây nói chuyện một chút nào.” Vưu Chiêu Hy nhin không được nở nụ cười, sau đó kéo cậu bạn thân lại ngồi ở trên giường.

Từ Lương trước khi bị kéo đi thì vô tình nhìn thấy một thân ảnh thoát ần thoát hiện ở phía khu vườn hoa màu đỏ kia. Vì Vưu Chiêu Hy kéo cậu đi qua nhanh cho nên cũng không thể khẳng định được ở đó có phải có người hay không nữa.

#

Không khí khi gần về tối trở nên lạnh hơn một chút. Từng cơn gió cứ mạnh mẽ thổi vào những tán lá, khiến cho chúng cứ rít lên từng đợt rì rì rào rào.

Ở phía sân sau, nơi có cả một vườn hoa màu đỏ tượng trưng cho câu chuyện tình yêu bi đát, có một thân ảnh bị bóng tối lấp đi một nửa.

Người đó luôn có một thói quen, chính là đứng lặng người ở vị trí này, ánh mắt sau đó sẽ theo phản xạ mà hướng về phía khung cửa sổ màu trắng, nơi luôn xuất hiện một thứ ánh sáng màu vàng trà. Bên trong cửa sổ, sẽ có một thiếu niên với khuôn mặt thuần túy xinh đẹp, khi sẽ tập trung học bài, khi sẽ hát múa nếu như quá nhàm chán, khi lại ngủ quên ngay trên bàn học.

Từng động tĩnh của thiếu niên ấy đều bị đôi mắt kia thu về, tạo thành một dải hình ảnh có độ dài vô hạn. Buổi tối hôm nay cũng như thế.

Không gian vốn yên tĩnh tựa như mặt hồ bình lặng lại bị phá vỡ bởi một giọng nói khác xen vào.

“Hóa ra anh luôn có thói quen này nhỉ?”

Nghe thấy giọng nói đó, Vũ Thần cũng không hề giật mình hay kinh ngạc, chỉ là khẽ cười một cái.

“Chẳng lẽ đến bây giờ em mới phát hiện sau bao nhiêu năm luôn đi theo anh?”

Người đàn ông với thân hình cao to săn chắc từng bước đi lại gần, cũng đứng ngay vị trí có thể nhìn thấy khung cửa sổ màu trắng kia. Hai cánh tay ôm trước ngực, bình thản tiếp lời.

“Đương nhiên là em phát hiện ra từ lâu rồi. Nhưng chỉ có điều, không nghĩ đến anh thật sự vì lý do đấy mà có thói quen này.”

“Lý do đấy là gì?”

“Vũ Chiêu Hy.”

Nghe đến ba từ kia thoát ra từ miệng người kia một cách trơn tru và đầy tự tin, Vũ Thần lập tức bật cười một tiếng.

“Quả nhiên là đưa em luôn đồng hành cùng anh.”

Vũ Kiện nghe vậy liền lắc nhẹ đầu, đôi chân mày khẽ nhíu lại:

“Anh có biết mình đang làm gì không vậy?”

“Anh luôn biết mình đang làm cái gì.”

Vũ Kiện im lặng lắng nghe, trong đầu lại vô thức nhớ đến những gì mà mình từng chứng kiến, một lúc sau mới có thể tiếp tục:

“Tiểu Hy thật sự không phải là của Huyết tộc sao?”

Vũ Thần vẫn nhất mực nhìn về phía khung cửa sổ, nhàn nhạt đáp:

“Không phải là của Huyết tộc, làm sao có thể ở lại nơi này mà lớn lên đến bây giờ?”

“Em cũng thật sự không hiểu nổi. Nếu đã là như vậy, làm sao anh có thể—”

“Rốt cuộc em đang muốn nói về vấn đề gì đây? Có thể trực tiếp hơn không? Anh, rất ghét vòng vo.”

Vũ Kiện nghe vậy liền đứng hình một chút. Đầu lưỡi giống như bị đông cứng, trong đầu cố gắng sắp xếp từ ngữ thật cẩn thận trước khi nói.

Vì chuyện kia, quả thực rất nhạy cảm để bàn đến. Nhưng không nói, hẳn sẽ không chịu được.

“Đêm hôm đó, em đã nhìn thấy hai người.”

Một câu này đã khiến cho Vũ Thần phải rời mắt khỏi hình dáng của thiếu niên nọ mà nhìn sang Vũ Kiện.

Vũ Kiện ngược lại có vẻ không muốn tin những gì mình sắp nói:

“Nhìn thấy anh cùng Tiểu Hy đã...”

Còn chưa đợi Vũ Kiện nói xong, Vũ Thần đã giúp hắn hoàn thành câu nói.

“...đã hôn nhau.”

Chứng kiến thái độ dừng dưng của Vũ Thần, Vũ Kiện tựa như nghe thấy một tiếng nổ trong đầu mình.

Ba từ “đã hôn nhau” thật sự đơn giản như vậy sao?

Anh cả, anh đang nghĩ cái quái gì thế?

“Anh tại sao lại có thể như vậy? Tiểu Hy là em trai của anh đấy!”

Vưu Thần nhìn vẻ mặt đang vô cùng khó tin của Vưu Kiện, bỗng nhiên lại hỏi một câu:

“Như thế nào thì mới có thể?”

“...” Vưu Kiện trợn tròn mắt nhìn Vưu Thần, đột nhiên lại không biết phải đáp như thế nào.

Như thế nào thì mới có thể? Anh cả, ý của anh chung quy vẫn muốn “sẽ như thế” với Chiêu Hy đấy à!

“Không trả lời được à?” Vưu Thần khẽ cười, “Thế thì anh vẫn có thể đúng không?”

“Mà, có thể hay không, chỉ phụ thuộc vào mỗi một mình anh quyết định thôi.”

“Một mình anh? Chiêu Hy thì làm sao? Thằng nhóc đó sẽ không—”

Vưu Thần rất nhanh liền chặn lại câu nói của Vưu Kiện, ánh mắt hòa khí khi nãy phút chốc hóa thành một mảng lạnh lẽo khó hiểu:

“Anh bảo, một mình anh, thì chính là một mình anh mà thôi.”

21. Chương 21

Tác giả: SUNQINGtheWriter.

Lưu ý: KHÔNG CHUYỂN VER.

Chương 21

Thời gian cứ trôi đi như tên bắn, tính từ ngày Vưu Kiện bị Vưu Thần dùng giọng điệu cứng rắn, dứt khoát mà không kém phần bá đạo làm dọa một trận thì cũng đã một tuần rồi.

Trong một tuần đó, có rất nhiều thứ xảy ra.

Vưu Hạ vì ám ức chuyện của Vưu Thần cùng Vưu Chiêu Hy mà anh đã dọn đồ đến ở cùng với bạn thân của mình. Còn Vưu Thần vào ngày hôm sau liền ra sân bay để đi công tác theo như dự định trước đó của y.

Hai ngày Vưu Thần ở nhà kì thực không phải là y có ý định dời lịch đi công tác lại, mà vốn dĩ là không có lịch trình vào hai ngày đó. Chẳng qua trong một lần ghé qua phòng của Vưu Hạ để hỏi anh một số công việc, lại vô tình phát hiện một đoạn tin nhắn Vưu Hạ nói chuyện với ai đó muốn tìm một con chó săn hồ ly.

Cảm giác không an tâm, mà trước đó Vưu Hạ cũng đề cập đến việc này với y, cho nên y nghĩ mình càng phải ra tay ngăn chặn nhưng điều không hay sẽ xảy đến.

Nói dối rằng mình sẽ đi công tác để cho Vưu Hạ có thể dễ dàng lên kế hoạch dụ dỗ Vưu Chiêu Hy ra công viên để thử. Và Vưu Thần xuất hiện ngay lúc đó chính là việc ngoài ý muốn nhất của Vưu Hạ, khiến cho kế hoạch kia có một phần đi tong. Nhưng sự khẳng định trong lòng của Vưu Hạ thì lại càng thêm vững chắc hơn ngày trước.

Còn về phần của Vưu Chiêu Hy, sau khi biết tin Vưu Thần đã đi công tác, cậu lập tức cảm thấy nhẹ nhõm tinh thần. Hai ngày trước đó cậu đã bị y làm cho khủng hoảng tinh thần không ít, ngay cả trái tim bé bỏng của cậu cũng bị dọa đến mấy lần trong một ngày.

Ngẫm lại, Vưu Chiêu Hy đến giờ vẫn không rõ người kia rốt cuộc là muốn gì ở mình nữa. Những trò đùa như thế kia, làm thế nào mà anh ấy có thể dễ dàng nói ra bằng miệng cùng với hành động như vậy?

Tôn nghiêm ở đâu rồi chứ?

Đợt này Vưu Thần đi công tác đến một tuần, xem ra Vưu Chiêu Hy cậu sẽ có thời gian để định thần lại hơn. Vì khi nhìn thấy bóng dáng của người ấy loanh quanh trong ngôi nhà này, cậu sẽ chẳng thể nào thả lỏng tâm trí của mình được.

Cũng trong một tuần đó, thầy Chu – một người thầy đã dành cả tâm huyết cuộc đời mình cho một ngôi trường Đại học danh tiếng khắp các thành phố phía Bắc, cũng là người thầy luôn đặt sự kì vọng tuyệt đối vào cậu Tư của Vưu gia – Vưu Hạ.

Buổi sáng hôm ấy, trời quang mây tạnh, thầy Chu gọi một cú điện thoại đến Vưu Hạ, thông báo cho anh một tin tức đáng ăn mừng.

Khi đến văn phòng làm việc của thầy, Vưu Hạ mang theo một sự phấn khởi mà đi vào bên trong. Liếc mắt nhìn thấy thầy đang tiếp điện thoại với ai đó, anh liền biết ý mà im lặng ngồi xuống chiếc ghế dài bên góc phải.

Sau một hồi buôn chuyện cùng với một sinh viên khác, thầy Chu nhàn nhã cúp máy, xoay ghế lại nhìn qua phía của Vưu Hạ.

Thầy Chu là một người đàn ông đã chừng tuổi, mái tóc màu vốn dĩ là hoa râm nhưng đã sớm bị nhuộm thành một màu đen trẻ trung. Gọng kính kim loại trên sống mũi của ông lóe sáng khi có ánh nắng chiếu qua, thoát nhìn càng tôn lên vẻ đẹp của đôi mắt màu xanh lá kia.

Lại quên nói, thầy Chu cũng thuộc về dòng dõi của Huyết tộc. Ông là một người tài hoa, năng lực giảng dạy không ai có thể sánh bằng, tính tình ngược lại ôn hòa vui vẻ gần gũi. Nhưng thật ra nếu ai thân thiết hơn với thầy Chu sẽ hiểu được, thầy kì thật vô cùng khó tính và cầu toàn.

“Em đến bao lâu rồi ấy nhỉ?” Thầy Chu xoay xoay chiếc ghế, vui vẻ hỏi.

Vưu Hạ ngồi ở đối diện lúc này mới thở dài một hơi, trong lòng vì chờ đợi người kia buôn chuyện điện thoại mà bất mãn. Nhưng biết rõ tính tình người kia không thích ai hối thúc mình một việc gì, cho nên anh liền bỏ qua chuyện đó.

“Chỉ mới mấy phút thôi thầy ạ.” Vưu Hạ khẽ cười trêu ông, sau đó hỏi đến chuyện chính, “Thầy gọi em đến thông báo chuyện vui gì đấy?”

Thầy Chu nghe xong toan lấy ra từ trong hộc tủ một hồ sơ đã được đóng dấu phê duyệt. Bìa ngoài màu vàng sậm, phía trên mép hồ sơ còn được dán keo rất cẩn thận.

Mang bìa hồ sơ ấy đặt lên bàn, thầy Chu nhìn Vưu Hạ, mỉm cười nho nhã:

“Hồ sơ du học của em đã được duyệt rồi đấy. Tuần sau em có thể đi rồi.”

Vưu Hạ hạ tầm mắt liếc qua bìa hồ sơ kia, trên đó có ghi rõ thông tin cá nhân của anh. Nghe thầy Chu thần nhiên thông báo như vậy làm cho Vưu Hạ kinh ngạc không thôi.

Bởi vì trước đó thầy Chu có nói việc hồ sơ du học của anh có lẽ sẽ kéo dài tới một tháng lận, nhưng hôm nay lại được rút ngắn chỉ còn mỗi một tuần.

Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra thế?

Nhanh như vậy đúng thật rất tốt, vì Vưu Hạ hiện tại thật sự muốn rời khỏi ngay thành phố Bắc Kinh này rồi. Nhưng liệu sự tình bên trong có thật đơn giản như vậy không?

“Thầy à...” Vưu Hạ nhếch khóe miệng cười lên đầy gượng gạo, “Chuyện này sao lại thay đổi bất ngờ như vậy?”

Thầy Chu ngược lại rất bình tĩnh đáp, “Sao? Em không thích nhanh à?”

“Không phải, chỉ là cảm giác chuyện này nó không bình thường cho lắm.”

Nghe thấy Vưu Hạ nhận xét như vậy, thầy Chu lập tức cười lên ha hả hai tiếng, đầu khẽ lắc nhẹ một cái. Nghiêng người, ông nâng bình trà lên rót ra một tách cho Vưu Hạ, sau đó ung dung nói:

“Đừng nghi ngờ mọi thứ như vậy, Tiểu Hạ à. Chuyện gì đến rồi sẽ đến thôi, không phải sao?”

Vưu Hạ nhận lấy tách trà từ tay của ông, liếc qua bề mặt bình lặng của nước trong tách, thoáng nhìn thấy đôi mắt của mình hiện lên vài tia mệt mỏi.

“Đạo gần đây...em có một số chuyện khó nói, nên tâm tình có hơi nghi ngờ mọi thứ.”

“Ài, sinh viên ưu tú của tôi không nên như vậy. Nghi ngờ là một việc khiến cho chúng ta bị chùn bước. Chỉ nên cảnh giác mà thôi.”

Vưu Hạ lúc này ngược mắt nhìn thầy Chu, trong đầu lặn tẩn những điều thầy vừa nói, cảm giác có chút mơ hồ không hiểu rõ.

Nhìn vẻ mặt ngơ ngơ của Vưu Hạ, thầy Chu âm trầm cong khóe môi lên cười một cách tao nhã. Qua lớp kính lại chỉ nhìn thấy được một ánh mắt cực kì sành sỏi cuộc đời này.

“Nghi ngờ sẽ khiến tâm trí của chúng ta hỗn loạn, không đủ tỉnh táo. Nhưng cảnh giác, ngược lại cần một cái đầu phải thật tỉnh táo mới có thể đối phó với mọi chuyện. Hiểu chưa?”

Thầy nói xong, dừng một chút để nhấp một ngụm trà, hồi sau lại tiếp lời, “Về nhà lo mà soạn đồ đi, em sẽ du học khá lâu đấy. Vé máy bay tôi đều đã lo cả rồi, em chỉ còn mỗi việc đến sân bay đúng giờ mà thôi.”

Tiếp thu hết những lời thầy Chu vừa nói, Vưu Hạ trong lòng vẫn còn lẩn cẩn đôi chút. Anh bỗng nhiên cảm giác được việc này đã trở thành một sự gò ép nào đó chứ chẳng phải là việc du học tự nguyện của mình nữa.

Nhưng thắc mắc trong lòng cũng chỉ có thể đè nén xuống, Vưu Hạ gật đầu với thầy Chu, “Em biết rồi. Tuần sau sẽ gặp lại thầy.”

“Tốt lắm!” Ông nhìn Vưu Hạ, vẫn là nụ cười tao nhã như mọi ngày.

Sau khi Vưu Hạ rời đi được khoảng mấy phút, thầy Chu toan đứng dậy, trở về với bàn làm việc của mình. Ngồi xuống chiếc ghế xoay êm ái, ông nhàn hạ gõ nhịp lên bàn. Từng nhịp từng nhịp khe khẽ vang lên, một lúc sau, ông cầm điện thoại của mình lên, gọi đến cho một người nào đó.

Đầu dây bên kia bắt máy khá nhanh, thao tác rất chuyên nghiệp, giọng nói cũng đứng đắn đường hoàng.

“Xin chào, tôi là Clara. Tôi có thể giúp gì cho ngài?”

“Cho tôi gặp Louis.”

“À vâng, ngài quý danh là gì để tôi có thể chuyển lời lại cho ngài Louis ạ.”

“Harrison.”

Sau đó, đầu dây được kết nối với một nơi khác, cũng rất nhanh. Phía bên kia nghe thấy một loạt tạp âm khe khẽ, hồi lâu liền nghe thấy một giọng nói trầm tĩnh khác. Kì thật, nghe qua sẽ không mấy thiện cảm, vì nó quá lạnh đậm đến mức lạnh nhạt.

“Harrison?”

“Ài, Louis, cuối cùng cũng gặp được cậu.” Thầy Chu nói máy được với người kia, trong lòng có chút vui vẻ mà cười lên một tiếng.

Người gọi Louis đối với giọng cười khàn khàn của ông không có chút lưu tình nào, lập tức đi thẳng vào vấn đề:

“Có chuyện gì không?”

“Cậu đúng là vẫn lạnh lùng như vậy. Được rồi, tôi gọi chỉ muốn nói cho cậu biết, một tuần nữa tên nhóc kia sẽ sang Úc du học.”

Louis lúc này đang ngồi trong một căn phòng yên tĩnh, xung quanh được phối với một tông màu đỏ đen, nhìn qua thật u ám và ái muội. Louis đứng tựa người vào cửa sổ, đưa mắt nhìn xuống một thành phố sâu uất nhộn nhịp, khóe môi nhất thời cong lên, lộ ra một nụ cười mãn nguyện.

“Thế thì tốt rồi. Cảm ơn ông, Harrison.”

“Có điều, Tiểu Hạ có vẻ nghi ngờ về việc thời gian được rút ngắn này. Cậu đã làm gì thế hả?”

Louis vẫn bình tĩnh như trước, cổ tay thuần thục nâng ly rượu vang lên kề ngay môi, an nhiên mà uống vào một ngụm thật hưởng thụ.

“Đừng lo, việc thời gian rút ngắn này là tốt cho nó.”

Thầy Chu ở bên này, cách người kia cả một khoảng không gian, rốt cuộc lại thở dài:

“Cậu cũng đừng lãnh khốc như vậy. Dù sao nó cũng là em—”

“Thầy Chu.”

Nghe thấy có người vừa gọi mình, thầy Chu lập tức ngừng lại cuộc nói chuyện với Louis. Cơ mặt thoáng cái đông cứng lại như bị phun lên một lớp sơn mỏng. Bình tĩnh hít vào một hơi, xoay ghế lại, ông nhìn người kia, nở một nụ cười tao nhã.

“Vưu Hạ, quay lại tìm gì à?”

Vưu Hạ đứng ở cửa, gương mặt có chút không được hài lòng cho lắm mà nhìn người thầy của mình. Anh đưa tay đóng cửa lại, lưng dựa ra phía sau, hai tay lại nhàn nhã ôm trước ngực.

“Thầy có phải đang nói chuyện với anh ấy không?”

“Anh ấy? Là ai nào?”

“Louis.” Vưu Hạ nói, không nhịn được lại tặng cho thầy một nụ cười mỉa mai, “Thầy biết rõ anh ấy cùng em là anh em ruột thịt, lẽ nào lại không nhận ra tên của nhau hay sao?”

Thầy Chu có chút không nói nên lời, ho khan một tiếng. Định nhấn lại trong điện thoại vài câu, lại chỉ nhận được một tràng títt títt dài hạn khô khan.

Louis, cậu đứng là chẳng xem ai ra gì cả!

Thầy Chu âm ức kêu lên trong lòng, sau đó nhìn qua phía Vưu Hạ, lúc này mới khôi phục lại trạng thái bình thường.

“Được rồi. Đúng là tôi đang nói chuyện với anh cả của cậu. Có chuyện gì không nào?”

Vưu Hạ không vòng vo, tính cách này rõ ràng thừa hưởng từ người anh cả lãnh khốc kia.

“Anh ấy đã bảo thầy rút ngắn thời gian duyệt hồ sơ sao?”

“Đúng vậy.” Thầy Chu cũng không hề phủ nhận chuyện này.

Vưu Hạ nghe xong liền nhú mày, “Rõ ràng là muốn đá mình đi thật nhanh để có thể tự do tự tại làm chuyện sai trái mà.”

“Vưu Hạ này, thầy nói em nghe, em cũng biết rõ tính tình của người kia, quá lãnh khốc, quá tuyệt tình, cũng quá sức đơn giản. Người đó nghĩ là làm, còn chẳng buồn nói cho người khác nghe. Vì thế, thầy nghĩ là em cứ im lặng ngoan ngoãn làm một đứa em trai nghe lời đi.”

Vưu Hạ hơi nghiêng đầu nhìn ông, cười lạnh một tiếng, “Thật sự em cũng không muốn quan tâm đến chuyện này. Nhưng thái độ của anh ấy, làm cho em rất bất mãn. Thầy có hiểu sự mù quáng của tình yêu sẽ tồi tệ như thế nào không?”

“Nó, có thể giết chết cả một tộc đấy.”

“Tình yêu? Ý của em...Louis có yêu ai sao? Làm sao có thể?” Thầy Chu như một phút kinh ngạc, không ngừng kêu lên “làm sao có thể”.

Nếu đếm không nhầm, ông đã nói câu này không dưới bốn lần.

Cuối cùng, ông lại hạ chốt một câu, “Người nào có định lực tốt đến như vậy được chứ?”

Vưu Hạ càng nghĩ đến đây càng cảm thấy nực cười, nếu như nói ra đáp án cho thầy Chu, liệu thầy có bị sốc không nhỉ?

Dù sao thì, Vưu Hạ anh cũng đã hiểu rõ được sự tình vì sao thời gian phê duyệt hồ sơ của mình được rút ngắn như vậy. Đành thế, xem như anh cả đã một tay giúp đỡ anh thoát khỏi cái nơi tồi tệ này sớm hơn một chút đi.

Nghĩ rồi Vưu Hạ mặt lạnh không đổi quay người, “Em đi đây. Đúng là đến cả thầy cũng không còn có thể tin tưởng được mà.”

“...này, nói thế nghe thật quá đáng đấy, Tiểu Hạ.”

Vưu Hạ nghe đến hai từ “Tiểu Hạ” liền bất bình, quay đầu lại hừ khê một tiếng, “Thầy làm ơn đừng gọi em như thế. Nghe kì dị chết đi được ấy. Tạm biệt thầy.”

“Ài, nhưng mà nói cho thầy nghe xem, người mà Louis yêu là người như thế nào thế?”

Trước khi cánh cửa kịp đóng lại, Vưu Hạ không khách khí ném lại cho ông vồn vện hai từ “em út”.

Em út? Em út của Louis?

Thầy Chu nghĩ nghĩ, nghĩ đến một hồi lâu lại cảm thấy mọi thứ đang dần đi sai hướng liền không muốn nghĩ đến nữa.

#

Vưu Hạ rời khỏi văn phòng làm việc của thầy Chu liền bước vào một thang máy ở gần đó.

Nhấn nút đi xuống tầng trệt, anh bình tĩnh cầm chiếc điện thoại của mình ở trong tay, không ngừng lật qua lật lại.

Cửa thang máy ding một tiếng mở ra, Vưu Hạ ngay lập tức ấn số gọi đến văn phòng làm việc của Vưu Thần ở bên nước ngoài. Người bắt máy vẫn là Clara – thư ký đắc lực của y.

“Xin chào, tôi là Clara—”

“Clara, tôi là Andrew đây. Cho tôi gặp anh ấy.”

Clara nghe thấy giọng của Vưu Hạ, liền hiểu anh muốn gặp người nào. Cô không nói thêm lời nào, nhanh chóng chuyển máy đến chỗ của Vưu Thần.

Vưu Thần một lần nữa liếc mắt về phía của chiếc điện thoại bàn, lạnh nhạt để nó cứ nồn nóng reo lên từng đợt, lại từng đợt. Đến khi người ở đầu bên kia không còn đủ kiên nhẫn, y mới chậm rãi bước tới, ấn lên cái nút màu đỏ.

Vưu Thần kì thật không hề lên tiếng trước, chỉ để đầu dây bên kia nghe thấy tín hiệu được kết nối.

“Anh cả?” Vưu Hạ vừa đi thẳng ra cổng lớn vừa lên tiếng.

Cảm thấy phía bên kia tĩnh lặng hơn bình thường, trong lòng anh khẽ buồn cười.

“Được rồi, anh không cần phải trở thành kẻ vô hình như vậy. Nghe em nói đây, cảm ơn anh về việc rút ngắn thời gian duyệt hồ sơ. Nhờ anh mà em sắp thoát khỏi ngôi nhà đó rồi. Anh, từ bây giờ cứ làm theo ý của mình đi. Vốn dĩ cũng chẳng có ai có khả năng ngăn cản anh cơ mà...”

Vưu Hạ dừng lại, như thở ra một hơi thật bất mãn, rồi nói tiếp, “Nhưng anh nên nhớ, đừng bao giờ đặt cả tộc của mình vào một nơi nguy hiểm, chỉ vì cái tình cảm mù quáng của anh. Một lời anh đã nói rõ với em ngày hôm đó, em đều ghi khắc trong lòng cả rồi. Và em thật sự cũng không muốn quan tâm đến nữa.”

“Tạm biệt.”

Vưu Hạ tuy rằng đã nói hai tiếng tạm biệt, nhưng vẫn chần chừ không cúp máy, vì muốn xem thử người kia rốt cuộc sẽ đáp lại cái gì.

Chờ đợi một khoảng thời gian không lâu, khi Vưu Hạ vừa chạm chân ra khỏi cổng trường Đại học của mình, người ở bên kia cũng đã lên tiếng.

“Thượng lộ bình an.”

Vỗn vẹn bốn chữ như vậy, rồi tuyệt tình ngắt kết nối.

Vưu Hạ không tin được mà nhìn màn hình điện thoại đã trở về trạng thái mặc định, cảm xúc trong lòng cứ nghẹn như có thứ gì chặn ngay cổ họng của mình.

Siết chặt chiếc điện thoại trong tay, Vưu Hạ nghiêng rằng đầy tức giận, hồi lâu lại không thể làm gì nên bất lực thở mạnh một hơi.

Ánh mắt lúc này vô tình liếc qua cánh tay của mình, nơi đó trước kia vốn lạnh lặn không một dấu vết nào. Bây giờ thì ngay vị trí gần khuỷu tay lại lưu lại một vết sẹo hình tròn, vừa vằn cho một viên đạn ghim sâu vào.

Nhìn thấy vết sẹo vừa mới lành lại này, Vưu Hạ thoáng chốc run rẩy khi nhớ lại cảnh tượng của ngày hôm đó.

Lại nhớ đến lời thầy Chu khi nãy đã nói, Vưu Hạ ngược mắt nhìn lên bầu trời trên cao, hôm nay không có một gợn mây trắng nào, thật sự là một ngày rất đẹp.

Nhưng trong lòng Vưu Hạ lại chỉ lưu lại thật nhiều cảm xúc ầm ứ cùng tức giận.

Anh cả, hy vọng anh sẽ không lệch ra khỏi quỹ đạo của bản thân mình.

22. Chương 22

Tác giả: SUNQINGtheWriter.

Lưu ý: KHÔNG CHUYỂN VER.

Chương 22

Từ Lương hôm nay đột nhiên lại đi học muộn hơn mọi ngày. Điểm này khiến cho một đứa chuyên môn đến lớp trễ như Vưu Chiếu Hy lấy làm ngạc nhiên.

Sáng sớm hôm nay khi Vưu Chiếu Hy chạy hụt cả hơi để vào lớp trước khi cô giáo bước vào, thì ngay ở bàn ngồi của mình, cậu đã không nhìn thấy Từ Lương ở đâu rồi.

Trong bụng ôm lấy một thắc mắc thật lớn ngồi xuống ghế, Vưu Chiếu Hy ngó nghiêng học bàn của người kia, hoàn toàn không nhìn thấy một dấu vết nào của Từ Lương để lại.

Hôm nay cậu ấy nghỉ học à? Không phải chứ? Từ Lương chưa bao giờ nghỉ học cả mà.

Vưu Chiếu Hy nhăn mặt nghĩ nghĩ một hồi, chẳng bao lâu liền nghe thấy tiếng cánh cửa bị kéo ra. Cô giáo ở ngay ngạch cửa nhìn xuống phía lớp, mỉm cười tươi tắn.

“Cả lớp, đứng!” Âm thanh của nữ lớp trưởng vang lên, cả lớp đồng loạt đứng dậy, nghiêm trang như ở trong các nghi lễ vậy.

“Chào các em.” Cô giáo hơi gật đầu chào học sinh trong lớp một cái rồi mau chóng trở về chỗ ngồi của mình.

Vưu Chiếu Hy vẽ mặt rầu rĩ ngồi xuống, lâu lâu lại liếc nhìn sang phía bên cạnh, không thấy Từ Lương liền cảm thấy trống rỗng đến mức không còn hứng thú để học môn Ngữ Văn nữa.

Khi đến giờ điểm danh, cô giáo bỗng gọi Vưu Chiếu Hy.

“Chiếu Hy, em có biết vì sao Từ Lương vắng mặt không?”

Vưu Chiếu Hy nghe hỏi liền đứng dậy, vẽ mặt ấp úng một hồi lâu lại lắc lắc đầu, “Dạ, em không rõ nữa ạ.”

“À, được rồi. Chắc là em ấy có xin phép bên dưới văn phòng rồi.” Cô giáo cười đáp, sau đó tiếp tục đọc lên những cái tên khác trong lớp.

Vưu Chiêu Hy ngồi xuống, ánh mắt vẫn liếc nhìn qua chỗ ngồi ở bên cạnh, trong lòng thì thầm tự nói, lẽ nào đã bị mình hôm bữa trực tiếp lấy bệnh cảm sao?

Haiz, không phải chứ? Nếu như vậy thì phải đến nhà người kia thăm một chuyến rồi.

Giờ Ngũ Văn hôm nay có một tiết kiểm tra mười lăm phút.

Vưu Chiêu Hy im lặng chuẩn bị giấy cùng với bút viết, vừa nghe đọc đề liền hý hoáy viết lên mặt giấy. Cả lớp đồng loạt giữ im lặng, không một ai ngó nghiêng sang bất kì bên nào, tập trung viết viết rồi lại gạch gạch. Chẳng mấy chốc, trong lớp chỉ nghe được mỗi âm thanh của bút cạ với mặt giấy.

Qua mười lăm phút, Lý Thiệu Lâm với lớp trưởng là người đi thu bài của mọi người. Khi cậu ta đến bên bàn của Vưu Chiêu Hy vô tình nhìn thấy vẻ mặt người kia có phần ủ rũ lạ thường.

Bỗng nhiên lại nổi hứng muốn làm người tốt, vì vậy đã mở lời hỏi thăm một câu.

“Từ Lương không đi học nên cậu trông buồn bã như thế à?”

Nghe thấy giọng nói từ đâu đó vọng đến, Vưu Chiêu Hy ngẩng đầu nhìn lên, vừa vặn đối mặt với đôi mắt đen láy sâu hút của Lý Thiệu Lâm. Ngay sau đó, Vưu Chiêu Hy nhú nhú chân mày, bày ra một vẻ khinh khỉnh, định bụng sẽ không thêm đáp lại cơ.

Nhưng nghĩ nghĩ một hồi, cậu cuối cùng cũng trả lời:

“Không liên quan đến mặt liệt nhà cậu.”

Lý Thiệu Lâm lần thứ n bị gọi là “mặt liệt”, tâm tình vừa mới tốt một chút liền bị người nọ đá rơi xuống dưới đáy. Cậu ta hừ rõ một tiếng chán ghét, sau đó liền quay người rời đi, chỉ để lại một bóng lưng kiêu ngạo cho Vưu Chiêu Hy.

Sau khi Lý Thiệu Lâm hậm hực bỏ đi, Vưu Chiêu Hy mới ngẩng đầu lên nhìn một cái, lén lút bĩu môi.

Tự dưng hôm nay lại tốt bụng đến hỏi han mình như vậy, chẳng nhìn thấy một chút thật tâm nào, chỉ toàn cảm giác không an toàn thôi!

Cầm bút lên vẽ bậy bạ xuống giấy nháp, Vưu Chiêu Hy trong lòng vẫn chưa thôi nghi hoặc lòng tốt đột xuất của Lý Thiệu Lâm.

Chẳng biết lại muốn thăm dò cái gì ở mình nữa đây. Chỉ trách cho Tiểu Lương suốt ngày cứ một mặt bênh vực cho tên đấy.

Vưu Chiêu Hy chán ghét bĩu môi, không ngờ Lý Thiệu Lâm khi đó đã nhìn thấy thái độ khinh thường của cậu, ngay lập tức nhíu chặt mày, khó chịu.

Mà Vưu Chiêu Hy cũng thật mặt dày mày dạn, bị người ta phát hiện bản thân vừa tỏ thái độ khinh khỉnh mà cũng không xấu hổ một chút nào. Thản nhiên liếc mắt ra ngoài cửa sổ nhìn ngắm những con chim sẻ nhỏ nhảy nhót trên cành cây phượng vĩ.

Lý Thiệu Lâm đi lướt ngang qua bàn của Vưu Chiêu Hy, cố gắng đè xuống tâm tình khó chịu của mình, không muốn cùng người kia đôi co hay là động tay động chân dưới bất kì hình thức nào.

Đặt móng ngồi xuống chỗ cũ, Lý Thiệu Lâm cầm bút bi lên xoay vài vòng, xoay đến mức thẳng bạn kế bên phải huých vào tay cậu ta một cái.

“Đừng xoay nữa, tao nhìn muốn chóng mặt.”

Lý Thiệu Lâm nghe phàn nàn cũng không phản kháng gì, cứ tiếp xúc xoay xoay chiếc bút bi trong tay, mắt lại đăm đăm nhìn về hướng của Vưu Chiêu Hy. Quan sát bóng lưng gầy nhỏ của cậu đang hạ xuống, khuôn mặt vui sâu trên mặt bàn, bỗng nhiên lại có chút quan tâm kì lạ.

À không, đúng hơn thì...

Lý Thiệu Lâm lần nữa nhíu mày, không tìm ra được từ ngữ thích hợp để lý giải cảm xúc của mình cho nên đã buông chiếc bút bi xuống bàn, bất giác lại làm theo động tác gục đầu y hệt Vưu Chiêu Hy.

Không khí của cả lớp sau bài kiểm tra ngắn ngủi ấy vẫn sôi động đến náo nhiệt. Bọn bàn trên quay xuống bàn dưới, tích cực dò xét kết quả của nhau. Có một số nhóm chung kết quả liền tâm đắc mình qua rồi. Còn một số ít khác thấy đáp án của bản thân lệch khỏi quỹ đạo liền mất hứng, một chút cũng không thể cười nổi.

Giáo viên chủ nhiệm sau khi kiểm tra xong số lượng bài làm của học sinh liền hắng giọng một tiếng để lớp trở về trật tự.

“Cô có nhìn sơ qua bài làm của mấy đứa, nhìn chung thì có vẻ đều thuộc bài cả. Hy vọng hôm sau cô phát bài ra, điểm của mấy đứa sẽ không khiến cô phải giận dữ.”

Bên dưới có mấy đứa học sinh cá biệt hơi ngóng cổ lên cười vô sỉ, “Cô an tâm, chắc chắn cô sẽ không tức giận đâu. Vì còn có chúng em mua vui cho cô còn gì!”

Nghe thấy mấy giọng nói đan xen vào nhau, cô khẽ liếc mắt qua chỗ đó, răn dạy chúng một chút rồi mới đứng dậy.

“Được rồi, các em nghỉ giải lao đi. Nửa tiếng sau chúng ta sẽ tiếp tục bài học hôm nay.”

Nói rồi cô vui vẻ rời đi, trong tay là một xấp bài kiểm tra của các lớp khác nhau.

Cánh cửa màu lam nhạt vừa mới khép lại, cả bọn đều đã như ong vỡ tổ, nháo nhào đến náo loạn.

Tiếng ồn lúc này vọng vào bên tai, khiến cho Vưu Chiêu Hy không thể nào chớp mắt được nữa. Cậu nhú nhú chân mày, không muốn khuấy phục mà ngồi dậy cho nên cứ lì lợm dán chặt xuống mặt bàn.

Vưu Chiêu Hy luôn có một thói quen, chính là ngủ ban ngày sẽ nhiều hơn ban đêm. Nhưng ngật nổi, nếp sống của cậu hoàn toàn phụ thuộc vào chính sách hòa nhập với con người của Vưu gia, vì thế thói quen có chút đảo loạn.

Những ngày đến trường học, Vưu Chiêu Hy đều cố gắng trở nên tỉnh táo một chút, nhưng cứ đến giờ giải lao cậu sẽ cảm thấy vô cùng buồn ngủ. Mọi hôm Từ Lương ở bên cạnh sẽ tích cực làm mọi cách để cậu tỉnh táo, nhưng hôm nay người kia lại không đi học, cho nên Vưu Chiêu Hy không cách nào thoát khỏi cơn buồn ngủ của mình.

Phía cuối lớp, Lý Thiệu Lâm kì thực không phải do buồn ngủ mà gục mặt xuống bàn. Nghe tiếng ồn cứ văng vẳng bên tai, cậu ta lập tức mở mắt, ngồi thẳng dậy nhìn xung quanh lớp.

Lúc này phía ngoài hành lang đã tập trung từng nhóm học sinh khác nhau đang trò chuyện cùng đùa giỡn. Mà ở trong lớp cũng chẳng còn mấy ai nữa, ngoại trừ một người cứ mãi mê nằm ngủ.

Lý Thiệu Lâm hơi tựa lưng ra phía sau ghế, ánh mắt không tự chủ lại nhìn về phía Vưu Chiêu Hy, chăm chú quan sát đến một lúc lâu. Ánh nắng ở bệ cửa sổ như nhẹ nhàng phủ lên bề vai nhỏ nhắn của Vưu Chiêu Hy, tạo thành một đường xiên chiếu thẳng xuống mặt đất.

Trong lớp thật sự không còn đến mười người, không gian có chút tĩnh lặng khác thường.

Lý Thiệu Lâm hôm nay không có hứng thú ra ngoài chơi đùa, nhưng lại bị một đám bạn từ bên ngoài bắt ngờ xông vào lớp, vô ý vô tứ chạy đến bàn của cậu ở cuối lớp học.

Khi chạy ngang qua bàn của Vưu Chiêu Hy, bọn họ vô tình đánh thức giấc ngủ của cậu bằng một cú va chạm mạnh mẽ.

Cả chiếc bàn dường như bị lệch sang một bên, khiến cho Vưu Chiêu Hy từ trong mơ tỉnh lại, mơ mơ hồ hồ nhìn xung quanh.

“Ách, xin lỗi cậu nhé, bọn này không cố ý.” Một nam sinh trong đám lo ngại ấy thật tâm xin lỗi.

Vưu Chiêu Hy lúc này mới ngẩng đầu lên liếc qua người kia, ánh mắt đương nhiên không hề có cảm tình gì mấy đối với người vừa mới xin lỗi cậu.

Đám con trai phá giấc ngủ của Vưu Chiêu Hy, trừ cậu bạn mở lời xin lỗi thì những đứa còn lại đều không mấy quan tâm, vẫn chạy đến chỗ của Lý Thiệu Lâm mà rủ rê cậu ta đi đánh bóng rổ.

“Này.”

Vưu Chiêu Hy đột nhiên đứng dậy, quay người lại nhìn cái bọn láo nháo vô ý thức kia, lớn tiếng gọi.

Một tiếng gọi của cậu lại khiến cho nam sinh ở bên cạnh nhất thời kinh ngạc, đầu đó còn có chút giật mình. Mà bọn bạn của nam sinh ấy cũng đồng loạt quay đầu lại, nhú mày lưu manh nhìn Vưu Chiêu Hy.

“Nói tôi nghe, đây là số mấy?” Vưu Chiêu giờ một ngón tay lên, hỏi.

Cả bọn lần nữa liếc mắt nhìn nhau, vì bị hỏi bất ngờ nên không hề để ý đến ngón tay mà Vưu Chiêu Hy giờ lên.

“Số một chứ số mấy!”

Vưu Chiêu Hy cười lạnh, “Thế à? Ra là vẫn biết nói tiếng người. Khi này các người phá giấc ngủ của tôi, lại chỉ có một người biết điều mà xin lỗi, tôi còn nghĩ cậu ta dẫn một đám chó con đi dạo nữa cơ đấy.”

“Mày nói ai là đám chó con hả?” Một số nam sinh lưu manh ưỡn ngực, muốn công kích.

Ngược lại với vẻ mặt hiếu thắng của bọn nó, Vưu Chiêu Hy chỉ lạnh lùng mỉm cười, thu về ngón giữa của mình, nhún nhún vai nói:

“Ai biết nói xin lỗi, tức không phải là chó rồi.”

Dứt lời, Vưu Chiêu Hy liền quay người, thản nhiên vươn vai một cái cho dân gân cốt. Bước chân hướng về phía cửa lớp, trong miệng không ngừng lầm bầm mắng chửi.

Cái bọn dở hơi chết tiệt. Quả nhiên là bạn của Lý Mặt Liệt, đều dở hơi hồ báo cáo chồn như nhau!

Đến khi bóng dáng của Vưu Chiêu Hy khuất khỏi tầm mắt, nam sinh khi này vừa nói xin lỗi cậu bỗng có chút ngượng người. Ánh mắt chăm chú theo dõi bóng lưng của cậu, mãi đến khi chỉ còn lại ánh nắng ở cánh cửa, nam sinh kia mới khẽ mỉm cười.

Lý Thiệu Lâm ở phía bàn cuối lúc này cũng như bị mê hoặc, ánh mắt cũng không muốn rời khỏi cánh cửa lớp học một giây nào.

Một màn đấu khẩu của Vưu Chiêu Hy khi này làm cho cậu ta trong lòng có chút thay đổi mạnh mẽ.

“Mẹ nó chứ, thằng đó là ai vậy? Tuổi gì lại bảo đám bọn mình là chó chứ?”

Cả bọn cứ nhìn chằm chằm vào Lý Thiệu Lâm, muốn hỏi cho ra danh tính của Vưu Chiêu Hy.

Chỉ tiếc một điều, Lý Thiệu Lâm không hề muốn nói danh tính của người kia ra.

Nam sinh tách biệt với đám lưu manh kia lúc này mới bước gần lại chỗ của Lý Thiệu Lâm, bình tĩnh hỏi:

“Cậu có quen với người đó không? Đều là bạn cùng lớp mà nhỉ?”

Lý Thiệu Lâm nghe hỏi, cũng thật nhanh gọn đáp hai từ, “Không quen.”

Nam sinh khẽ nhú mày, có chút tiếc nuối, “Tiếc nhỉ.”

Lý Thiệu Lâm không để ý đến cảm xúc của bạn mình, lập tức đứng dậy, có chút chán chường đẩy bọn kia ra một bên.

“Hôm nay không có hứng chơi bóng, các cậu đi đi.”

Dứt lời liền kéo cửa lớp, đi khỏi.

Cả bọn đứng chôn chân một chỗ, mắt liếc nhau, chẳng biết là đang trao nhau loại ánh mắt gì nữa.

Hồi lâu, cả bọn lại quay sang phía của nam sinh với khuôn mặt điềm đạm, hiền lành kia mà nói:

“Tiểu Niên, khi này sao mày thấy bọn tao bị khi dễ lại đứng yên không nói gì hả?”

Người gọi “Tiểu Niên” lúc này khẽ cười, một chút cũng không cảm thấy mình là người có lỗi trong chuyện này.

“Ai bảo các cậu lưu manh. Lưu manh gặp lưu manh hơn là điều đương nhiên.”

Lưu manh hơn, ba từ này nếu để cho Vũ Chiêu Hy nghe được, chắc chắn kết quả của nam sinh nọ sẽ thật thảm!

#

Vũ Chiêu Hy sau khi rời khỏi lớp liền đi tìm giáo viên chủ nhiệm của mình.

Cậu sực nhớ đến Từ Lương, lại ôm một bụng thắc mắc đến phòng nghỉ ngơi của các giáo viên.

Đưa mắt từ bên ngoài nhìn vào trong, nhón chân lên ngó nghiêng một hồi lâu, cậu dường như vẫn không tìm ra được hình bóng của cô giáo Tổ.

Thở dài một cái, Vũ Chiêu Hy định bụng sẽ đi loang quanh tìm thử thì bất ngờ, cánh cửa được kéo ra, ở đó có một nam sinh cao hơn cậu một chút vừa nhìn thấy cậu liền mỉm cười.

Một nụ cười vô cùng thân thiện và gần gũi.

“Tiểu Phiến, em làm gì ở đây thế? Em muốn tìm ai à?”

Vũ Chiêu Hy nghe người nọ gọi tên mình một cách thân thiết, cậu ngây ngốc nuốt một ngụm nước bọt rồi mới nói:

“À...tiền bối An, hi hi, đúng là em muốn tìm một người. Cô giáo Tổ ạ.”

“Cô Tổ Dương sao?” An Thạc Ngạn ôn nhu hỏi, trong tay anh còn đang ôm lấy một đồng sách rất dày.

Vũ Chiêu Hy liếc liếc mắt nhìn qua, bỗng dừng lại muốn đi đến giúp đỡ anh một chút. Nhưng một hồi nghĩ ngợi, cậu quyết định không đưa tay ra ôm phụ anh.

“Vâng, em muốn tìm cô hỏi chút bài tập ạ.”

An Thạc Ngạn lúc này hơi im lặng suy nghĩ, sau đó hướng mắt ra phía hành lang bên trái nói:

“Khi này cô Tổ có ở trong này, sau đó nếu anh không nhầm thì cô đi về hướng bên kia. Em qua bên đó tìm thử xem.”

Vũ Chiêu Hy phòng má nhìn qua hành lang bên trái, đầu gật gù, “Cảm ơn tiền bối An. Em đi nhé.”

Vừa bước được hai bước, cậu lại dừng chân, quay đầu nhìn An Thạc Ngạn. An Thạc Ngạn cũng vừa định cất bước thì bất gặp ánh mắt của người kia.

Anh có hơi khó hiểu cười hỏi, “Làm sao đấy?”

Vũ Chiêu Hy vò vò tai, “À...thật ra thì, sau này anh có thể không cần gọi em là Tiểu Phiến nữa.”

An Thạc Ngạn chớp chớp mắt.

“Tiểu Phiến chỉ là biệt danh của em thôi, một biệt danh linh tinh ấy mà.”

Vũ Chiêu Hy cười, sau đó nghiêm túc nói, “Em tên Vũ Chiêu Hy, rất vui được làm quen với anh, tiền bối An.”

Chưa kịp để cho An Thạc Ngạn trả lời, cậu đã quay người, vẫy tay chào tạm biệt anh.

Bóng dáng nhỏ nhắn kia chớp mắt đã chạy xa, An Thạc Ngạn lúc này mới khẽ thở dài.

Không ngờ mình đã lớn thế này, là một tiền bối cuối cấp rồi còn bị một tên nhóc con lừa bịp.

An Thạc Ngạn đau lòng nghĩ, sau đó lại không thể trách cứ Vũ Chiêu Hy, vì với anh, cậu là một cậu bé cực kỳ đáng yêu, cực kỳ ngoan ngoãn.

Đứng nghĩ ngợi một lúc lâu, anh quay người định bước đi thì phát hiện chồng sách trong tay mình đã vơi đi một nửa. Ngẩn người, An Thạc Ngạn nhìn lên, phát hiện cậu bạn thân duy nhất của mình, lập tức mỉm cười ôn nhu.

“Đừng đem khuôn mặt lạnh như băng của cậu dọa tớ như vậy chứ.”

“Cậu mới là người dọa tôi. Đứng ngẩn ngơ ở đây làm gì?” Người kia mặt lạnh đáp, trong tay sớm ôm chồng sách còn lại của An Thạc Ngạn.

An Thạc Ngạn lúc này cười cười ngây ngốc, không hề có nửa điểm gian dối mà nói:

“Khi này gặp lại cậu bé Tiểu Phiến, bạn cùng lớp với Tiểu Thiệu ấy, nên có đứng trò chuyện một lúc.”

“Tiểu Phiến, thằng nhóc hôm nọ à?”

“Ừm.” An Thạc Ngạn vui vẻ bước đi bên cạnh Lý Thiệu Quân, “Hôm nay tớ vừa phát hiện một điều mới của cậu bé ấy. Cậu có muốn nghe không?”

Lý Thiệu Quân vốn dĩ tính tình thẳng thắn, đôi chút khó chiều, hoàn toàn không muốn nghe đến người không liên quan đến mình.

Vì vậy mà thẳng thừng nói, “Không.”

An Thạc Ngạn không phải lần đầu bị người kia phủ phàng, anh cũng mặt dày tiếp tục nói:

“Tiểu Phiến chỉ là biệt danh thôi. Cậu xem, thật ra tên của nhóc ấy rất đẹp, lại còn ý nghĩa.”

Lý Thiệu Quân đã đáp “không”, tức là không muốn nói, cũng không muốn nghe đến. Nhưng y cũng không phải là người muốn chặt đứt câu nói của người kia, vì vậy mà im lặng không nói gì.

“Tên của cậu nhóc là Vưu Chiêu Hy. Hy vọng được chiếu rọi, thật sự rất ý nghĩa.”

Lúc nói ra tên thật của Vưu Chiêu Hy, Lý Thiệu Quân đột nhiên dừng bước. Động tác của y khiến cho An Thạc Ngạn cũng khó hiểu nhìn qua.

“Họ Vưu à?” Lý Thiệu Quân hỏi thật ngắn gọn.

An Thạc Ngạn gật gật đầu, “Họ này xét ra rất hiếm thấy, đúng không?”

Lý Thiệu Quân hỏi xong lại toan tiếp tục bước đi, ánh mắt vẫn nghiêm nghị như vậy nhìn về phía trước.

“Phải, rất hiếm, dường như chỉ có một dòng tộc là họ như vậy thôi.”

“Dòng tộc gì thế?” An Thạc Ngạn hiếu kỳ hỏi, nhưng đáp lại anh chỉ là sự im lặng có thể gây ức chết một người của Lý Thiệu Quân.

“Được rồi, cậu không muốn nói, tớ cũng không muốn ép!” An Thạc Ngạn hậm hực nói, tuy vậy vẫn ngoan ngoãn không hề ép buộc người kia nói ra đáp án.

Trên hành lang khi ấy, có hai tiền bối cuối cấp thong thả rảo bước về phía trước, băng qua những sợi nắng rải đầy khắp mặt đất.

Chỉ duy nhất có một vị trí mà ánh nắng bị một chiếc bóng che khuất đi, tạo thành một lớp nền màu xám tro, kéo dài sọc ra như hình chữ nhật bị ép xuống.

Chiếc bóng ấy lẳng lặng ở phía sau lưng hai người kia, lẳng lặng dõi theo hình ảnh sóng vai êm đềm hài hòa của bọn họ, lẳng lặng nâng khóe môi lên mỉm cười, rồi lại lẳng lặng quay đầu đi về hướng ngược lại.

Lẳng lặng, biến mất.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/than-hy-khuc>